

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Leo'nun ŞANSI



NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan



Her hikâyenin iki yönü vardır. Evie kendi
hikâyesini anlattı. Bu defa sıra
Leo'nun Şansı'nda...

Herkes ikinci bir şans hak eder mi? Bu şans için
yalan söyleyip etrafındakileri aldatanlar bile?

Hepimizin ikinci bir şans olacak mı?
Kendi yıkımmızda rol oynasak bile?

Aşkta ikinci bir şans için neleri feda eder, ne denli
savaşıldınız? Peki ya, hayatta ikinci bir şans için?

Kendi hikâyenizi anlatabileceğiniz ikinci bir
şansınız olsa nasıl olurdu?



“Bu hikâye (*Leo ve Leo'nun Şansı*) direncin, sonsuz
aşkın ve hayatın karşınıza çıkarabileceği en kötü
şeylerin duygusal bir yolculuğu. Sonunda ise
hikâyeden, daha güçlü bir şekilde, sonsuza kadar
sürecek bir duygu ile ayrılıyorsunuz.”

–AESTAS BOOK BLOG



Çeviren: Hanife Albayrak



23 TL

www.yaranciyeğinlar.com
[Facebook.com/yaranciyeğinlar](https://facebook.com/yaranciyeğinlar)
twitter.com/yaranciyeğinlar
[instagram.com/yaranciyeğinlar](https://www.instagram.com/yaranciyeğinlar)

Leo'nun

ŞANSI

Leo'nun Şansı

Özgün Adı | *Leo's Chance*

Mia Sheridan

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Uygulama | Aslıhan Kopuz

Grafik Tasarım | Elif Balkın

Kapak Görseli | Mia Sheridan

1. Baskı, Aralık 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-18-7

Türkçe Çeviri © Hanife Albayrak, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Mia Sheridan, 2013

Sertifika No: 11407

Mia Sheridan

Leo'nun
ŞANSI

Çeviren

Hanife Albayrak

Bu kitap, her şeyden önce bana,
düşündüğümde daha cesur olduğumu öğreten
Darcy Rose'a ithaf edilmiştir.



Lislan

Doğuştan arzulu bir sevgili
ve içgüdüsel olarak cesur bir savaşçı.

1. BÖLÜM

Hasta yatağımda yatıp tavana bakarken kendi acımla boğuşuyordum. İş buralara nasıl gelmişti? Hayat beni buraya, sırf bu odaya değil, aynı zamanda kalbimin ve aklımın bu katlanılmaz haline nasıl getirmişti? Kendimden kaçmak, kafamın içine girip köşede kıvrılan bir gölge, sadece hiçlikten oluşan bir yumak olmak istiyordum. Beni sevmeye çalışan her insanı mahvetmiştim. Bunu fark etmem fazlasıyla kahredici, yıkıcı, daraltıcıydı ve bununla baş etmesi güçtü.

Odamın kapısının hafifçe çalındığını duydum ve daha cevap veremeden yavaşça açıldı. Doktor Fox'un kafası kapı aralığından gözüktüğünde beyaz saçları dağınıktı. "Günaydın Jake," diye gülümseyerek konuştu.

Odaya girip kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Doktor Fox hastanenin psikiyatristiydi ve iki haftadır bana uğramaktaydı ama ona söyleyecek tek bir şeyim bile yoktu. Bana yutturmaya çalıştıklarıyla ilgilenmiyordum. Nokta.

Tek kelime etmeyince bana bir an bakıp yumuşak bir tonda konuştu. "Geçirdiğin sarsıcı ay konusunda konuşmak istemiyor musun hâlâ? Konuşmanın ne kadar yardımcı olacağını bilersen şaşıırırdın."

Nefesimi verip sessiz kalmaya devam ettim. Bir deli dok-

torunun, bana içimi döküp her şeyin iyi olacağını söylemesi ihtiyacım olan son şeydi. Einstein'a benziyordu ki benim sorunlarımla uğraşmaya çalışması için bir dâhiye ihtiyaç olduğum düşünülürse bu iyi bir şeydi. Darmadağınık haldeydim ve bunun farkındaydım. Yine de bu da geçecektir. Teşekkürler, ben almayayım.

"Ee, ne olmuş?" dedim en sonunda. "Bana Can Dostum" tarzı bir muamele mi yapacaksın? Suç bende değil, değil mi?" Neşesiz bir şekilde kahkaha atıp bakışlarımı uzağa çevirdim. Ne şaka ama.

Bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. "Eh, fikrim yok Jake. Kaza raporunu okudum ve bariz bir şekilde senin hatanmış gibi görünüyor. Eğer istekliysen seninle bu konuda konuşmak isterim. Babanın vefat edişi... Belli ki bu konuda konuşmaya istekli değilsin. Ama her iki şekilde de, seni şımartmak için burada değilim. Eğer birinin sırtını sıvazlayıp kendi kararların için sorumlu olmadığını söylemesini istiyor-san aradığın kişi ben değilim. Eğer istediğini elde edemeyip çileden çıkarak Porsche'unu parçalamış zavallı bir zengin ve-letten daha kötü durumlarda olanlara yardım etmiş biriyle konuşmak istersen belki o zaman seni dinleyebilirim."

Gitmek için arkasını dönerken kelimeleri beni çok fena öfkelendirmişti. Kırıklar içindeki vücudumu güçlülükle hareket ettirebiliyordum. İki kolum da alçıdaydı ve ayağım havada asılı bir şekilde alçıda duruyordu. Yüzüm bandajlanmış ve şiş bir haldeydi. Ama başını bana döndürmesini sağlayacak kadar vücudumu yerinden kıpırdatıp sertçe tersledim. "Seni haddini bilmez şerefsiz. Bir kâğıda yazdığın birkaç şeye dayanarak beni tanıdığını mı düşünüyorsun? İnsanların bir dosyaya yazılan

* Goodwill Hunting: 1997 yapımı, senaryosunu Matt Damon ile Ben Affleck'in yazdığı film. Hapishaneye giren dâhi bir gencin ancak terapi görme şartıyla salıverilip hayatını düzene sokmasını konu alır.

bir iki cümleyle özetlenebileceğini mi sanıyorsun? Ben 'zaval-
lı bir zengin velet' değilim! İşeyeceğim birden fazla tuvalete
sahip olarak doğmadım. Neredeyse kendim yetiştirdim diyebi-
leceğim, henüz ufak bir çocuk olan kardeşimin öldüğünü daha
yeni öğrendim. Durumum hakkında bir bok bildiğin yok."

Bir anlığına tekrar sessiz kaldı. "Şimdi biliyorum," dedi
sessizce. "Bana anlattığın için teşekkürler. Kardeşinin ismi
neydi?"

Bir an tereddüt edip kaşlarını çattıktan sonra mavi Cali-
fornia gökyüzüne bakmak için kafamı cama doğru çevirdim.
Kahretsin, kurnaz şerefsiz beni kandırmıştı. Hah. İsteğim dı-
şında dudaklarımın kıpırdadığını hissettim. Bir saygı tohumu
kök salmaya başlamıştı.

Cevap vermek için beklerken soruyu sorduktan sonra birkaç
dakika daha camdan dışarıya sessizce bakmaya devam ettim.
Beni bekledi. "Seth."

"Eğer onun hakkında konuşmak istersen dinlemek isterim."

İç çektim. Seth hakkında konuşmayalı çok uzun zaman ol-
muştu. Ah, ne olacak ki? O tatlı çocuğun bu dünyada yaşa-
masının tek yolu benim aracılığımlaydı. Bu işte başarısız ol-
muştum. Ona çok şey borçluydum. Yine de tereddüt ettim ama
sonunda kelimeleri bulabilmişim. "Onu on yıldır görmemiş-
tim. Evlat edindiler beni. O benim öz kardeşimdi. Veya üvey
kardeşim. Ama benim için her şekilde öz kardeşimdi. Hikâye
biraz uzun."

"Uzun hikâyeler üzerine bir doktoram var." Gülümseyince
kendi kendime kıkırdadım.

"Eminim öyledir."

"Yarın sabah bir saatliğine filan gelsem nasıl olur?"

Duraklayıp düşündüm. "Bilmiyorum, sanırım biraz meş-
gulüm. Saat sekizde kendime acıma partisinden sonra dokuzda
hüzünlerde boğulmayı planlamıştım."

Kısık sesle güldü. "Onda o zaman. Yarın görüşürüz Jake."

Kapıya doğru yürümeye başladı ve kapı koluna uzanırken seslendim. "Baksana doktor?"

"Efendim?" dedi bana doğru dönüp.

"İsmim Leo. Gerçek ismim yani. Jake değil. Leo."

Bir anlığına duraksadıktan sonra benden açıklamamı istemedi. "Pekâlâ. Bunun üzerine yarın konuşsak ve sen de bana nasıl hitap edilmekten hoşlandığını söyleyen. Saat onda görüşürüz."

Bununla beraber kapıyı açıp gitti.

2. BÖLÜM

Evie'nin parktaki banklardan birinde otururken elma yiyerek kitap okumasını izledim. O kadar güzeldi ki onu izleyip yanına yaklaşmamak biraz can yakıyordu. Sanırım kitabıma yeterince kapılmıştı ve biraz daha yaklaşabilirdim. Ben de öyle yaparak yakında bir banka oturup telefonumda konuşuyormuş gibi göründüm. Onun hakkındaki detayları görmek ve özümsemek için çaresiz durumdaydım. Şimdilik mesafemi korumam gerekiyordu. En azından ne yapacağıma ve söyleyeceğime karar verene kadar. Kalbim hızla atmaya başladı. Bu işi batıramazdım. Buraya kadar gelmişim ve sevdiğim tek kız tam karşımdaydı. Ve benden ölesiye nefret ediyor olabilirdi.

Onu birkaç gündür takip ediyordum. Tanrı'ya şükür evli olmadığını doğrulayabilmişim. Eğer söz konusu bu olsaydı nasıl baş edebileceğimi düşünmek bile istemiyordum. Ama henüz erkek arkadaşı olup olmadığını veya kimseyle çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Bunun beni durduracağından da emin değildim ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmek güzel olurdu.

Şehrin merkezindeki Hilton'da çalışıyordu ve bir arabası yoktu. Gideceği her yere otobüsle gitmesinden nefret

ediyordum. Onu arabamla takip etmek bana iyi hissettiriyordu çünkü onu izlediğim sürece güvende olduğunu biliyordum. Kafamdaki bir ses sekiz sene boyunca ben onu izlemeden gayet güvende olduğunu söyledi ve içten içe suratımı buruştururken bir suçluluk hissi göğsüme saplandı.

Pek fazla para kazanamıyor olsa da kendi başma oldukça iyi idare ediyormuş gibi görünüyordu. Ama Cincinnati Üniversitesi'ne çok yakın olan Clifton'ın düzgün bir kısmında yaşıyordu. Hoş bir şekilde giyiniyor ve kendi başının çaresine bakmakta oldukça iyi iş çıkarıyordu. Şaşırmamıştım. Hatırladığım Evie gibiydi hâlâ. Göğsümün gururdan kabardığını hissettim. Kahretsin, Evie'den daha az problemleri olan kızların manikür randevuları iptal oldu diye salya sümük ağladıklarını görmüştüm. O tiplerle fazlasıyla takılmıştım. Ama ben kimim de yargılıyorum ki? Ben de zayıftım.

Cincinnati'ye ayak bastığımda Evie'yi ilk görüşüm, apartmanının karşısındaki sokağa park ettiğim arabamda beklerken olmuştu. Dışarı kot pantolon, kazak giyip uzun, koyu renk saçları sırtına salınmış şekilde çıkmıştı. Ona donakalmış bir şekilde bakıp sokaktan aşağıya doğru ilerlemesini izlerken ağzım kurumuştu ve nefesimi sert bir şekilde vermiştim. Nefesini sekiz sene boyunca tutmanın mümkün olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre öyleymiş. Daha önce de güzel bir kızdı ama şimdi nefes kesici bir kadma dönüşmüştü. Hâlâ ufak tefek ve zayıftı ama şimdi onu en son gördüğümde olmayan kadını kıvrımlara sahipti. Duyguların saldırısına uğrarken çatıdaki öpüşmemiz, ona beni beklemesini, onu bekleyeceğimi, onun için geleceğimi ve sonsuza kadar onu seveceğimi söyleyistim; sanki dünmüş gibi hissettiriyordu. *Ama başarısız olmuştum.*

Onu etrafta takip ederken kızımın gücünü hatırladım; hâlâ tanıdığım o şefkatli ve verici Evie olduğunu gördüm. Herkese gülümseyip basitçe yoluna devam edecekken durup yardım etmişti. Onunla bağlantıya geçen insanlar uzaklaştığını gördüklerinde ona seslenmemek için kendileri tutuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Onları suçlayamazdım. Benim kızım... *Bu o kadar da akıllıca bir düşünce değil dostum.* Daha onu görmeden bile tehlikeli bir şekilde bu işe kendimi kaptırmıştım ve şimdi... Eğer kafadan beni reddederse bundan sağ çıkamayacaktım.

Evie'yi takip ettiğim birkaç günden sonra ona on beş yaşında olduğumdan çok daha fazla âşık olduğumdan fazlasıyla emin oldum. Şimdi ne halt edeceğimi bulmam gerekiyordu. Aklımda olayı döndürüp durmuş ama henüz bir sonuca varamamıştım. Onunla konuşma, ona dokunma özlemim o kadar dayanılmazdı ki yerimde güçlkle oturabiliyordum. Her gün ofisime gidiyor ve yapmam gereken şeyler üzerine konsantre olmaya kendimi zorluyordum. *Ne yapmam gerekiyor* sorusu aklımda o kadar fazla dönüyordu ki çılgına döneceğimi düşünüyordum. Evie'yi o kadar yoğun bir şekilde arzuladığım yıllardan sonra şimdi tam karşımdaydı ama aynı zamanda binlerce kilometre uzağımda gibiydi.



Çocukken okuldaki fotoğraf günlerinden nefret ederdim. Bu tür şeyleri umursadığımdan değildi ama Evie'nin önemseydiği belliydi ve bu benim canımı yakardı. Yılın herhangi bir günü yırtık pırtık kıyafetlerimiz ve dağınık saçlarımızla bir şekilde kalabalığa karışabilirdik. Ama fotoğraf günlerinde diğer çocuklar yeni kıyafetlerle, kızlar saçlarında kurdelelerle ve ellerinde öğretmene

verilmeye hazır zarflarla gelirlerdi. Kimse evlatlıklarının resminin duvarda asılı olmasını kıcına takmazdı. Kimse beni beş veya altı, hatta herhangi bir yaşında nasıl göründüğümü belgeleyecek kadar önemsemedi. Eğer öyle olsaydı aynı zamanda yabancı birinin evinde yaşadığımı da umursarlardı.

Evie'nin diğer kızları izlemesini, elini kendi düzleştirme çabasıyla yarı taranmış, dağınık saçlarına istemsizce getirişini izlerdim. Sırt kısmına pek uzanamıyordu ve başka kimse onun için bunu yapmayacaktı.

Sonra o dipsiz kuyu gibi koyu renk gözlerin hayali bir bakış alışını izleyip Evie'min kendi için bir hikâye oluşturduğunu bilirdim. Kısmen o bakış beni kırırdı ama kısmen de göğsümün gururla kabarmasını sağlardı. Bozulup benim gibi sertleşmemesinin sebebinin bu olduğunu biliyordum. Kendi durumu konusunda inkârda olduğu için hayal ettiğini düşünmüyordum. Tanıştığım en akıllı ve gözlemleyici insandı. Kendiyle ilgileniş şekli ve sorunların üzerine çıkıp onu deliler gibi sevmeme sebep olan nazik ruhunu sürdürmek için hayal kurduğunu düşünüyordum. Kendi kahredici durumuna rağmen bu dünyada iyiliğin olduğuna yüzsüzce inanma yeteneğine bir şekilde tutunmuştu.

Sanırım bu hatıranın Evie'yi işe gitmesini izlerken gelmesinin sebebi, otel hizmetçisi üniforması giymesine rağmen gururlu ve hayatındaki her şey konusunda oldukça memnun bir şekilde yürümesindendi. Aynen de bu şekilde olmalıydı zaten. Kesinlikle öyle olmalıydı ve bu noktaya geldiği için onunla çok gurur duyuyordum. Sadece daha fazlasını bilmek istiyordum. Dönüştüğü kişi konusunda daha fazlasını bilmeye ihtiyacım vardı. Her şeyi bilmeliydim.

Bu yüzden hazır olmalı ve onunla yüzleşmeden önce bir karara varmalıydım. Reddedilme korkusu içime oturmuştu. Tekrar onu geri kazanma şansım olmadan parmaklarımın arasında uçup gitmesine izin vermeyi reddediyordum.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım vardı. *Hayır, bu kesinlikle olmayacak. Spora gidecek ve gerginliği gidereceğim. Sonra da erkenden uyuyacağım.* Geçen hafta gazetede Willow'un cenazesinin yarın olduğunu görmüştüm ve oraya gitmeyi planlıyordum. Eminim Evie de orada olacaktır. O yüzden mesafemi korumam gerekiyordu ama bunu kesinlikle kaçırmayacaktım. Willow'a saygımı borçluydum. Fazlasıyla şeytanı vardı zihninde ama kimseye karşı kötü davranmamıştı. Eh, kendi dışında. Hem de son âna kadar. Kendi hayatımı sonlandırmaya ne kadar yaklaştığımı düşündüm. Willow ile beni ayıran tek şeyin benim ikinci bir şans elde etmem olduğunu biliyordum.

3. BÖLÜM

Mezarlığın arkalarında bir yere park edip Willow'un töreni için bir araya gelen topluluğa doğru olan uzun yolu yürüdüm. Gazetede defin masraflarını karşılayabilecek ailesi ve arkadaşları olmadığı için bir yardım fonu ayarlandığını görmüştüm. Cenaze evini arayıp granit bir mezar taşının da içinde olduğu bütün masrafları karşıladım. Willow işaretsiz bir mezar taşından daha fazlasını hak ediyordu. Yıllardır onun yanında olamamıştım ama bu ufak tefek işi şimdi yapabilirdim.

Törenin başlamasını beklerken gerilerde bir ağaca yaslanarak durdum.

Aklım Willow'un ufak bir kız olduğu haline gitti. Gözlerinde, küçücük yaşı için fazla derin olan bir ihtiyat vardı. Onu aynı Evie'yi korumak istediğim gibi korumak istemiştim ama Willow kendi kendini yok etmek söz konusu olduğunda herkesten bir adım daha öndeydi. Geçmişte diyecek bir şey bulamamıştım ve bulsam bile beni dinleyip dinlemeyeceğini bile bilmiyordum. Ama keşke şu an ona anladığımı söyleyebilseydim. Kendi canına kastetmek cezbedici geldiği için değil de *hayat* bir işken- ce olduğundan kendine kıymak istediğini anladığımı

söylemek istiyordum. Kendi kendine bütün bunların, acının ve mücadelenin ne anlamı olduğunu sorduğunu biliyordum. Her gün canının bu kadar yanmasının ne anlamı vardı? Willow ölmek istemiyordu. Sadece artık canının yanmasını istemiyordu. Biliyordum. *Biliyordum işte*. Ben de aynısını yaşamıştım.

Willow'un evlatlık evimde sarhoş ve Tanrı bilir hangi uyuşturucudan kafası iyi halde belirttiği zamanları düşündüm. Sanırım on iki, belki de on üç yaşındaydı. San Diego'ya gitmeden hemen öncesindeydi. Çaktırmadan evden sıvışmış ve onu birkaç sokak ötedeki, evlatlık edinildiği eve kadar geçirmiştim. O akşam ona fazlasıyla canımın sıkıldığını hatırlıyordum. Sanki ne kadar onu güvende tutmaya, onu kendisine değer vermeyen çocuklardan korumaya çalışsam da her seferinde aynı yerde bitiveriyordu. Fazlasıyla yorucuydu.

Onu evine götürürken başım kaldırıp bana baktı. Gözleri donuktu ve konuşurken dili sürçüyordu. "Leo, neden bana karşı bu kadar iyisin?" Yüzündeki ifade gerçekten çözemediği bir gizem olduğunu söylüyordu.

Ona bir süre daha baktıktan sonra cevap verdim. "Çünkü seni önemsiyorum Willow."

"Ama neden?"

"Çünkü biz arkadaşız, tamam mı?"

Ama gerçekten, Willow'a karşı korumacı hissetmem, Evie'ye karşı hissetme sebebimden farklıydı. Sanırım Willow'da kendimden bir parça görüyordum. İşte bu yüzden ben, Evie veya herhangi bir insan onun için ne kadar iyi şey yapsa ya da söylese de her zaman bizden önce gelenlerin söylediklerine inanmaya devam edeceğini biliyordum. Babam beni iyi pataklamış ve beş para etmez olduğumu söylemişti ama Evie beni sevmiştii. Ne-

den öncekini hak ettiğime inanıp diğerini hak etmediğime inanmak bu kadar kolaydı? Cevabını bilemiyordum ama Willow'u biliyordum ve o zamanlar üzerine düşünecek kadar umursadığımdan çok daha fazla orta nokta-mız vardı. Onu, anlamamış olmayı delicesine istesem de maalesef anlıyordum. Yine de ondan daha güçlü olduğumu düşünüyordum, ta ki olmadığımı fark edene kadar.

Evie'nin geldiğim yerin aksi yönündeki gruba doğru yürüdüğünü gördüğümde kendime geldim. Kolsuz, siyah bir elbiseyle siyah topuklular giyiyordu ve saçını geriden toplamıştı. Vücuda oturan kıyafetinden şeklini mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Hafifçe kıvrımlı kalçalarında ellerimi gezdirip ufak belinde birleştirmenin nasıl bir his olacağını merak ettim.

Vaiz konuşmaya başladı. Kelimelerini dinliyordum ama gözlerimi Evie'den ayıramıyordum. Birkaç dakika da bir mendille gözyaşlarını siliyordu ve yanına koşup onu teselli etmemek için kendimi zor tutuyordum. Yanına gitmekten kendimi alıkoymak için bedenimi ağaca bastırdım.

On beş dakika sonra Evie anma konuşmasını yapmak için topluluğun önüne geçti. Yerini alırken doğrudan bana baktı ve kaşları hafifçe çatıldı. Kahretsin, ne düşünüyordu? Bu uzaklıktan beni tanmasına ihtimal yoktu, değil mi? Daha olası sebepse bu karmaşık insan topluluğunda göze batıyordum. Willow'un arkadaş seçimi gördüğüme göre yıllar içinde pek değişmemişti. Evie bir an bana baktıktan sonra gözlerini önündeki insanlara çevirdi. Sekiz yıldır ilk defa göz göze gelmiştik ve ben bunu ta yüreğimin derinlerinde hissetmiştim. Zaman durup etrafımda ışıldıyormuş gibiydi.

Yine de beni, Evie birkaç dakika sonra konuşmaya

başlayıp Willow'un hikâyelerinden birini anlatmaya başlaması sarsmıştı asıl. *Siktir.*

"Bir varmış, bir yokmuş. Güzel, ufak bir kız melekler tarafından uzak diyarlara, sevgi ve mutlulukla dolu büyümlü bir hayat yaşaması için gönderilmiş. Ona Cam Prenses derlermiş çünkü kakkahası, cennetin kapısında asılı olan, her yeni ruh kabul edildiğinde çalan cam zillerin çınlamasını hatırlatırmış onlara. Ama ismi aynı zamanda onun için çok uygunmuş çünkü oldukça nazik, çok sevilen biriymiş ve çok kolay kırılabilen bir kalbi varmış.

"Uzak diyarlara olan seyahatinin ayarlanmasında çaylak meleklerden biri hata yapmış ve bir karışıklıkla Cam Prenses'i gönderilmemesi gereken bir yere göndermiş. Hilkat garibeleri ve diğer kötü canavarlar tarafından yönetilen karanlık, çirkin bir bölgeye. Ama bir ruhun insan bedenine yerleştirilmesi değiştirilemez, kalıcı bir durummuş. Cam Prenses'i katlanacağı kader için meleklerin hüzmünle ağlamalarına rağmen ona göz kulak olmak, ellerinden geldiğince canavarlardan uzağa doğru yönlendirmek dışında yapabilecekleri bir şey yokmuş.

"Maalesef ki Cam Prenses dünyaya varduktan kısa süre sonra etrafındaki canavarların acımasızlığı oldukça kırılgan kalbindeki ilk çatlağı oluşturmuş. Daha az kötü canavarların birçoğu prensesi sevmeye, ona bakmaya çalışsa da çok güzel ve sevilmesi çok kolay olduğu için Prenses'in kalbi tamamen paramparça olana kadar çatlamaya devam edip onu sonsuza kadar kalbi kırık şekilde bırakmış.

"Prenses son bir kez gözünü kapatmış ve ona kötü davranan, kalbinin kırılmasına sebep olan bütün acımasız canavarları düşünmüş. Ama kötü yaratıklar ne kadar kaçık olsalar da son sözü söyleyememişler. Her zaman

yakında olan melekler gökyüzünden inip Cam Prenses'i, kalbi tekrar kırılmayacak şekilde bir araya getirmek için cennete taşımışlar. Prenses gözlerini açıp güzel gülümsemesiyle tebessüm ederek güzel kahkahasını atmış. Kahkahası hâlâ önceki gibi camdan zillerin çınlamasına benziyormuş. Cam Prenses sonunda evindeymiş."

Onun sözleriyle beraber anılar o kadar sert ve hızlı bir şekilde hücum etti ki neredeyse bir yumruk gibiydi. Birden tekrar çatıda, tanıdığım en cesur kızın kollarında ağlarken ve hissettiğim tek aşkı, aldığım tek teselliyi hissediyordum. Dizlerimin üzerine çökmek istiyordum çünkü sesi sırf o hatıraları değil, aynı zamanda o anların hislerini de geri getirmişti ve ona karşı hasretim kırk kat daha artmıştı. Buradan siktir olup gitmem gerekiyordu. Bütün bunlarla nasıl baş edecektim? Hatıralar tarafından mest olmuş, duygularla sarhoş olmuşum.

Evie kalabalığın içinden geçti ve platin sarısı saçları, absürt bir şekilde can alıcı pembe striptiz ayakkabıları olan yaşlı bir kadımla konuşurken ağacın etrafından dolanıp arabama doğru yollandım. Ben yürürken, Evie'yi hiçbir zaman unutamayacağım daha önce olmadığı kadar açık bir hale gelmişti. Tekrar benim olamayabileceği varsayımı rahatsız edici bir düşünceydi.

Arabama bindim ve duygularımı biraz dengeleyebilece kadar birkaç dakika ön camdan baktım. Sonra telefonumu elime alıp cenaze evini arayarak Willow'un kabir taşına ekleme yapılmasını söyledim. "Cam Prenses" isminin altına eklenecekti. Willow'un bundan hoşlanacağını düşünüyordum. Bu sevildiğini gösterecekti.

4. BÖLÜM

Doktor Fox hastanedeki odama girdiğinde beni selamlama amacıyla gülümsedi. Ben de ona kaşlarımı kaldırdım. Perşembeye kadar burada olmaması gerekiyordu ve günlerden salıydı.

"Görünüşe göre gün geçtikçe çirkinleşiyorsun."

"Çirkinlik ancak ruhun yansımasıdır yaşlı adam." Ona yaralı yüzüm ve kırık burnumla olabildiğince iyi bir şekilde sııttım. "Eğer çirkinleşiyorsam başka sektörlerde iş bakmak isteyebilirsiniz."

Doktor gülümsedikten sonra yatağımın kenarındaki sandalyeyi çekti.

Hala burnumda splint, gözlerimin altında koyu renk morluklar vardı ve elmacık kemiğim ile çenem için daha fazla düzeltme yapmak amacıyla ağzımın içinden girdikleri nokta çok fena ağrıyordu. Önümüzdeki ay bir ameliyat daha olacaktım. Tanrı'ya şükür kollarım alçıdan çıkarılmıştı. En azından kahrolası dişlerimi kendim fırçalayabiliyordum.*

Ayağım bir ay daha alçıda kalacaktı ve kaburgalarımın biraz daha iyileşmeye ihtiyacı vardı hâlâ. Ancak o zaman fizik tedaviye biraz başlayabilirdim. Sabırsızlanıyordum. Gücümün

* Ameliyattan sonra düzgün iyileşmesine yardımcı olması amacıyla burnun içine yerleştirilen tıbbi malzeme.

farklı açılardan hem çoğalıp hem de solduğunu gün geçtikçe hissedebiliyordum.

Bacağımdaki platin iltihap kapmasaydı şimdiden rehabilitasyon merkezine gönderilmiştim. Bütün bu olaylar burada kalışımı uzatıyordu ama cidden umursamıyordum. Sekiz yıldır ilk defa kendime ait bir kısmımı tekrar kazanıyor gibiydim. Eğer hayattan bir süre soyutlanmak bunu yapmama yarayacaksa, o zaman belki de kötü bir şey değildi.

"Perşembe günü bir şey oldu ve ben de bugün müsaitsen bir yirmi dakikalığına filan uğrayabileceğimi düşündüm," dedi doktor.

Kaşımı kaldırdım. "Oldukça müsaitim... Her daim hem de."

"Doğru." Tekrar kıkırdadı. "Sanırım 'Konuşmak ister misin?' daha doğru bir soru olacaktır."

"Evet, tabii. Aslında son seferde konuştuklarımızı düşünüyordum. Benim Evie'yi aklımın esas bir noktasına koymamın. Durum bu olsa da olmasa da bazı konularda her zaman böyle yaptığım ve hâlâ yapıyor olduğum kanısına vardım. Ama bunun arkasındaki sebeplerimin geçerli olduğunu düşünüyorum. O yüzden hak ettiği saygı kadar esas noktada olup olmadığını bilmiyorum. Her zaman saygıyı hak etmişti."

"Pekâlâ ama onun hakkında şimdiki zamanda konuştuğun kadar geçmişteymiş gibi de konuşuyorsun ve kızı sekiz yıldır görmedin."

İç çektim. "Evet, biliyorum. Belki de sadece bir hayal... Belki de içgüdü. Bilmiyorum."

"Eh, bana aklında neler döndüğünden bahset."

Konuşmadan önce düşüncelerimi topladım. "Evie ile benim gibi hayatlar yaşadığında nazik kalmanın, duygularını açıkça belli etmenin ne kadar cesurca olduğuna dair bir fikrin var mı? Etrafına akbabalar dolmuşken her gün etrafta kırılması kolay, hassas bir kalple gezmek ne kadar cesaret istiyor

biliyor musun? Sevmeye devam etmek için? Kahretsin, taşlaşmaksa en kolay yol. Benim aldığım yol da buydu. Beraber büyüdüğüm çoğu çocuk bu yoldaydı. Yani, Evie bunu nasıl becermişti? Ben sadece... Her zaman onunla gurur duymuştum. Bir o kadar da korumacıydım." Neşesiz bir şekilde kahkaha attım.

Doktor Fox beni bir anlığına inceledi. "Her zaman duvarlar oluşturmak daha kolaydır. Bu konuda haklısın. Aynı zamanda bu hassaslığı elinde tutabilmesi kesinlikle takdire şayan bir şey, umarım hâlâ aynıdır. Evie'yi beyninin esas noktasında tutuyorsun derken onu hak etmediğine dair bir algı içerisinde sin demek istemiştin."

"Çünkü ona layık DEĞİLDİM."

"Eğer ona bu kadar güveniyorsan, buna karar verecek en nitelikli kişi o, öyle değil mi?"

Bunu bir anlığına düşünürken milyonuncu defa, "Bende ne GÖRDÜ?" diye merak ediyordum. Bütün o yıllar boyunca ona gerçek yüzümü herhangi birine gösterdiğimden daha fazla göstermiştim. Ta şu zamana kadar herhangi birine gösterdiğimden daha fazlasıydı. Evie'yleyken kendimi hiç tutmamıştım çünkü daha önce kimsenin beni hissettirmedeğ i kadar güven de hissettiriyordu. Bunu ARZULUYORDUM. Hiçbir zaman bana sırtını dönmemişti. Bir kere bile.

"Bilmiyorum. Üzerinde düşünmem lazım." İç çekip elimi kısa saçlarımda gezdirdim. Kafamın arkasındaki yarığ ı kapatmak için kesmek zorunda kalmışlardı ve sonunda tekrar uzuyordu.

wwwDoktor lafına devam etti. "Beni endişelendiren şey kendine karşı olan bütün saygını tek bir insanın ellerine bırakmış olman. Evie seni sevmişt i. Sen bile bundan şüphe duyuyormuşsun gibi gözük müyorsun. Seni tekrar hayatına herhangi bir şekilde geri almaya istekli olsa da olmasa da hiçbirimiz onun hayatının şu anda nasıl olduğunu bilemiyoruz. Bu senin kendine saygı duymanı sağlayan şey olamaz. Bu saygı Evie

olsa da olmasa da orada olmalı. Çünkü eğer seni tekrar hayatına kabul etse, buna istekli olsa bile bu adımı atmasını ondan istediğinde ona tam bir adam olarak gitmeyi borçlusun. Bunu sırf ona değil, aynı zamanda kendine de borçlusun.”

“Bu fazlasıyla duygusal bir saçmalık oldu doktor. Bu tür konularla alakam olmadığını söylediğimi düşünmüştüm.” Kısmen şaka yapıyordum.

Doktor hafifçe kahkaha attı. “Pekâlâ, o zaman programımızın acımasızca dürüstlük kısmına geçelim. Duş yapmaya ihtiyacın var, yüksek ihtimalle üç haftadan beridir.”

Yüksek sesli bir kahkaha attım. “Evet, hasta yatağında üç aydır yatmayı bir dene istersen. Sen de çiçek gibi kokmazdın.”

Doktor sırtırtırken gözünün kenarındaki kırışıklar belirdi. “Artık süngerle banyo yaptıran güzel hemşireler kalmadı mı?”

Kahkaha attım. Ama aklımda çoktan Evie’ye döndüğümü ona söylemedim. Beni hayatına geri alması için dua etmekten başka bir şey yapamazdım. Ama yine de diğer kadınların bana dokunması kendi acımı dindirmek için yaptığım bir şeydi. Artık o adam olmak istemiyordum.

“Perşembe günü ateşli bir randevun filan mı var?”

“Hayır, aslında eski bir meslektaşına çalıştığı proje üzerinde yardım edeceğim. Eskiden bilgisayarlarla çalıştığımı duyduğuna şaşırabilirsin. Üstelik işimde epey iyiydim. Arada danışmanlık olarak hâlâ yapıyorum.”

“Bu şaşırtıcı oldu. Bilgisayarlardan psikolojiye nasıl geçiş yaptın?”

“Bilgisayarların fazla öngörülebilir olduğuna karar verdim. İnsanları daha çok seviyorum. Seni sürekli tahmin etmeye itiyorlar,” diyerek göz kırptı.

Kahkaha attım. “Adamım, al benden de o kadar. Bu yüzden insanları SEVMİYORUM.”

“Ah, hayır evlat. İnsan kalbinin karmaşıklığı hayran oluna-

sı bir şeydir. Eğer insanlar sürekli öngörülebilir şekilde, birkaç veriye dayanarak karar veriyor gibi davransalardı, sen ve Evie çok farklı insanlar olurdunuz. Gizeme saygı duymalısın."

"Hey doktor, kimse sana şans kurabiyesi gibi konuşma eğilimin olduğunu söyledi mi?"

Yüksek sesli kahkaha attıktan sonra gitmek üzere ayağa kalktı. "Sonraki hafta görüşürüz evlat."

"Görüşürüz Konfüçyüs."

5. BÖLÜM

Kendime hak vermem gerekiyordu. Oldukça fena bir dedektif olabilirdim. Evie'yi bir buçuk haftadır takip ediyordum ve bundan haberi bile yoktu. Birkaç defa fazlasıyla yakma bile gelmiştim. Yeterince yakın olmasa da oldukça yakındı.

Bugün bir saat geçirdiği kütüphaneden eve yürürken onu takip ediyordum. Demek hâlâ bir kitap kurduydum. Kendi kendime gülümsedim. Biz çocukken hep kafasını bir romana gömerdi. Kütüphane günlerinde bariz bir şekilde okulu asardı. Eskiden bana okuduğu hikâyeleri anlatmaya çalışırdı ve onun heyecanına ancak gülebilirdim. Karakterlerden sanki gerçek insanlarmış gibi bahsederdi. Gerçi Evie'nin kendi hikâyeleri benim favorilerimdi çünkü her biri sevgiyle renklendirilmişti. Her biri yazılmamış, provasız, hemencecik kurgulanmış olduğundan sizin hakkınızda nasıl hissettiği konusunda gerçeği söylediğine inanabilirdiniz. Evie'nin bizim boktan, ufak dünyamızı görüş şeklinde hep bir zarafet vardı. Beni de buna inandırdı. Tanrım, bunu özlüyordum. Bu... Bu ümitti.

Caddede birkaç adım arkasından yürürken telefonumda konuşuyormuş gibi davrandım. Hızlanıp apart-

manın önünden geçip gidişini izledim. Bu da neydi şimdi? Sokağın sonundaki köşeyi döndü ve apartmanlar diğer köşeye doğru sıralanmışken döndüğü sokağın görüntüsünü engelliyordu.

Birkaç arabanın caddeden aşağı gidişini bekledikten sonra arkalarından karşıya geçip hafifçe hızlandım. Köşede durup binanın etrafına baktım. Onu görmeyince köşeyi dönüp sokağın yarısına kadar yürüdüm. Tamamen ortadan kaybolmuştu. Ne cehennemdeydi şî...

"Yabancıları takip etmek çok kaba bir davranış!"

Nefesimi içime çektim ve sesin geldiği yöne döndüğümde işte Evie doğrudan karşımda duruyordu. "Tanrım! Ödümü patlattın!" diye soludum. *Lanet olsun.*

"Ben mi seni korkuttum?" dedi bana kötü bir bakış atarak. Tanrım, inanılmaz derecede güzeldi. Neredeyse önünde dizlerimin üzerine düşecektim. *Kendini toparla serseri.* Çoktan kafadan kontak bir sapık olduğunu düşünüyor ki üzerinde düşünürsek tam da öylesin. Kahretsin.

"Beni manyak gibi takip eden sensin," dedi başını yana doğru eğerek. "Bu arada sana bir ipucu, birini takip ederken biraz daha tedbirli olmayı düşünmek isteyebilirsin." Elini bana doğru savururken bütün vücudumu işaret ediyordu. "Kurbanına sokağın ortasında ağzı açık şekilde bakmak seni ele veriyor." Gözlerini kıstı.

Söylediklerini duyuyor, kısmen algılayabiliyordum. Dudaklarının oynayışını izliyordum ve bir noktada cevap vermemin beklendiğinin farkındaydım ama kanın beynime hücum etmesi, onun dışında etrafımdaki her şeyin solmasına neden oluyordu. Düşüncelerim karman çorman olmuştu ve tenimin karıncalandığını hissedebiliyordum. Mükemmel. Buna hazırlıklı değildim.

Ona birkaç saniye daha bakmaya devam ederken ça-

resizce kendime gelmeye çalışıyordum. *Beni tanımadı. Tanrı'ya şükür. Kahretsin!* Hayır, bu iyi bir şey değildi. Hayır, bu kötüydü. Hem de çok ama çok kötü.

Ellerini kalçalarına koyduğunda gözlerim hareketini takip etti. "Ama çok üzülme. Eminim biraz çalışmayla daha iyisini yapabilirsin. Bazı öğretici videolar veya öğreneceğin bir şeyler olabilir... Belki de bu konuda bir kitap bulursun, ha? *Nasıl Manyak Takipçi Olunur?*" Tek bir kaşımı güzel bir şekilde kaldırdı.

Kelimeleri kafama dank ettiğinde benimle dalga geçtiğini fark ettim. Belli ki hak etmiştim. Aynı zamanda, onu bir süredir takip ettiğimi yüksek ihtimalle bildiğinin farkına vardım. Gerçekten tedbirli olduğumu düşünüyordum. Bu komiğime gitmişti ve kahkahalara boğuldum. "Eh, kahretsin, bambaşka bir şeysin değil mi?" Gerçi bu haline bayılıyordum. Cesur ve komik oluşunu seviyordum. Kendi halime gülebilmek iyi hissettirmişti.

Gözlerinin hafifçe büyüdüğünü ve bana bakarken dudaklarının tek kelime etmeden aralandığını gördüm. Ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum çaresizce. Beni süzüyordu ama gözlerinde tanıdığına dair bir bakış yoktu. *Kesinlikle* benim kim olduğumu bilmiyordu. Beni tanımayacağına dair bir şans olduğunu biliyordum. On beş yaşında olduğumdan daha farklı görünüyordum. *Epey bir farklı.* Ama yine de içimde bir şey sessizce ölüp gitti ve kendimi bu acı karşısında korumaya çalıştım.

Bir an sonra kısık sesle konuştu. "Pekâlâ. Eh, şamata sona erdi. Neden beni takip ediyorsun?"

Kanım dondu. Zamana ihtiyacım vardı. Düşünmem gerekiyordu. Elimi saçlarımın arasından geçirerek kendime zaman tanımaya çalışırken ona baktım. "O kadar barizdim ha?"

Ona doğru bir adım attığımda o da hemen bir adım geri çekildi. "Seni incitmeyeceğim," dedim. Cevap vermedi. Ama o ufak hareket bütün her şeyi söylüyordu. İşte o kadarcık. O hareket bana buzlu su gibi vurmuştu ve korku içime sızmaya başlamıştı. *Benden kaçınmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım.*

"Evet, O KADAR barızdın. Bu kadar oyun yeter. Neden beni takip ettiğini bilmek istiyorum."

Kısa bir anlığına duraklarken endişe damarlarımda dolaşıyordu ama üzerinde doğru düzgün düşünmeden, "Leo'yu tanıyordum. Benden seni kontrol etmemi istedi," kelimeleri dudaklarımdan çıkmıştı. *Yalan söyledim.* Ve artık geri dönüşü yoktu.



Gözlerinin alevlenmesini ve hafifçe geriye doğru sendeleyerek donakalmasını izledim. "Ne?" derken sesi çatlasmıştı. Ama hemen kendini toparladığını gördüm. Kendi tepkisi konusunda mutsuzdu. Bundan ne çıkarılamam gerektiğinden emin değildim. "Leo'yu tanıyordum da ne demek?" diye sorarken şimdi sesi güçlü ve düzgündü. Önceki tepkisinden sonra kendini toparlamıştı. Bu, önceki hislerin sürprizden başka bir şey olmadığı ve onları hızlıca üstünden atabildiği anlamına mı geliyordu? Veya tepkisi bundan daha güçlüydü ve benim bunu bilmemi istemiyordu.

Hazırlıksız yakalanmıştım ve duygular bana inceleyemeyeceğim kadar hızlıca saldırıyorlardı. Az önce büyük bir hata yaptığım hissi aklımın ön kısmındaydı. *Siktir, siktir, siktir.* Zamanı durdurup bir dakika öncesine alabilir miydim?

Arkasını dönüp hemen ardında olan merdivenlere

oturdu. Derin bir nefes alıp sorusunu tekrarladı. "Leo'yu tanıyordum da ne demek?"

Ona doğru yaklaşıp yanındaki basamağı işaret edince hafifçe başıyla onayladı. Oturup ona doğru döndüğümde dirseklerimi dizlerime yaslıyordum. Yüzü ifadesizdi ve benden öteye, boşluğa bakıyordu. Kahretsin, bu oldukça aşağılıkça hissettiriyordu. Şimdi yalanımı detaylandırmak zorunda kalacaktım ve kahrolası bir şerefsiz gibi hissediyordum. Diğer seçeneğimse gerçeği, Lauren da dahil bütün meseleyi açmaktı ve hayır, buna hazır değildim. Eğer Evie'ye gerçeği söylemeye hazır değilsem doğru şeyin onun iyi olduğunu gördüğümde çekip gitmek olduğunu kalbimde biliyordum. Ama ondan bir kez daha uzaklaşma düşüncesi benim için akla hayale gelmezdi. Şimdi bile kendimi bu kahrolası karmaşanın içinde soktuğum halde durum aynıydı. Yavaşça konuşup kelimelerimi dikkatle seçerken yalanımı oldukça basit tutmaya çalışıyordum. "Leo geçen yıl araba kazasında öldü. Okuldayken yakındık ve aynı zamanda takım arkadaşısıydık. Hepimiz birkaç gün daha dayanabileceğini düşündük ama yapamadı. Onu beraber ziyarete gittiğimizde beni kenara çekip senden biraz bahsetti. İyi olduğunu, güzel ve mutlu bir yerde yaşadığını kontrol etmem için bana söz verdirdi. Babamın şirketinde çalışmak için buraya taşınacağımı ve seni şahsen kontrol etmemin kolay olacağını biliyordu."

Hissiz bir şekilde cevap vermeden önce bir dakika sessizdi. "Anladım. Leo benim hakkımda tam olarak ne anlattı?"

Sırf burada oturmuş yalan söylediğim için kendimden nefret etmekle kalmıyordum, aynı zamanda az önce ona öldüğümü söylediğim gerçeğinin onu etkilememiş olması kalbimde ciddi tahribatlar oluşturunuyordu. Dürüst

olmamamın getirdiği pişmanlık hissi yüzünden ona tamamen odaklanmakta zorluk çekiyordum. Bu yüzden konuşmam biraz tuhaf olabilirdi.

“Sadece seni koruyucu aile evinden tanıdığını ve onun için özel olduğunu. Bağlantıyı kaybettiğinizden ama hayatının nasıl şekillendiğini hep merak ettiğinden bahsetti. Hepsi bu kadar.”

Yüzünün hafifçe irkildiğini gördüm ve bunun söylemesi uygun bir şey olmadığını biliyordum. Biri bana, Evie’nin hayatımın nasıl olduğunu merak ettiğini ama kendisinin bizzat benimle bağlantıya geçmeye tenezzül etmediğini söylese nasıl hissederdim? Kendi uydurduğum saçmalıklar dizisinde güçlükle yürüyordum. Ama ya bunu yapacaktım ya da gerçeği söyleyip iğrenerek bana sırtını dönmesini izleyecektim. İki şekilde de sıcıp batırmıştım. En azından bu şekilde basamaklarda onun yanında oturuyor, güzel hatlarını yakından ezberleyebiliyor ve ferah, hafif çiçeksi kokusunu içime çekebiliyordum. Tanrım, bencil puştun tekiydim.

“Buraya hazıranda taşındım ama yerleşmem birkaç ayımı aldı. Sonra da söz verdiğim gibi sapık olmaya kendimi adadım.” Gülümsemeye çalışırken onu da gülümsetmeyi ölesiye umuyordum. Fazlasıyla kaybolmuş gibi görünüyordu.

Bana karşılığında hafifçe tebessüm edip ayağa kalktı. Ben de hemen ardından ayağa dikildim. Ellerini kot pantolonuna silip kısık sesle konuştu. “Leo hakkında duyduklarıma üzıldüm. Bizim geçmişimizle ilgili pek bir şey biliyormuşsun gibi görünmüyor ama Leo... bana verdiği sözü tutmadı. Çok uzun zaman önce olan oldu ve artık onu düşünmek istemiyorum. Seni, beni kontrol etmen için göndermesi gerekmiyordu. Eğer hayatımın

nasıl olduğunu merak etseydi, kendisi benimle... daha önce bağlantıya geçerdi.

"Neyse, arkadaşına verdiğin sözü tutman çok hoş. Ama artık görevini yerine getirdin. İşte karşında iyi ve mükemmel bir şekilde duruyorum. Görev tamamlandı. Ölmeden önceki son istek yerine getirildi." Hafifçe tebesüm etti ama zorlama görünüyordu. Sözcükleri beni derinden yaralamıştı ve neredeyse geriye sendeleyecektim. Aldırmazlığı sahte olsun veya olmasın, acıtıyordu.

"Bu arada kendi özel ürkütücü sapığıma ne diye seslenmeliyim?" diye sordu.

Önceki sözleri yüzünden hâlâ canım yansa da kendimde gülecek gücü buldum. "Jake Madsen." Tanıdığına dair herhangi bir işaret için yüzünü yakından inceledim. Beni evlat edinen ailemin soyadından bahsettiğimi hatırlayamıyordum ama emin de olamıyordum.

Yüzünde tanıdığına dair bir işaret belirmedi. "Aynı zamanda ürkütücü sapığım olarak bilinen Jake Madsen, benim Evelyn Cruise olduğumu çoktan biliyorsundur. Zaten beni Evie diye çağırabileceğinden haberdarsın." El sıkışmak için elini uzattı ve tenlerimiz dokunduğunda tenlerimizin arasında ufak kıvılcımlar oluştu. Gençken sahip olduğumuz kimya hâlâ yerindeydi. Aramızdaki bağın inkâr edilemez kanıtı karşısında mutluluktan sırıtmak istiyordum ama kendimi engelleyerek, kendisini geri çekene kadar sıkılı ellerimize baktım sadece.

"Güle güle Jake," diyerek arkasını döndü.

"Evie!" diye seslenince bana döndü. "Beni özleyecek sin, değil mi?" Gülümsüyordum çünkü beni özlemesine imkân yoktu. Hiçbir yere gitmiyordum. Veeee... Şimdi ürkütücü sapık müziği gelsin. Siktir et. Umurumda değildi.

"Biliyor musun, sanırım seni özleyeceğimi" Hafif bir şekilde tebessüm edip arkasına dönüp uzaklaştı.

6. BÖLÜM

Ofisime doğru yol aldım. Bana ayrılan yeraltı garajındaki park yerine aracımı çektiğimde oraya kadar sürdüğüm yolun hiçbir kısmını hatırlamıyordum. Beynim Evie'yle karşılaşmamın her bir detayının üzerinden geçiyordu. Büyük bir kısmım yalan söylediğim için derinden pişmanlık hissediyordu ama diğer bir kısmım onun yakınında kısa da olsa zaman geçirebildiğim için mest olmuştu. Onu hayatımda tekrar hissedebileceğim, varlığını bilebileceğim zaman için neredeyse bir ömür boyu gibi hissettiren bir süre beklemiştim. Bariz bir şekilde ona gerçeği söylemeliydim ve Tanrım, o ânı hiç iple çekmiyordum. Sırf düşüncesi bile kanımı hemen donduruyordu. Ama eğer onunla neden hiç bağlantıya geçemediğimi açıklayacaksam ben boktan hikâyemi dökerken dinlemek için kalacak kadar umursadığından emin olmalıyım. Sonra Tanrı'ya, kendinde beni affedecek gücü bulabilmesi için dua edecektim. Başımı koltuğun başlığına vurdum. Birkaç dakika sonra arabadan çıktım.

Takım elbisemin ceketini giyip beni ofisime götürecek camdan asansöre doğru yöneldim. Benim katımdaki lobi- nin resepsiyonunda durup sekreterim Christine'e gülümsedim.

Christine kırklarında, oğlu ve kızı ortaokulda olan evli biriydi. Birbirimizi ofis dışında çok tanıımıyorduk ama kocasından ve çocuklarından bahsediş şeklinden onun için ne kadar önemli olduklarını, onlar için yapamayacağı bir şey olmadığını anlayabilirdiniz. O, kendi ailesi için San Diego'ya taşındığımda Lauren'in benim için olmasını umduğum her şeydi.

"Merhaba," diye beni karşılarken gülümseyerek karşılık veriyor ve çene hizasındaki kumral saçlarını kulağının arkasına yerleştiriyordu.

"Merhaba. Nasılsın? Neler kaçırdım?"

"İyiyim! Buralarda heyecan verici bir şey olmadı. Bana bu aralar nerelere kaybolduğunu söyleyecek misin acaba? Bir haftadır yüzünde bir ışıltı var. Belli ki arkasında güzel bir hikâye bulunuyor. Hissedebiliyorum." Manikürlü ellerini birbirine sürtüp sırttı.

Yukarısında kalan bankoya eğilip kimse var mı diye kontrol edermiş gibi etrafa bakındım. O da bana doğru gözleri kocaman açılmış şekilde eğildi. "Christine," diye sesimi alçalttım ve bir kere daha sırf efekt olsun diye etrafa baktım. "Mesajlarımı alabilir miyim?"

Bana bir an daha baktıktan sonra kaşlarını çatıp elindeki kâğıdı hızla bana doğru savurdu. Kahkaha atarken yüzüme çarpmaması için geriye doğru çekildim.

"Pekâlâ, istediğin gibi olsun. Senin sıkıcı hikâyeni dinleyecek vaktim yok zaten. Michael'ın beş buçuktaki oyununa yetişebilmem için buradaki işleri bitirmem gerek."

Sıkıcı hikâye lafına kahkaha attım. "Neden şimdi gitmiyorsun? Preston toplantısı için cumartesi sabahı hep buradaydın. Sana birkaç saat borçluyuz. Bu şekilde istediğin gibi hareket edebilirsin."

Duraksadı. "Emin misin? Aslında bu çok iyi olurdu çünkü eve uğrayıp üstümü değişmem de gerekli."

"Evet. Sen git." Gülümseyip ofisime yöneldim.

"Teşekkürler! Buraları sadece bir düzenleyeceğim. Yarın görüşürüz."

"Pekâlâ. Ah," dedim ve ofisimin kapısının önünde durarak ona doğru döndüm. "Yarın biraz geç kalacağım. Sabah halletmem gereken bir işim var. Daha fazla gizli casusluk işleri." Ona göz kırpıp ofisime girerken kapıyı ardımdan kapattım. Christine'in burnundan soluduğunu duyuyordum.

Bilgisayarımın başına oturup ben yokken Preston'ın gönderdiği raporları inceliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, bazı gerekli değışiklikleri yapabilecek ve ona önerilerimle dolu bir e-posta gönderecek kadar işe odaklanabilmişim.

Lauren ve Phil tarafından evlat edinildiğim gün birden fazla şekilde benim çöküşümün başlangıcıydı. Ama aynı zamanda bu şirketten sorumlu olduğum için ne kadar şanslı olduğumun da farkındaydım. Bu iş konusunda cidden hevesliydim ve Phil'in zekâsı ile ürün tasarımlarına hayran kalmışım. Laboratuvarda elimden geldiğince fazla zaman geçirip teknolojinin nasıl çalıştığını ve geliştirilmesi için hangi değışimlerin yerleştirilmesi gerektiğini öğrenmişim. Phil başmühendislerinin hepsini kendi seçmişti ve böylece işlerinde iyinin de iyisi olduklarını biliyordum. Bu şirketi güzel bir şekilde yönetmek benim için çok önemliydi. Başarımla beraber, benim için en iyisini isteyen ve yapmayan çalışan, benim yıllarca kötü davrandığım adama hürmetimi göstermiş oluyordum. Cincinnati'ye gelir gelmez Evie'yi bulmaya çalışmayı erteleme sebebimdi. Yeni rolümü ele alırken bu

işe elimden geldiğince aklımı da verdiğimden emin olmam gerekiyordu. Evie'yi gördüğüm an aklımın kısmen de olsa başka bir yerde olacağını biliyordum. Sırf onu ve ne kadar yakında olduğunu düşünmek bile duygularımı altüst ediyordu.

Yıllar boyunca birden fazla şekilde işleri batırmıştım ama güvendiğim bir şey varsa o da çalışma ahlakımdı. Her zaman çok çalışan biriydim. Okulda hep iyi notlar alırdım ve hayatımın çoğunluğunda beni yetiştiren işe yaramaz pislik gibi tembel bir insan olmadığımı da biliyordum. Hayatımın ilk on bir yılında kendine babam diyen adamın görüntüleri beynimde dolaşırken derin bir nefes aldım. Anısının uyandırdığı hislere takılı kalmamak hâlâ çok zordu. Benim hakkımda söylediği aşağılayıcı sözlerin beynimde yankılanmamasına izin vermek de öyle. Doktor Fox beni buralara kadar getirmişti ama daha kim olduğumu kavrayabildiğim andan itibaren zorla aklıma işlenen nefret söylemlerinin yerini daha olumlu bir şeyle değiştirmek için günlük olarak uğraş vermem gerekiyordu. Tekrar kendimden nefret etme tuzağına düşmemem için günlük tedbirler almam gerekiyordu. Hastalık ölümcül olabilirdi ve kendinden nefret etme de bir hastalıktı. Sırlar ve utanç, hastalıklı hücreler ve salgın kadar kolayca son verebilirdi bir hayata. Ahlaken şüpheli bir şey yaparak, Evie'den bir şeyler saklayarak kendime yardımcı olmadığımı *biliyordum* ama zamana ihtiyacım vardı. Çok fazla olmasa da biraz.

Ofisimin kapısının hafifçe tıklandığını duyduğumda düşüncelerim bölündü. "İçeri gel," diye seslendim.

Sarı saçlı bir kafa kapının arkasından belirdiğinde dolgun dudaklarında bir gülümseme vardı. Gwen. Siktir. Eğer Christine hâlâ burada olsaydı "acil" bir şekilde te-

lefonumu arardı. Kahretsin. Neden erken gitmesine izin vermiştim? Şimdi kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordum. Gwen'se bu hikâyedeki aç kedi oluyordu.

İçeri girdikten sonra odaya süzülmeden kapıyı arkasından kilitledi. Cılız vücudu dar bir koyu mavi elbise içerisindeydi. "Jake!" diye mırıldandı. Onu karşılamak için ayağa kalktım ve masamın etrafından dolanarak kollarını bana doğru açtı. Yanağını öpmek için eğildiğimde parfümü adeta bana saldırdı. Eğer parfümle yıkanmamış olsaydı hoş bir koku olabilirdi. Dudaklarını öpmekten başka çarem kalmasın diye son anda kafasını çevirirken omuzlarımı sıkıyordu. Geriye doğru çekilip gergin bir şekilde gülümsedim. Başparmağıyla dudağımdaki ruj izini silerken dudakları bu işle meşgul olduğu için büzülmüştü.

Vücudumdaki her kas ondan uzaklaşmam için gerilmişti. İşim ve düşüncelerimle yalnız kalmalıyım. Onun oyunlarıyla şu anda uğraşacak vaktim yoktu ve önceki deneyimlerim tam da bunun olacağını söylüyordu. "Merhaba Gwen. Nasılsın?"

"Şimdi seninle olduğum için daha iyiyim tatlım." Gülümserken bana mükemmel ve fazlasıyla parlak dişlerini göstererek masamın kenarına oturdu. Büyük ve yuvarlak göğüsleri tam göz hizamdaydı. Derin bir nefes alıp sandalyemi biraz geri çekerek ona baktım. "Gwen, hemen burada iki tane sandalye var." Kafamla masamın diğer tarafındaki sandalyeleri işaret ettim.

Beni duymazdan görmezden gelerek kravatımı kaptı ve beni kendine doğru çekiyordu. "Tanrım, şu haline bak. Tam bir iş adamı. Oldukça seksi." Ayakkabısını çıkarıp çıplak ayağını kucağıma koyarak ayak parmaklarını kasıklarımın üzerinde oynatıyordu.

Bu kadarı yeterdi. Ayağını tutup kucağımdan aldıktan sonra sandalyemi daha da geriye çekerken kravatım ellerinden kaydı. Sıkılmış bir çeneyle konuştum. "Gwen. Yeter." Kanım adeta kaynıyordu. Kadınlara katlanamıyordum. Bu bariz sebepten dolayı şahsi problemimdi çoğunlukla ama bu tür şeyler beni öfkeliendiriyordu. "Eğer burada işle alakalı bir şey yüzünden değilsen gitmen gerekiyor."

"Huysuz." Ayağa kalkıp ayakkabısını giydi ve masanın etrafından dolaşarak sandalyelerden birine yöneldi. Oturduktan sonra bacak bacak üstüne atarak konuşmasına devam etti. "Eskiden arkadaşlık Jake. Neler oldu?" Dudağını büküp kollarını göğsünde birleştirirken altdudağını öne çıkarmıştı. İki yaşındaki şımarık bir çocuk gibi gerçekten altdudağını öne çıkarmıştı. Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Zaten sana söyledim Gwen, arkadaş olabiliriz. Ayağını ve diğer vücut kısımlarını kasıklarımdan uzak tutarsan iyi geçinebiliriz."

"Eskiden kasıklarına ilgi göstermemden hoşlanırdın," dedi bir kaşını kaldırarak. "Bu konuda iyi olduğumu biliyorsun. Neden kendini bundan mahrum edeceksin?"

Ona bir süre baktım. Ona bütün bu yıllar boyunca boş vaatler vererek kendimi bu karmaşanın içine sokmuştum. Lauren ile Phil'i kızdırmak için onu kullanmıştım. Şirketin sponsor olduğu ve ailelerimizin de katıldığı herhangi bir seyahatte veya babası onu San Diego'daki işler için beraberinde getirdiğinde olabildiğince uygunsuz pozisyonlarda "yakalandığımızdan" emin oluyordum. Tanışma şansızlığına eriştiğim en sığ insanlardan birisiydi ama bir insan olduğu gerçeği ortadaydı ve belki de derinlerde bir yerde duyguları vardı. Ben hiç görmemiştim

ama var olma şansları vardı. "Dinle Gwen, daha önce olduğumuz şey uzun zaman önce sona erdi. Oldukça uzun zaman önce aslında. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum ve bunu yapmaya odaklanmam lazım, tamam mı?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Tamam. Kendini toparladığını gördüğüme sevindim, bu konuda beni yanlış anlama. Bizden vazgeçmediğimi bil sadece."

Derin bir nefes alıp sabrımı toparladım. "Bu yüzden arkadaşın olmak oldukça zorlu hale geliyor. Anlıyor musun? Kahretsin." Elimi saçımda gezdirdim. Kaç defa birine bir şey söylemeniz gerekiyordu?

"Sakin ol Jake. Pekâlâ. On dört aşamalı programın için biraz mesafeye ihtiyacın var. Anlıyorum. Aslında buraya belirli bir sebep yüzünden geldim. Otizm yardım gecesine biletlerim var." Çantasından davetiyeyi çıkarıp masama koydu. Ayağa kalkıp saçlarını kabarttıktan sonra elbisesini kalçalarında bariz bir şekilde düzeltti. "Beni yedi buçukta al, tamam mı?"

Siktir. Neredeyse Gwen'i hayır gecesine götüreceğimi unutuyordum. Neredeyse ona bir şeyin çıktığını ve gelemeyeceğimi söyleyecektim ama bunu yapamazdım. Otizm yararınaydı, Seth yararınaydı ve Gwen'e birkaç saat katlanmak zorunda olacak olsam bile bundan kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Halka açık olacaktı ve diğer şirketlerden birçok insan orada bulunacaktı. Sorun olmaması gerekiyordu. "Tamam. Yedi buçukta. Ayrıca Gwen, o on iki aşama olacaktı."

Bana gözlerini kısıp dudaklarını büktü. "On iki aşama nedir?"

"On dört aşama dedin. Alkol bağımlılığımдан bahsettiğini varsayıyorum ki şans eseri benimle bunun bir alakası yok. Ama on iki aşama olacaktı."

Bu kadarı yeterdi. Ayağını tutup kucağımdan aldıktan sonra sandalyemi daha da geriye çekerken kravatım ellerinden kaydı. Sıkılmış bir çeneyle konuştum. "Gwen. Yeter." Kanım adeta kaynıyordu. Kadınlara katlanamıyordum. Bu bariz sebepten dolayı şahsi problemimdi çoğunlukla ama bu tür şeyler beni öfkelenlendiriyordu. "Eğer burada işle alakalı bir şey yüzünden değilsen gitmen gerekiyor."

"Huysuz." Ayağa kalkıp ayakkabısını giydi ve masanın etrafından dolaşarak sandalyelerden birine yöneldi. Oturduktan sonra bacak bacak üstüne atarak konuşmasına devam etti. "Eskiden arkadaşlık Jake. Neler oldu?" Dudağını büküp kollarını göğsünde birleştirirken alt dudağını öne çıkarmıştı. İki yaşındaki şımarık bir çocuk gibi gerçekten altdudağını öne çıkarmıştı. Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Zaten sana söyledim Gwen, arkadaş olabiliriz. Ayağını ve diğer vücut kısımlarını kasıklarımın uzak tutarsan iyi geçinebiliriz."

"Eskiden kasıklarına ilgi göstermemden hoşlanırdın," dedi bir kaşını kaldırarak. "Bu konuda iyi olduğumu biliyorsun. Neden kendini bundan mahrum edeceksin?"

Ona bir süre baktım. Ona bütün bu yıllar boyunca boş vaatler vererek kendimi bu karmaşanın içine sokmuştum. Lauren ile Phil'i kızdırmak için onu kullanmıştım. Şirketin sponsor olduğu ve ailelerimizin de katıldığı herhangi bir seyahatte veya babası onu San Diego'daki işler için beraberinde getirdiğinde olabildiğince uygunsuz pozisyonlarda "yakalandığımızdan" emin oluyordum. Tanışma şansızlığına eriştiğim en sığ insanlardan birisiydi ama bir insan olduğu gerçeği ortadaydı ve belki de derinlerde bir yerde duyguları vardı. Ben hiç görmemiştim

ama var olma şansları vardı. "Dinle Gwen, daha önce olduğumuz şey uzun zaman önce sona erdi. Oldukça uzun zaman önce aslında. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum ve bunu yapmaya odaklanmam lazım, tamam mı?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Tamam. Kendini toparladığını gördüğüme sevindim, bu konuda beni yanlış anlama. Bizden vazgeçmediğimi bil sadece."

Derin bir nefes alıp sabrımı toparladım. "Bu yüzden arkadaşın olmak oldukça zorlu hale geliyor. Anlıyor musun? Kahretsin." Elimi saçımda gezdirdim. Kaç defa birine bir şey söylemeniz gerekiyordu?

"Sakin ol Jake. Pekâlâ. On dört aşamalı programın için biraz mesafeye ihtiyacın var. Anlıyorum. Aslında buraya belirli bir sebep yüzünden geldim. Otizm yardım gecesine biletlerim var." Çantasından davetiyeyi çıkarıp masama koydu. Ayağa kalkıp saçlarını kabarttıktan sonra elbisesini kalçalarında bariz bir şekilde düzeltti. "Beni yedi buçukta al, tamam mı?"

Siktir. Neredeyse Gwen'i hayır gecesine götüreceğimi unutuyordum. Neredeyse ona bir şeyin çıktığını ve gelemeyeceğimi söyleyecektim ama bunu yapamazdım. Otizm yararınaydı, Seth yararınaydı ve Gwen'e birkaç saat katlanmak zorunda olacak olsam bile bundan kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Halka açık olacaktı ve diğer şirketlerden birçok insan orada bulunacaktı. Sorun olmaması gerekiyordu. "Tamam. Yedi buçukta. Ayrıca Gwen, o on iki aşama olacaktı."

Bana gözlerini kısıp dudaklarını büktü. "On iki aşama nedir?"

"On dört aşama dedin. Alkol bağımlılığımдан bahsettiğini varsayıyorum ki şans eseri benimle bunun bir alakası yok. Ama on iki aşama olacaktı."

“Tammmaam. Eğer alakan yoksa kaç aşama olduğu kimin umurunda?”

Ah, eminim birçok alkolik ve ailesinin umurundadır. İnsanlar benim bir zamanlar yetiştiğim tipte evlerde yaşıyorlar. “Neyse Gwen. Seninle cuma görüşürüz. Bu arada Gwen, biz arkadaşız.”

“Neyse. Orada görüşürüz!” diye seslenerek uzaklaştı. Kapıda dönüp bir anlığına duraksadı. “Ah, bu arada kırmızı giyeceğim. Bilirsin işte, kravatını filan eşleştirmek istersen diye.”

“Seni baloya götürmüyorum Gwen.”

Kocaman sırttıktan sonra arkasından kapıyı kapattı. Budala. Dişlerimi gıcırdattım. Neden içimde bunun acı verici olacağına dair bir his vardı?

7. BÖLÜM

Ertesi sabah erken kalkıp duş aldıktan sonra kot pantolon ile uzun kollu bir tişört giydim. İşe gitmeden önce eve gelip üstümü değiştirmem gerekiyordu ama Evie'yi kontrol etmeden önce Seth'i ziyaret edecektim. Mezarlığa takım elbiseyle gidemezdim. Derin bir nefes aldım. Bu kolay olmayacaktı.

Hastanedeyken Lauren için Seth'in yerini öğrenen avukatla görüşmüştüm. Onu aradığımda nefesimi tutarak tüm benliğimle Lauren'in yalan söylemiş olduğunu umdum. Benden intikam almak için bu tür bir işe girişeceğini görebiliyordum. Ama maalesef ki doğruyu söylüyordu. Kelimeleri duyduğumda onu yeniden kaybetmiş gibi hissettim. Ona Seth'in nerede gömüldüğünü öğrenmesini söyleyecek kadar kendimi tutmuştum. Telefonu kapattıktan sonra ufak kardeşim için olan gözyaşları bir kere daha düşmeye başladı.

Evie'nin apartmanının yanından geçerken iyi olup olmadığını merak ediyordum. Geçen gece onu geç saatlere kadar düşünmüş, yatakta uykum kaçmış şekilde dönüp durmuştum. Onun yüzünü görmeye ve iyi olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı.

Sokağın aşağısına park ettim ve binasına geldiğimde girişteki cam kapılardan dairesini kilitlediğini gördüm. İyi zamanlama. Hemen binanın önündeki arabaya yaslandım ve çıkmasını bekledim. Yüzüme yayılan gülüşe engel olamıyordum. Tekrar hayatımda olduğu için inanılmaz mutluydum. Aramızda şu an hiçbir şey olmadığına farkındaydım ama yine de bir başlangıçtı. Bu düşüncedeki mutluluk o kadar şiddetliydi ki burada sahte bir kimlikle olduğum gerçeğini görmezden gelmek çok kolaydı. Baş edilmesi gereken bu rahatsız edici hatırlatma arka planda bir yerlerdeydi ama aklımın ön kısımlarında tam karşımda olan Evie vardı. Bütün o yıllardan sonra *tam da karşımdaydı*.

Binadan çıkınca beni görüp yüzünde bir an şaşkınlık ifadesiyle duraksadı. Kollarım göğsünde birleştirip gözleri vücudumda dolaşırken başını hafifçe eğdi ve en sonunda yüzüme baktı. "Sanırım 'yavru köpeğini bulmak için' yardıma ihtiyacın var, öyle mi?"

Kahkaha attım. "Aslında sana şeker ikram edecektim. Hemen şuradaki minibüsümde." Sırıtişım genişledi. Deli gibi görünüyor olmalıydım.

Yüzünde güzel bir gülümseme belirdi ve meleklerin şarkı söylediklerine yemin edebilirdim. *Kendine gel, desperado*.*

Kafasını sallayıp yürümeye başladı ve ben de peşine takıldım. Baktığım noktadan, burnundan nefes verdiğini, dudaklarını aralayıp sinsice benim kokumu içine çektiğini gördüm. Kahretsin! Az önce benim kokumu tatmaya mı çalışmıştı? Aletimin pantolonumun içinde kıpırdandığını hissettim. Dikkatimi dağıtmak için aklımda satış raporlarının üzerinden geçtim. *Onunla sokakta yürütürken pantolonunun önünü kabartma*.

* (İng.) Her şeyi göze almış, gözü dönmüş, umutsuz kimse.

Bir anlığına kendimi tekrar ön dört yaşında, beni doğru düzgün düşünemeyecek şekilde tahrik eden, her şeyden habersiz Evie'nin yanında vücudumun bana ihanet etmemesi için yalvardığım zamanlardaki gibi hissettim. Tekrar sırtıtmak istiyordum çünkü sekiz yıldır ilk defa tahrik olmak normal ve güvenli hissettiriyordu. Şimdi onun tarafından tahrik olmam, geçmişte seksin pişmanlık ve utançtan ibaret olmadığı zamanlarda tahrik olduğum ânın hatıralarını getirmişti. Bu beni şaşırtıyordu. Bu hissi hatırlayabileceğimden bile habersizdim ve Evie bunu daha ilk günden geri getirmişti. Onu öpmek istiyordum. *Dur! Onu öpmeyi düşünme! Satış raporları, Excel tabloları, grafikler.*

Evie anlık sessizliği bozdu. "Yani, eminim şehirde senin tarafından takip edilmekten hoşlanacak kızlar vardır. Bütün tuhaflığını benim üzerime odaklaman cidden hiç adil değil."

Gülümsedim. "Ama sana odaklanmaktan hoşlandığıma karar verdim Evie." Bu kız iyi miydi? Söz konusu ben olunca bu şehirde başka kız yoktu.

Yürümeyi bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi. Ben de durdum. Anlamadan daha da ortaya çıkardığı mükemmel ve ufak göğüslerine hızlıca bakış attım. *Denklemeler, PowerPoint sunumları, ürün testleri.*

"Bak Jake," dedi ciddi bir şekilde görünerek. "Dün beni uzun zamandır düşünmediğim bir insan hakkında hazırlıksız yakaladm ama şimdi iyiyim. Artık beni kontrol etmene gerek yok. Hayatım gayet iyi. Pek heyecanlı sayılmaz. Kesinlikle şaşıla da değil. Ama ihtiyacım olan her şeye sahibim. Ben, şey, mutluyum."

Elimi saçımda gezdirirken açıklamasının neden soruymuş gibi bittiğini merak ediyordum. Beni uzun za-

mandır düşünmediği yorumunu bir kenara attım. Acı-tıyordu.

“Sadece dün belki biraz üzgün gibi görüldüğünü düşündüm. Ve buna ben sebep oldum. Sadece bugün iyi olduğundan emin olmak istedim, genel olarak değil ama bugün.”

Bana bir bakış attıktan sonra vücudunu dikleştirdi. “Dün iyiydim. Artık tanımadığım bir insan bile olsa hiç kimsenin trajik bir sonla buluştuğunu duymak istemem.” Hafifçe kaşlarını çatarak durakladıktan sonra lafına devam etti. “Ama biraz dondurmanın çözemeyeceği bir durum değil. Ben de şimdi tam oraya doğru ilerliyordum. Beni markete kadar takip etmek ister misin? Eski günlerin hatırına son bir takibe ne dersin?” diyerek göz kırptı.

Sözcükleri canımı acıtmasına rağmen beni çok uzun zaman önce bıraktığından gittikçe daha fazla emin oluyordum. Kendimi toparlayıp şakasına kahkahayla karşılık verdim. Şu an buradayım. Şu an buradayım.

“Davet aldığımda takip olarak sayılacağınızı düşünmüyorum ama evet, markete kadar sana eşlik etmekten mutluluk duyarım.”

Bana doğru baktıktan sonra elini göğsüne koyarak kirpiklerinin arasından bakış attı. “Bu büyük değişime hazır olup olmadığımın emin değilim,” diye takıldı. “Aynı gün içerisinde sapıktan eşlikçiye... Benim hafif bir kız olduğumu düşüneceksin.”

Tanrım, çok tatlıydı. “Sadece yolu göstermeye bak ukala şey,” dedim. Ve sonra daha üzerine bile düşünmeden elini tuttum. Bütün bu durum fazlasıyla tanıdık ve içimde mükemmel bir şekilde hatırladığımı düşündüğüm hisler uyandırıyor ama şimdi sadece siyah beyaz

hatıralar olduğunun farkına varmışım. Gerçeği o kadar yoğunlu ki hissettiğim şeylere güçlükle ayak uyduruyordum. Sanki onun için olan bütün hislerim Şu anda canlı renklerdeydi ve bütün vücudumda müthiş bir hızla dolaşıyordu. *Evimdeyim.*

Hafifçe irkilip elini çekti ve gözlüğü için çantasına uzandı. Sonra onları taktıktan sonra tekrar eline uzanamayayım diye elini çantasının sapının üzerinde tuttu. Kahretsin. Onu  rk tm Őt m. *Yavaşla biraz.*

"Eh," dedi, "babanın Şirketi ne  zerine?"

Ona biraz Őirketimden, nasıl babamla çalışmaya baŐladığımdan ve nasıl işler kötüye gitmeye başladığında Ohio'daki ofise taşındığımdan bahsettim. *Ayrıca sen burada olduğun için Evie.*

Marketin olduğu köşeyi döndüğümüzde başıyla onaylıyordu. "Baban bu kadar büyük bir görevin sorumluluğunu bu kadar kısa sürede verdiğine göre sana çok güveniyor olmalı."

Sözleriyle beraber kaskatı kesildim. Bu benim için fazlasıyla zor bir konuydu. "Ona bana güvenmesi için pek bir sebep vermedim. Ama kendisi bir sene önce vefat etti, benim buraya taşınmamdan altı ay önce."

Bir anlığına sessiz kalktıktan sonra ufak ellerinin benimkileri tuttuğunu hissettim ve bana sırtıttığında kalp ritmim artmaya başladı. "Mahvolan kısa ömürlü, tuhaf kariyerinden sonra yapacak bir Őeylerinin olmasına sevindim." Bana doğru gözlerini kırpıŐtırdı.

Elimde değildi. Kahkahalara boğuldum. Moralimin bozuk olduğu durumlarda beni g ld rmekte her zaman çok iyi olmuştu ve hâlâ da  yleydi. Ona söylemeyi çok istiyordum ama yapamayacağımı da biliyordum. Henüz değildi.

Markete girdiğimizde hemen bir el arabası kaptım ve alacaklarını seçerken onu utanmaz bir şekilde izleyip ardından âşık olmuş köpek yavrusu gibi gidiyordum. Geçerken birkaç erkek gözleriyle tamamen dikkatsiz bir şekilde onu süzdüler. Onları kahvaltı gevreği kutuların olduğu geniş tezgâha doğru devirdiğimi, pembe kalplerin, sarı aylarm, turuncu yıldızların ve yeşil yoncaların, ben adamların yüzlerini seramik zemine gömerken altlarında ezildiklerini gözümde canlandırdım. Büyüleyici derece leziz bir katliam. Dondurma reyonuna geldiğimizde kendime geldim.

“Hangi aromayı seversin?” diye sordum buzdolabının kapısını açarken.

“Tereyağlı, pekan cevizli vanilya,” derken durduğum yerden birkaç bölüm aşağıdaki buzdolabını açtı.

Hemen seçtiğini inceledim ve o farklı bir firmadan aynı aromada ürünü çıkarırken ben de elimi attığım yerdekini aldım.

“Neden o?” diye sordum. “Bu iki katı daha pahalı. Daha iyi olmalı,” diyerek seçtiğimi havaya kaldırdım.

Başını iki yana salladı. “Olay parayla alakalı değil Jake. Bu, *Dünyanın En İyi Dondurması*. Bak, kutuda aynı öyle söylüyor.” Kesinlikle ciddi görünüyordu.

İkisi arasında gidip geldim. “Evie, paketin üzerinde istedikleri her şeyi yazabileceklerini biliyorsun, değil mi? Doğru olması önemli değil.”

Gözünü bile kırpmadı. “Eh, bak, haklısın. Ama aynı zamanda yanıyorsun. En iyi olduğunu bilmenin yüzde doksan beşinin özgüvenden geldiğini düşünüyorum. En iyi olduğundan şüphelenebilirsin, en iyisi olduğunu umabilirsin ama eğer kendinin en iyisi olduğunu cesurca .pakette iddia edip insanları bunu test etmeye itmiyorsan,

seni eleştirmelerini duymaya cesaretin yoksa o zaman en iyisi değilsin. Gerçekten ama gerçekten kendine güvenen bir adama kim karşı çıkabilir?”

Dondurmayı arabaya atıp dönerek reyondan aşağı doğru yürürken arkasından bakakaldım. Ve işte buydu. Eğer daha önce değilsen bile şimdi hayatım boyunca mahvolmuştum. Çaresizce. Âşık. Bu kız benim için “o” kişiydi. Evet, mahvolmuştum. Mutlu bir şekilde mahvolmuş, hem de tam dondurma reyonunun ortasında.

Ürünlerin paralarını ödemeye çalıştım ama bana ters bir şekilde bakıp parayı itti. Canım sıkılmıştı. Bir şey aklımda dönüyordu. Bu kız benimdi ve onunla her şeyden daha çok ilgilenmek istiyordum. Ama bağımsız biriydi ve benim buna saygı duymama ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve aynı zamanda bunun, kim olduğumu bilse de bilmesede geçerli olacağından haberdardım.

Tekrar dairesine doğru yolumuzu aldık. Oraya gittiğimizde beni eve davet edeceğini umuyordum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

“Babana sana güvenmesi için pek fazla sebep vermediğini söylerken ne demek istediğini sorabilir miyim?” diye sorarken kaşları hafifçe çatıktı. Yüksek ihtimalle benim güvenilir bir insan olup olmadığını merak ediyordu. Neredeyse yüksek sesli bir şekilde inleyecektim, suçluluk duygusu üzerime çöktü.

İç çektim. En azından burada doğruyu söyleyebilirdim. Konuşurken ileriye doğru bakıyordum. “Çocukken tam bir baş belasıydım. Bencil, kafası karışmış bir tiptim. Babamın yapmamamı umduğu her şeyi yaptım. Eğer durum kendine zarar vermekse, ben ilk sıradaydım. Her ebeveynin rüyası sayılmaz pek.”

Bana hüznü bir şekilde baktı ama bir şey söylemedi.

Binanın ön kapısına geldiğinde kapıyı ayağıyla hafifçe dürtüp içeri geçti.

Çenemin kasıldığını hissettim. "Dış kapıda kilit yok mu?"

"Ah, hayır. Ev sahibini birkaç kez aradım ama görünüşe göre önceliği değilmiş. Önemli değil. Burası oldukça güvenli bir mahalle. Kimse kalkıp, *Dünyanın En İyisi* demez ama düzgün bir yer," diye dalga geçti.

Sinirliydim. Bu kabul edilemezdi. Ofisime gittiğim an ev sahibini aramayı aklımın bir köşesine yazdım.

Tam kapısının önünde durduk ve market poşetlerini yere bırakıp anahtarı çıkarmasını bekledim. Yapmadı. "Şey, teşekkür ederim Jake," dedi onun yerine, belli ki beni içeri davet etme niyeti yoktu. *Kahretsin*. Gerçi onu suçlayamazdım. Ona göre ben tamamen bir yabancıydım. "Umduğumdan daha eğlenceli bir yolculuktu," diyerek nazik bir şekilde gülümsedi.

Yüksek ihtimalle kırklarının ortasında olan, iri yarı, siyahi bir adamın kapısını açıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana şüpheli bir şekilde bakmasıyla başımızı çevirdik ikimiz de.

"Merhaba Maurice," dedi sırtarak Evie. "Bu Jake. Ben iyiyim. Her şey, umm, yolunda."

Maurice boğazımı dişleriyle mi yoksa çıplak elleriyle mi koparsa diye düşünürcesine bakıyordu. Durumu dağıtmaya çalışarak en masum gülümsememi takınarak öne çıktım. "Maurice," dedim.

Maurice sonunda pes edip uzattığım eli sıktı. "Jake."

Bu iyiydi işte. Bu adam normal ölçüdeki bir adamı ikiye bölebilirdi ve belli ki Evie'ye karşı kendini korumacı hissediyordu. Ben bu işi üstlenene kadar Maurice idare ederdi.

"Ah, teşekkürler Maurice. Seninle sonra görüşürüz, tamam mı?" diyerek gülümsedi Evie.

Maurice bir an daha duraksadıktan sonra konuştu. "Tamam. Hemen kapmın ötesindeyim Evie. İhtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Pekâlâ, Maurice," dedi yumuşak bir tonda.

Maurice dairesinin kapısını kapattı ve Evie'ye döndüm. Onunla kapısı arasında gidip geldi bakışlarım. Hâlâ bu işin oluru yoktu. Pekâlâ, B planı. Sonraki soruma evet demesi için kısık sesle dua ederek elimi saçlarımın arasmda geçirdim. "Tamam, anladım. Davetli değilim. En azından numaranı alabilir imiyim?"

O duraklarken ben de nefesimi tuttum. En son bir kıza çıkma teklif ederken gergin olduğumda ergendim ve yine aynı kızlaydım.

"Bana telefonunu ver," dedi en sonunda. Nefesimi bırakıp ona uzattım. Telefonunu kaydedip bana geri uzattı.

Ona sıırıttıktan sonra dönüp uzaklaşırken, "Seni takip etmekle işim bitti Evie. Az önce ilişkimizin seviyesini cidden yükselttik," dedim. Gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Kahkaha atıp ardımdan seslendi. "Her şeyin eğlencesini kaçırdığını biliyorsun, değil mi Jake Madsen?" Bina-dan aptal gibi sıırtarak çıktım.



Seth'in kısmen çimle ve yapraklarla kaplanmış metal levhasını bulmak neredeyse bir saatimi aldı. Yere çöküp döküntüleri kenara çekerek kelimeleri okudum. "Seth Michael McKenna, 7 Nisan 1986-7 Haziran 2003. "Sevgili kardeşimiz" veya "ufak oğlumuz" gibi birinin bir şeyi olduğunun hiçbir işareti yoktu. Ama biri için önemi vardı. Yakındaki büyük akçağağaçtan dökülen bir başka

yaprağı daha toplarken boğazım düğümlendi. Dirseklerimi dizlerime koyarak yüksek sesle, "Merhaba dostum," dedim. Sessizliğin uzun bir süre uzamasına izin verirken kıkırdamasını ve tatlı sesiyle, "Weeeo," demesini bekliyordum neredeyse.

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Seninle çok konuştum, beni duyduğuna dair içimde bir his var. Ama buraya gelmeliydim. Nerede olduğunu görmek çok... gerçekçi hissettiriyor sanırım." Mezar işaretine birkaç dakika baktıktan sonra lafıma devam ettim.

"Özür dilerim dostum. Umarım neredeysen kalbinde beni affetme gücü bulabilirsin." Duraklayıp kendimi toparladım. "Bütün bu yıllardır nerede olduğumu merak ediyor olmalısın. Ne hata yaptığını merak ediyor olmalısın. Bütün hayatın boyunca ne hata yaptığını merak etmiş olmalısın. Ve sana her şeyi doğru yaptığını söylemek için yanında olamadım. Dostum, sana verilenle her şeyi fazlasıyla doğru şekilde yaptın. Bense hiçbir zaman senin için geri gelmedim. Ve bununla yaşamak zorundayım. Ama sen de bununla yaşamak zorunda kaldın. Eminim kafanı karıştırmış ve seni üzmüştür." Şimdi gözyaşları yanaklarımdan dökülüyordu ama düşmelerine izin verdim çünkü Seth her bir tanesini hak ediyordu. Gururu siktir et. İç çekip biraz kendimi toparlayarak çimleri yoldum. "Babamın körkütük sarhoş olarak eve geldiğini, annemle fazlasıyla gergin olduğumuzu, etrafta diken üstünde gezindiğimizi hatırlıyor musun? Arkasını döndüğünde sen de sendeleyerek ve yan yan bakışlarıyla onu taklit etmiştin?" Hatıra karşısında kahkaha attım. "Annem sadece kendin gibi davranıyorsun sanmıştı. Kim olduğunu fark edemeyecek kadar kendi dünyasına

dalmıştı. Ama ben ne yaptığını görmüştüm ve bu beni o kadar güldürmüştü ki kahkaha atmaya başlamıştım. Babam beni bir güzel benzetmişti çünkü onunla dalga geçtiğimi düşünmüştü ki aslında öyle de yapıyordum. Ama kahretsin Seth, buna değerdi çünkü beraber bu şakanın içindeydik ve bu gerçekten mükemmeldi. Biz birbirine bağlıydık ve bu anlar senin için yaşadığım anlardı. O mor gözle iki hafta gururla dolandım. Umarım sen de bu tip birkaç anıyı içinde taşıyorsundur. Umarım seni gördüğümü biliyorsundur. Umarım benim de sana ihtiyacım olduğunu biliyorsundur.”

Oturmuş çimleri yoluyor ve anıların beni kaplamasına, canımı acıttığı halde içime dolmasına izin veriyordum. Çok fena acıtiyordu.

“Her akşam bana sorduğun o aptal şarkı neydi? *Mee Mee Kara Koyun?* Hatırladın mı? Yemin ederim, kahrolası şarkıyı elli bin defa söylemiştim.” Kıkırdadım ama sonra anının getirdiği acıyla beraber suratımı buruşturdum. *“Mee, mee, kara koyun, yünün var mı? Tabii ki efendim, üç dolu çuval. Biri efendim için, biri yaşlı bayan için, biri de yolun aşağısında oturan ufak oğlan için. Mee, mee, kara koyun, yünün var mı? Tabii ki efendim, üç dolu çuval. Biri efendim için, biri yaşlı bayan için, biri de yolun aşağısında oturan ufak oğlan için.”*

Şimdi çimlere çömelmiştim ve elimi sert metale koyarak isminin her harfine, kısa hayatının tarihine elimle dokunuyordum. “Sen önemliydin Seth. Bu dünyada sen önemliydin. Benim için önemliydin. Her zaman öyle olacaksın. Seni seviyorum dostum. Bunu bilmeni istedim. Sen önemliydin.” Sonra ayağa kalkıp arabama doğru yavaşça yürüdüm.

8. BÖLÜM

Ofise öğle saatinden biraz önce vardım ve garajda on dakika arabamın içinde kendimi toparlamaya çalışarak oturdum. Uzun ve duygusal olarak zorlu bir sabahı. Başımı ellerimin arasına alarak baş ağrım olmadığı halde masaj yaptım. Henüz yoktu. Evie'nin yanından ayrıldığım da çok mutluydum ama şu anda kafam sadece karışık. Seth'i ziyaret etmek zordu ve şimdi Evie'yi arayıp ona bundan bahsetmek istiyordum. Ama elbette bunu yapamazdım. Neredeyse sekiz yıl olmuştu ama bir açıdan sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordum. Benimleyken o da kendini rahat hissediyor mu ve bu durumu kendine açıklamakta zorluk çekiyor mu, diye merak ediyordum.

Katımda asansörden indiğimde Preston holde bana doğru yürüyordu. Preston üvey babamın iş ortağıydı ve onunla bu işin başından, şirketin açılışından beri beraberdi. Oldukça zeki ve her bakımdan iyi bir adamdı. Babamın ona tamamıyla güvendiğini biliyordum ve ben de adama fazlasıyla saygı duyuyordum.

Phil, Preston gibi mühendis olsa da Phil işletme konusunda oldukça iyiydi. O yüzden San Diego'ya taşınıp

orada ofis açtığında Ohio'daki ofis mağdur olmuştu. Bu da yeni CEO olarak tersine çevirmek için kuvvetle çalıştığım şeydi. Sanırım büyük gelişmelerde bulunmuştum. Şimdi sağlam bir zemin üzerinde çalışıyorduk.

"Jake!" diyerek beni karşıladı. Preston'da tam bir mühendis tipi vardı: sıska, kalın gözlüklerle bilgisayar kurdu tarzı bir duruş ve sanki masasında uyumuş gibi sürekli dağınık bir görünüm. Kahretsin, bildiğim kadarıyla öyle de yapıyordu. Belki de anca böyle insanüstü denilebilecek oranda işi yapabiliyordu.

"Mühendislik bölümünden gelen tasarımları kontrol edebilecek misin diye görmek için tam da senin yanına geliyordum." Bir dosya uzattı.

"Merhaba Preston. Evet, elbette. Ofisime gel."

Ofisime doğru yürüdük. Benim durup Christine'e selam vermemi ve ondan mesajlarımı almamı bekledi.

"Bunlara bayılacaksın. Elemanlar yeni gövdeyle oldukça iyi bir başarıya ulaştılar," dedi Preston.

Odamdaki dört kişilik masaya oturup bütün tasarımların üzerinden geçerek kendi tercihlerimizi ve şemadaki detayları tartıştık. Önümdeki işe kolaylıkla odaklanabilmiş, Preston'ın sesindeki heyecan ve tutkuya kendimi kaptırmıştım. Önümüzdeki her şey konusunda aynı kanıda değildik ama farklılıklarımızı kolayca tartıştık ve en sonunda onu benim tasarım tercihime şans vermesi konusunda ikna ettim. Haklıydı. Mühendisler cidden iyi bir başarıya ulaşmışlardı.

Ayağa kalkarken omuzlarımı kavrayıp gülümseyerek konuştu. "Bana fazlasıyla babanın gençliğini hatırlatıyorsa Jake. Her zaman beni kendi tarafını tutmam için ikna etme konusunda iyi bir yeteneği vardı. Ve neredeyse her zaman haklı olurdu," diyerek kahkaha attı.

Odadan çıkmak için döndü ama kapıya vardığında durup bana döndü. "Umarım sana velet dediğimizde alınmıyorsundur," diyerek gülümsedi. "Bunun üzerine şakalaştığımızı biliyorum ama bütün içtenliğimle söylüyorum, burayı ele aldığından beri bu davandan vazgeçmedin ve hepimiz oldukça etkilendik. Babanı otuz yıldır tanıyordum ve onunla herhangi birinden daha yakın çalıştım. Jake, onun da seninle gurur duyacağını biliyorum." Bana cevap verme şansı vermeden dönüp kapıyı ardından yavaşça kapattı. Birkaç dakika hareket etmeden oturdum. Sonunda ayağa kalkıp kâğıtları toparladım. Duvardaki rafın üzerinde bulunan aynadaki görüntüm gözüme takıldı. İşte o zaman gülümsediğimin farkına vardım.



Akşamın ilerleyen saatlerinde akan sıcak suyun altında durup duşta oluşan buharın yorgun kaslarımı rahatlatmasına izin verdim. İşten sonra spora uğradım ve vücudum bitap düşene, huzursuz aklım geçici de olsa sessizleşene kadar çalıştım.

Su yorgun vücudumdan aşağı dökülürken aklım Evie'ye gitti ve bu akşam ne yaptığını merak ettim. Bilme hakkımın olmasını diledim. Keşke onu arayıp bu akşam benimle kalmasını istediğimi söyleme hakkım olsaydı. Önümdeki seramiğe bir elimi yaslarken diğer elim saçımdan şampuanı temizlemek için başıma gitti. Sonra iki elimi de duvara yaslayarak kafam doğrudan suyun altında dururken Evie'nin kapımda belirmesinin... onu öpücükle karşılamamanın, yatağıma yönlendirmenin nasıl olacağını hayal ettim. Kasıklarımın sızladığını hissediyordum. Elim aşağı doğru ilerlerken aletimi ellerimin

arasına aldım. Birden acı verici derecede sertleşmişim ve kendimi yavaşça okşamaya başlarken inlememek için zor tuttum. Yoğun ve ateşli bir arzu vücuduma yayıldı. Kendimi Evie'nin kıyafetlerini parça parça çıkarırken, mükemmel ufak vücudunun her bir kısmını içerken hayal ettim. Çıplakken nasıl olduğunu, göğüs uçlarının rengini ve tatlarını merak ediyordum. Eminim tatlıydılar. Bütün o yıllar boyunca çatı katında öptüğüm dudakları kadar tatlı olmalıydılar. Ergen zamanlarımda onu sürekli çıplak olarak hayal ediyordum ama o zamandan beri kendime bunu yapma izni vermemiştim. Fazlasıyla acı vericiydi çünkü ona asla sahip olamayacağımı biliyordum. Ama şimdi... ufak bir ihtimal bile kanın damarlarımda şahlanmasına neden oluyordu.

Sırtımdan aşağıya akan su Evie'nin beni sakinleştirirken, okşayan eliymiş gibi davrandım. Kendi elim ona aitmiş, arkamdan uzanıp beni aşağı yukarı doğru okşuyormuş ve su etrafımda dökülürken ufak eli hızlanıyormuş gibi davrandım. Yüksek sesle inledim. Göğüsü sırtıma bastırılmıştı, vücudu etrafımıza yağın sulardan dolayı ıslaktı. Memeleri bana sürtüyor, tenime değmelerinin verdiği hisle inliyordu. Akan suyun sesi ikimizin inlemeleriyle karışıyordu. "Siktir, bebeğim bu çok iyi hissettiriyor."

Etrafımda döndüm ve dizlerinin üzerine çökerek beni ufak ama sıcacık ağzına aldı. Başını oynarken, emerek yalarken, sorunsuz bir şekilde aletimin suyla kaygan hale getirmesini izledim. "Ah bebeğim, siktir, sakın durma," diyebildim güçlkle. Katılır bir şekilde inleyerek hızını artırırken elimi ıslak saçında gezdirdim. Siktir, çok iyi hissettiriyordu. Kasıklarımın gerginleştiğini hissederken orgazm karnım boyunca dalgalar halinde yükseliyordu.

“Geleceğim bebeğim,” dedim boğulurmuş gibi. Geri çekildi ve şimdi beni sıkılı elleri arasına alırken hayatımda hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde geldim. Elleri ben kendime gelirken aletimi yavaşça sıkmaya devam ediyordu. *Aman Tanrım.*

Önümdeki duvardan meniye elimle sildim ve kendimi son bir kez sabunladıktan sonra suyun altında birkaç dakika daha durdum. Kısık sesle kahkaha attım. Kahretsin, sırf onun hayaliyle bu kadar sert bir şekilde geldiysem, ona gerçekten sahip olursam ne olacaktı?

Kurulanıp yatağıma çöktüm. Az önce olanların şaşkınlığındaydım. Kendi ellerimle de olsa da seks benim için rahatlamaktan başka bir şey değildi. Tamamıyla zevkini çıkardığımı dürüst bir şekilde söyleyemeyeceğim çünkü bu konudaki duygular benim için her zaman negatifti. Kendime asla tamamen zevkini çıkarma *izni vermedim*. Her zaman benim için bir sonuca ulaşmak anlamına geliyordu. Bu sonuç, acıyı dindirmek, Lauren’e bana sahip olmadığını kanıtlamaktı veya fiziksel rahatlama olsa da hiçbir zaman tatmin edici bir deneyim olmamıştı. Şu âna kadar bunu fark ettiğimden bile haberim yoktu. San Diego’ya taşındığımdan beri ilk kez iyi bir cinsel deneyimim oluyordu ve buna, Evie’nin hayaliyle duşta masturbasyon yaparak sahip olmuştum.

9. BÖLÜM

Önümdeki duvara monte edilmiş televizyonda kanallar arasında boş bir şekilde gezinirken ilgi çekici bir şeyler bulamadım. Televizyonu kapatıp kumandayı önümdeki masaya koyarken odamın kapısı sivrularak açıldı. Başımı çevirdiğimde kaşlarım hemen çatıldı. Kahrolası Lauren'dı. Bu da neydi şimdi? Hemşireler onun misafirler listesinde "izin verilmeyenler" arasında olduğunu biliyordu. Bir şekilde sinsice onları atlatmış olmalıydı. Çağrı butonunu kaptım ama Lauren elimden alıp uzağa koydu. Oturup elimi tutarak konuşmaya başladı. "Jake, yeter. Sadece bir dakikanı istiyorum. Lütfen. Seni göremediğim için neler çektiğimi biliyor musun? Seni teselli edemediğim için? Seni seviyorum tatlım."

"Beni sevmiyorsun," diye tersledim. "Benim için hissettiğin sevgi değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Sadece seksti. Yanlış, iğrenç, çıkarıcı ve hayatımı mahveden bir seksti. Ve sonra Phil'in hayatını da mahvetti. Onu hatırlıyor musun Lauren? KOCANI? Buradan gitmelisin."

Durakladıktan sonra eğilip bir parça saçımı anlımdan uzaklaştırmaya çalışınca elinden uzaklaştım. "Kes şunu."

"Ah Jake, elbette Phil'i düşünüyorum. Ama bu bizim hatamız değildi. Hiçbir zaman kendine iyi bakmazdı... Hep çalışıyordu." Duraklayıp tırnaklarını inceledi. "Bizi öğrenmesi

en iyisi olacaktı. Ona yıllar önce söylemeliydik... Sahip OLUĞUMUZ, her zaman sahip olduğumuz şey hiçbir zaman yanlış veya iğrenç değildi. Sadece suçluluk hissinin üstesinden gelip bunun farkına varman lazım. Suçluluk duyacak bir şeyin yok. Biz birbirimize âşık olduk. Bunda utanılacak bir şey yok."

Ona gözlerim kısık bir şekilde baktım. Tanrım, adeta kendi kafasında yaşıyordu. "Lauren, kafayı yemişsin. Ben sana asla âşık olmadım. Bana ANNE olman gerekiyordu. Seni ASLA sevmediğimi aklına ne kadar hızlı sokarsan ikimiz için de o kadar kolay olacak. Yararı yok. Gitmen gerekiyor. Eğer bana çağrı butonunu vermezsen bağırmaya başlayacağım. Bencil hayatında bir kere beni dinlemen lazım."

Bir anlık sessizlikten sonra başını salladı. "Hayır, ne dediğini bilmiyorsun. Sana fazlasıyla ilaç verdiler. Düzgün düşünemiyorsun. Bir kere daha beraber olursak neden birbirimize ait olduğumuzu hatırlayacaksın. Hatırlıyor musun Jake? Odandaki o geceler..."

Kendi içime çekildiğimi hissedebiliyordum. "Sonrasında içki dolabına gizlice girer ve sırf tekrar uykuya dalabileyim diye dört shot viski içerdim Lauren. Bu sana ne söylüyor acaba?" Vücudumun ihaneti karşısında kafam karışık ve dehşete düşmüş bir şekilde ağlamak yerine bunu yapmıştım.

Kahkaha attım. "Ben de seni düşünüyordum. Benim için de uyuması zor oluyordu tatlım."

Benim demek istediğim bu değildi ama bunu fark etmek için fazlasıyla bencildi. Bir anlığına duraksadım. "MISSY! SUSAN!" diye şu anda görevde olan hemşirelere avazım çıktığı kadar bağırırken Lauren aniden çıkan yüksek sesimle irkildi. Bu kadının karşısında çaresiz hissedip hemşirelerime bir çocuk gibi seslenmekten nefret ettim. Ama onunla bir ânı daha, özellikle böyle hareket edemedim, örümcek ağına takılmış sinek gibi geçirmeyi reddediyordum.

"Ah, kes şunu Jake. Pekâlâ, gidiyorum." Ayağa kalktı ama geri çekilmek yerine öne eğilip dudağını benimkilerin üzerine yerleştirdi. Kapalı dudaklarımı yalayarak içeri girmeye çalışıyordu. Daha hareket edemedi Missy ve Doktor Fox orada durmuş, bize bakıyorlardı. Lauren geri çekilip dudağını silerken bana canlı bir şekilde gülümsedi. "Beni tekrar misafir listesine koymayı unutma Jake. Yakında tekrar geleceğim." Sonra hızla odadan çıkarak üçümüzü ardından bakar şekilde bıraktı.

Missy yanıma gelip bana iyi olup olmadığımı sorarken ona baktığımda bakışlarını çekmişti. Belli ki "annemin" benimle hasta yatağında öpüşmeye çalıştığını görmüştü. Tanrım. Aşağılama ve utançla dişlerimi gıcırdattım. "Bizi nasıl geçebildi bilemiyorum Jake. Hepimiz ön masada oturuyorduk. Çok özür dilerim," dedi sessizce.

"Senin suçun değildi Missy," dedim. O kadın bir şeyi istediğinde herhangi bir şekilde onu elde ederdi. Missy kanımı alıp birkaç saat sonra beni kontrol edeceğini söyleyerek odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Doktor Fox kapıdaki yerinden ayrılmamıştı. Yanıma gelip yatağımın yanındaki sandalyeye otururken bana kaşlarını çatmıştı.

"Merhaba doktor, randevumuzu yeniden ayarlasak sorun olur mu? Şu anda kendimi konuşmaya hazır hissetmiyorum."

"Konuşmak için oldukça iyi bir zaman gibi görünüyor," dedi nazikçe.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, gerçekten. Hiç içimden gelmiyor. Hem, pek de iyi hissetmiyorum. Uyumam lazım. Yarın sabah bir ameliyatım daha var..."

Bir anlığına sessizken dudaklarını büzmüştü. "Pekâlâ evlat." Elini omzuma koyunca hafifçe irkildim. Elini çekti ve bana bir an baktıktan sonra uzaklaştı.

"Yarın ameliyattan sonra seni kontrol etmek için gelirim

öğlen. Seansımızı önümüzdeki haftanın başı için ayarlarız, tamam mı? Eğer daha öncesinde konuşmak istiyorsan beni ara.”

Boş bir şekilde başımla onayladım. Sadece ölesiye yorgundum. Yalnız kalmak istiyordum. Uyumak istiyordum.

Kapıya doğru yürüdükten sonra son bir kez bana baktı. Bir şeyle ilgili kendiyle çekişmedeymiş gibi görünüyordu.

Kapıyı ardından kapattığında holden tanıdık bir ses duydum. Preston. Bu hafta San Diego ofisi için bazı toplantılara geldiğinde beni ziyaret edeceğini söylemişti. Yavaşça işe geri dönmeye, bazı konferans konuşmalarına katılmaya ve bilgisayarımın raporların üzerinden geçmeye çalışıyordum. Cincinnati’de işleri yönetmeye başlayacak kadar gündemi yakalamam için yapmam gereken çok şey vardı.

Ama şu anda bunları düşünemiyordum bile. Ezilmiş, zayıf ve rahatsız hissediyordum.

Sesler holün aşağısına doğru gittikçe yok oluyordu. Doktor Fox ona misafir kabul edecek durumda olmadığını söylemiş olmalıydı. Tanrı’ya şükürler olsun. Kesinlikle değildim. Gözlerimi kapatıp Lauren’in varlığının her zaman bende uyandırdığı depresyon halinin üzerime çökmesine izin verdim. Huzursuz bir şekilde uykuya daldım.

10. BÖLÜM

Ertesi gün işe mola verdiğim ilk an Evie'yi aradım. Onu görmem gerekiyordu. Sesini, sırf kendime bir hayal olmadığını hatırlatmak için duymayı karşı konulmaz bir şekilde istiyordum. Tekrar hayatımdaydı. Telefona cevap vermeyince ben de mesaj attım.

Tam kurul toplantısına giderken telefonum çaldı ve onun olduğunu gördüm. Yürümeyi bırakıp holün diğer tarafına, konferans odasının dışarısına gittim. "Evie."

"Merhaba Jake," dedi kendinden biraz emin olmayan bir şekilde. Nefesimi bıraktım. Tanrım, sırf sesini duymak bile ne kadar iyi hissettiriyordu.

"Dinle, şimdi bir toplantıya yetişmeye çalışıyorum. O yüzden ancak bir dakika konuşabileceğim ama seni bu akşam yemeğe götürmek istiyorum."

"Ah," dedi şaşkın bir şekilde. "Şey, ben..."

"Evie, bu bir evet veya evet sorusu," dedim takılarak. Konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ben... Evet, bana da uyar."

Tanrı'ya şükür. Sırttım. "Harika. Seni yedide alırım."

"Şey..."

"Bu akşam görüşürüz Evie," dedim hızlıca telefonu kapatıp ona geri adım atma şansı vermeden. Herkes

konferans odasına girdiğimde bana meraklı bir şekilde bakıyordu. Yüzümde aptalca bir sırıtış olduğunu fark edince ifademi düzelttim. Odaklan! Ama bu gerçek miydi? Ona gerçekten, "Bu akşam görüşürüz Evie?" mi demiştim. Bütün kahrolası toplantı boyunca sırıtmamak için kendimi zor tuttum.



İşten beşte çıkıp kısa bir idman için spor salonuna gittim. Altı buçukta duş almış ve giyinmiş bulunuyordum. Evden çıkmak için fazlasıyla erken olduğunu biliyordum ama enerjik bir antrenmana rağmen dairemde tur atarken fazlasıyla huzursuz hissediyordum. Siktir et. Erken gidecektim ve bu umurumda değildi. Evie'yi görmek için fazlasıyla sabırsızdım ve bunun farkındaydım ama onu istediğim gerçeğini gizlemeyi planlamıyordum. Bu noktada sakın davranabileceğimi düşünmüyordum. Onu korkutmak istemiyordum ama aynı zamanda ona ilgim olduğunu da bilmesini istiyordum. En azından benden etkilendiğinden emindim ve şimdilik bu devam etmem için gerekli güveni veriyordu. İlk randevusuna giden yirmi üç yaşındaki bir adam gibi hissediyordum. Kendi kendime güldüm. Ama bu Evie'ydi. Bu düşünce beni hem rahatlatıyor hem de ödümü kopartıyordu.

Yıllar boyunca birkaç kadınla çıkmayı denedim. Sadece fiziksel ilişkilere sahip olmam bana hiçbir zaman doğru gelmemişti. Bana *herhangi* bir seviyede tatmin sağlayan bir şey değildi. Ama birkaç kere denememe rağmen her zaman biriyle duygusal bir ilişkiye girmeye çalıştığım için kendimi daha kötü hisseder halde bulmuştum. Fiziksel bir ilişki bir şeydi ama duygusal bağlılık beni her zamankinden daha fazla suçlu hissettiriyordu. Sanki

Evie'ye yapılmış en büyük ihanet gibiydi. Her "randevu" sonrası bir boşluk hissiyle kalmamın yanı sıra hissiz gibiydim ki bu kendimi başka seviyelerde oldukça kötü hissetmemi sağlıyordu. Hiç kimse bana Evie'nin hissettirdiklerini hissettirmeye yaklaşamamıştı bile. Hayatım boyunca tanıştığım her kızı, hâlâ kalbime sahip olan kızla karşılaştırmaya mahkûmdum. Bu hiç kimse için adil bir şey değildi. Birkaç denemeden sonra havlu atıp tekrar kimseye yakın olmama yemini ettim. Evie'ye ihanet etmiştim ve hayatımı yalnızlık içinde geçirmeyi hak ediyordum. Hayatımı yalnız geçirmeyi *istemiştim*.

Evie'nin binasının önüne çekip arabada birkaç dakika oturdum. Bedenim onun yakınlarımda, kapısının ardında olduğu düşüncesiyle canlanmıştı. Sıcaklık göğsümde yükseliyordu. Arabaya girmeden önce onu öpmem ve tatmam gerektiğini biliyordum. Pek öpüşmeyi seven biri değildim. Benim için fazla samimiyet gerektiriyordu. Ama onu öpmeyi, dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmek hayattan daha önemliymişçesine istiyordum. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama içimdeki bu derin istek beni arabadan çıkmaya sevk etmişti ve kararlı bir şekilde kırık ön kapısını açıp içeri girdim. Dün isteyken ev sahibini aramıştım ve bu şey yarın düzelmiş olsa iyi olurdu yoksa ben o miskin herife gününü gösterecektim.

Evie'nin kapısını çaldım. Kapıyı açmadan önce içerde gezindiğini duydum. Birden karşımda duruyordu ve uzun, koyu renkteki saçları güzel yüzünün çehresine yayılmıştı. Gözleri benim üzerimdeydi. Derken gözleri vücudumda dolaştı ve orada gördüğüm takdir, durumu kesinleştirdi. Ona dokunmaya karşı koyamıyordum. Öne çıkıp çenesini ellerimin arasına alarak onu vücuduma doğru çektim. Sanki kahrolası bir mağara adamı gibi

göğsümde bir gürlemenin yükseldiğini hissettim. Saf bir arzu ve neredeyse on yıldır hissetmediğim bir sahip olma isteği vücuduma testosteron dalgaları yayıyordu.

Başımı eğerek dudağımı onunkilere yerleştirdim. Dilimi içeri doğru kaydırıp onun dili de benimkiyle buluştuğunda neredeyse tadı yüzünden inleyecektim. Adeta cennetti. Benim cennetim.

İnleyip kollarını boynuma dolayarak yumuşacık vücudunu benimkine bastırdı.

Dünyanın en lezzetli yiyeceklerinden oluşan bir masanın önüne oturmuş, açlıktan ölecek bir adam gibiydim. Dudakları benimkiyle sürekli buluşurken mest olmuş durumdaydım.

Ellerinin saçımda gezindiğini belli belirsiz fark ediyordum ve ellerimi kalçalarını avuçlamak için aşağı çektiğimde ağzıma doğru inledi. Ben de inlemeden duramamıştım. Bu hayatımdaki en inanılmaz ikinci öpücüktü. İlki de aynı kızlaydı.

Sertliğim pantolonumu daraltıyordu ve fazla istekli bir ergen gibi pantolonuma boşalmadan önce bu işi bitirmem gerekiyordu. Veya Maurice bu işin farkına varıp beni holde bir böcek gibi ezmeden önce.

İsteksiz bir şekilde öpücüğü keserken derinden nefes alıyordum ve kendimi geri çekilmeye zorladım. Boğazından çok tatlı bir inilti çıkardı ve konuşurken sırtımdan edemedim. "Kahretsin, nasıl da öpüşüyorsun." *Ama ben bunu zaten biliyorum.*

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Öpücüğe en az benim kadar kendini kaptırmıştı.

Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Vay canına."

"Evet," diyerek katıldım hâlâ sırtıırken. Sırtımam asla gitmeyebilirdi. "Aç mısın?"

Bir anlığına kafası karışmış gibi baktıktan sonra konuştu. "Evet."

Arabama doğru yürürken, "Kurallar beni randevudan sonra öpmen gerektiğini söylemiyor mu?" diye sordu gülümseyerek.

"Bekleyemedim," dedim gülümsemesine eşlik edip göz kırparak. "Ya seni öpecek ya da kafayı yiyecektim." Ve bu kesinlikle doğrudur.

Arabaya yerleştiğimizde park yerinden arabayı çıkarıp elini alarak aramızda tuttum. Sanki onu fiziksel bir şekilde kendime bağlamazsam dumanlı bir rüya gibi havaya karışacaktı. Yumuşak teninin ve sıcaklığının üzerimdeki sakinleştirici etkisi uyuşturucu gibiydi. Müptelası olmuştum. Bizim ne olduğumuza dair güvenim her an gittikçe büyüyordu. Aramızdaki kimya inkâr edilemezdi.

Kelimeleriyle beni dalgın halimden çıkardı. "Ee, Jake çok fazla randevuya çıkar mısın?" Cevabımın ne olacağından endişelenirmiş gibi dudağını ısırıyordu.

Ve işte başlıyorduk. Bu konuda yalan söylemezdim. Neden geçmişimin bu kısmı konusunda tamamen dürüst olmam gerektiğini hissettiğimden emin değildim. Ama içimdeki bir şey ona dürüst cevap vermemin çok önemli olduğunu söylüyordu. "Hayır. Çok fazla kadın oldu Evie ama hayır, hiçbirleriyle çıkmadım." İfadesini görmek için ona baktım ama önüne bakıyor ve bana hiçbir ipucu vermiyordu. Onun farklı olduğunu bilmesini istememin yanında artık o adam olmadığını bilmesini de istiyordum. O yüzden, "Bundan gurur duymuyorum ama gerçek bu. Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye lafıma devam ettim.

O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki midem düğümlemeye başladı. Sonunda sessizce, "Jake senin seks arkadaşın olamam," dedi.

Kahkahaya boğulmamak için önümdeki yola bakmaya devam etmem gerekmişti. Düşündüğü bu muydu? İzin ver de bu işi *yüzde yüz açıklığa kavuşturayım*. "Senden bunu istemiyorum Evie."

"Ah, ben sadece, yani, ben... Çünkü..."

Kahretsin, bunu doğru şekilde ifade edememiştim. İzin ver de bu işi yüzde yüz on açıklığa kavuşturayım. "Evie, demek istediğim, seninle seviştiğimde, benim olacaksın. Bu senin için yeterince açık oldu mu?"

Hâlâ önüne bakmaya devam ediyordu ama yan açıdan baldırlarını birbirine sürttüğünü gördüm. Neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

"Evie bana bak. Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?"

Bana bakıp başıyla onaylayarak, "Evet," diye fısıldamadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Chart House'un önündeki park yerine arabayı çekerken ona gülümsedim.

Ona geçmişi hakkında da soru sormam gerekiyordu. Eminim birileriyle çıkmıştı. Onun gibi görünen bir kız yıllar boyunca nasıl birçok erkeğin ilgisini görmemiş olurdu ki? Düşüncesi bile midemi döndürüyordu ve sırf düşünce yüzünden değil, aynı zamanda bunu *düşündüğüm* için kendimden iğrenmiştim. Buna hakkım yoktu. Burada olup hiçbir erkeğin ona yan gözle bile bakmadığından emin olmam gerekiyordu. Benim... Benim... Durmam gerekiyordu. *Bu şu anda hiç yararlı değil. Gerçekler üzerinden git, keşkelerle değil.*

Arabanın motorunu kapatıp Evie'ye döndüm. "Kaç erkekle çıktığını sorabilir miyim Evie?" Nefesimi tutmama çalıştım. Ne söylerse söylesin bundan sorumluydum. Ne kadar erkekle beraber olduysa suçlusu bendim. Bunu kabul etmem gerekiyordu.

Sorum onu şaşırtmış gibiydi ve konuşurken yanaklarının hafifçe kızardığını fark ettim. "Çok fazla erkeklerle Jake ama onlarla 'çıktığım' pek söylenemez."

Donakaldım. Bu da ne halttı şimdi? Ama sonra benimle dalga geçtiğini fark ettim. Nefesini bıraktım. "Benimle dalga geçiyorsun."

Başını yana doğru çevirdi. "Sen yapınca iyi ben yapınca değil, öyle mi?"

Hayır. İkimiz için de iyi değildi ama o benim yaptığım hataları yapmazdı. Benden daha iyi biri olmanın yolunu bulurdu. Her zaman bulmuştu. "Evet, çünkü sen benden daha iyi bir insansın."

"Jake," diye konuşmaya başladı.

"Sadece dürüst bir cevap istiyorum. Hayatında kaç erkek olduğunu bilmek istiyorum."

İç çekti. Yüksek ihtimalle benim tuhaf olduğumu düşünüyordu. Bir an kendinden emin değilken sonrasında mağara adamına dönüşüyordum. Ama içimde olan tam da buydu. İki kısmım birbiriyle düello yapıyordu. Ölesiye korkuyor ve aynı zamanda fazla sahiplenici hissediyordum. Fazlasıyla yorucuydu. Ama bilmem gerekiyordu. Belki de kendime işkence çekertmek istiyordum, bilmiyorum. Ama bana cevap vermesine ihtiyacım vardı. Bir an sonra konuştu. "Birkaç erkekle çıktım, çoğu arkadaşım Nicole tarafından ayarlanmıştı. Hiçbiri ciddi değildi ve hiçbiriyle üç defadan fazla görüşmedim. En son çıktığım randevum bir yıl önceydi. Bir kere yemeğe çıktık. Tekrar beni çıkarıp çıkaramayacağını sordu, reddettim. Bu senin için yeterince detaylı oldu mu?" diyerek bakışlarını benden kaçırdı.

Elini ellerim arasına aldım. "Ya lisede?" diye sordum. Ben San Diego'dan ayrıldıktan sonra özel biri olmalıydı.

“Lise mi?” diye sorup başını hafifçe sallayarak kahkaha attı. Ama kulağa boş gelen bir kahkahaydı. “Hayır, lisede kimseyle çıkmadım.”

İkimizin de birbirimizden sonra kimseye âşık olmadığımız gerçeği yavaşça ruhumâ işledi. İçimde bir şey havalanıp süzülüyordu. Eğilip parmağımı çenesine koydum ve yüzünü bana çevirdikten sonra tatlı dudaklarını öptüm. Sahip olma isteği vücuduma yayılıyordu.

Anahtarı kontaktan çekip konuşmadan önce birbirimize bir süre gülümsedik. “Seni doyurma ve daha hafif konular hakkında konuşma zamanımız geldi. Seni gülerken görmek ve kahkahanı duymak istiyorum. Nicole’ün kim olduğunu, favori filminin ne olduğunu, sabahları neden bu kadar erken koşmayı sevdiğini ve iPod’unda hangi müziklerin olduğunu bilmek istiyorum. Burada bekle.”

Arabadan çıkmasına yardımcı olup onu restorana yönlendirdim.



Sandalyelerimize oturduk ve Evie’ye masanın diğer yanından gülümseyerek elini masanın ortasında tuttum. Bana gülümseyip restorana beğeniyle baktı. “Burası güzelmiş. Daha önce gelmemiştim,” dedi.

İkimizin de nereden geldiği, çocukluğumuzda böyle bir yerde yeme konusunda neler düşüneceğimiz aklıma gelmeden edemedim. Şehirdeki en şaşıaalı restoran değildi ama eski bizler başka bir dünyaya adım atmış gibi hissederdik.

Annemin alkol komasına girip kanepede sızdığı zamanlara aklım gitti. Babam onu kim bilir ne için dövmüştü. Sebebi annemin ona bakması veya buna benzer

feci bir şey olmalıydı. O, evden çıktıktan sonra annem bir şişe votka içerek iki gün uyanmamıştı. Zaten evde az yemeğimiz vardı ve ertesi gün o da bitmişti. Bazı fast food restoranlarına gidip ketçap paketlerinden olabildiğince kapmış ve annem kendine gelerek ayağa kalkana kadar Seth ile beni doyuracak kadar iğrenç bir "domates çorbası" yapmışım. İğrençti ama bana güvenen biri vardı ve yapabileceğimi yapmışım. Dokuz yaşımdaydım.

Hislerimi Evie'yle paylaşmayı, geldiğimiz yerden sonra burada ikimizin de oturmasının nasıl inanılmaz olduğunu paylaşmak istiyordum. Aramızdaki bağ buydu ve bunu ondan daha iyi kimse anlayamazdı. Bunları paylaşamayacağım gerçeği beni hissiz bırakıyordu.

Şaraplarımızı yudumlarken, "Bana arkadaşın Nicole'den bahset," dedim.

Gözlerinde sıcak bir ifade belirerek konuşmaya başladı. "Nicole'le iş yerimde tanıştım. Kendisi en iyi arkadaşım olur ve sanırım kocası Mike'la beni kısmen evlat edindiklerini tahmin edebilirsin," diyerek kahkaha attı.

Ona gülümserken konuşmasına devam etti. "Tatilleri onlarla filan geçiriyorum. Oldukça hoş. Nicole'le tanışmadan önce böyle şeylere hiç sahip olmamışım." Şarabını yudumlarken biraz utanmış görünüyordu.

"Ondan önce tatillerini nerede geçiriyordun?" diye sordum. *Neden? Sırf kendime eziyet etmek için mi?*

Gözleri hızlıca beni bulduktan sonra kısık sesle cevapladı. "Koruyucu aile sisteminden çıkıp Nicole ile ailesini iyice tanımadan önce tatillerimi yalnız geçiriyordum," diyerek omuz silkti.

Bir anlığına sessiz kaldığımda kalbimde hissettiğim hüznü gözlerimde görmemesini umuyordum. "Özür dilirim Evie."

Gülümsedi. "Neden? Senin hatan değildi. Sadece... Yalnız zamanlardı. Ama başıma gelen en kötü şey değildi Jake." Kaşlarını çattığımda duraklayıp başını yana eğdi. "Dur, daha hafif konulardan konuşacaktık," diyerek te-bessüm etti.

Güçlkle gülümsemesine karşılık verdiğim halde benim hatam olmadığı hakkındaki yorumu beynimde yankılanıyordu. *Tamamen benim suçumdu.* "Haklısın. Nicole ve Mike'ın bir kızları mı var?"

Sırtınca gözleri ışıldadı. Belli ki bu ufak kızın onda özel bir yeri vardı. "Evet. İsmi Kaylee ve dünyada tanıdığım en akıllı, aynı zamanda en tatlı şey. Hepimizi hizada tutuyor," diyerek tekrar sırttı.

Evie etrafını iyi insanlarla, sevdiği ve onu seven insanlarla sarmıştı. Hayatında buna sahip olduğu için çok mutluydum.

Yemek yerken ona işini sordum. Hakkında çok kolay konuşuyor ve bana temizlediği odalarda insanların kazara geride bıraktığı en kötü şeyler konusunda birkaç komik hikâye anlatırken kahkaha atıyordu.

"Sayamayacağım kadar çok sahte diş buldum," dedi gülerek ve ben de ona katıldım. "Yani, kendi dişini nasıl unutursun ki? Fark etmez misin?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcacık bakıyordu. Buna bayılmıştım. Onunla oturup gülmeye, tekrar onu tanımaya bayılmıştım. Bitmesini istemiyordum. Beynimin bir köşesindeki kısık sesli bir ses ona kim olduğumu söylediğimde yüksek ihtimalle biteceğini söylüyordu. Yiyeceğimin boğazıma geri geldiğini hissediyordum ve güçlkle yutkundum.

"İyi şeyler başardın Evie," dedim sessizce. Öyle de yapmıştı. Ona baksanıza! İyi arkadaşları vardı, kendine

bakabiliyordu, çok çalışan birisiydi. Komik, samimi ve tatlıydı.

Kaşlarını çattı. "Otelde hizmetçilik yapıyorum Jake," dedi bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Bizim gibi yetişen insanları ve çoğunun hayatının ne hale geldiğini düşündüm. Willow'u düşündüm. *Kendimi düşündüm.* "Kıranı ödemek için yaptığın dürüst iş için asla utanç duyma. Senin gibi geçmiş olan bir insanın... uyuşturucular, erken yaşta hamilelik, aile içi şiddet gibi şeyleri tekrarlamaması oldukça nadir bir şey. Kendinle gurur duy. Dünyadaki tüm saygıları hak ediyorsun. İnanılmaz olduğunu düşünüyorum," dedim dürüstçe.

Bakışlarını kaçırmadan önce gözleri dolmaya başlamıştı ve kısık sesle konuştu. "Teşekkür ederim." Ona bakarken gözlerindeki yaşları kırıpştırarak geçirmesini izledim. Kimse ona ne kadar mükemmel olduğunu söylememiş miydi? Kalbim göğsümde acı verici şekilde daralıyordu. Eğer şansım olsaydı ona her gün en az bir kere ne kadar inanılmaz olduğunu söylemeye yemin ederdim.

İkimiz bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sana Leo hakkında bir şeyler sorabilir miyim?" diye sordu. Bana gergin bir şekilde bakıyordu.

Gerçekliğe hızlıca döndüm. Kahretsin. Bundan nefret ediyordum. "Elbette," diye tedirgin bir şekilde cevap verdim.

"Mutlu muydu? Güzel bir hayatı var mıydı?"

Bunu basit tut. Zaten ona yalan söylediğim için şeref-siz gibi hissediyordum, bu işi abartmaya gerek yoktu. Kazadan önce nasıl biri olduğumu düşünüp yalanıma birazcık gerçeklik kattım. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Onu o kadar iyi tanıımıyordum. Yani, spor ve parti tipinde şeyler dışında."

Başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı. Küçükken yaptığı gibi dudaklarının içini ısıırıyordu. Bu onun gergin olduğunu veya korktuğunu gösteren "işaretiydi". "Gittiğinde benimle bağlantıda kalacağına söz verdi ama hiç yapmadı. Neden olduğuna dair hiçbir fikrin var mı?" Sanırım gözlerinden hızlıca geçen acıyı görmüştüm.

Evet, bir fikrim var. "Onun" hayatı oldukça hızlı bir şekilde boka batmıştı ve sekiz yıl boyunca ölmeyi dileyerek yaşadı. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedi. Bir an bile.

"Üzgünüm. Bilmiyorum. Ev hayatının gerçekten nasıl olduğunu bilmiyorum. Senin hakkında benimle konuştuğu ilk kez hastanedeydi. Ne dediğini de sana zaten söyledim." Gerçekler yerine bunu söylemişim. Siktir. Ona gerçeği söyleyecek cesareti toparlayamadığım için kendimden nefret ediyordum.

Başıyla onayladı ve bir anlığına sessizdi ama sonra bana bakarak utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu biraz söylemesi tuhaf olabilir ama eğer birini gönderecekse, o kişi sen olduğun için memnunum. Bu akşam güzel vakit geçirdim."

Neden bu canımı acıtıyordu? Gerçekten kendimi mi kısıkanıyordum? Karman çorman olmuş hislerimi bir kenara bırakarak ona gülümsedikten sonra konuştum. "Ben de onun beni gönderdiğine seviniyorum. Ona bir iyilik yaptığımı düşünüyordum ama görünüşe bakılırsa o bana bir iyilik yaptı."

Tabaklarımız masadan alındıktan sonra masanın öbür yanına uzanıp elini ellerimin arasma aldım. "Seni tekrar dışarı çıkarabilir miyim?"

Başıyla evet manasında onayladıktan sonra mutluluk içime yayıldı.

Evie'nin dairesine geri dönerken şehir hakkında konuşuyorduk.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

"Şehir merkezinde, yeni kumarhanenin hemen yanında."

"Ah! Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır. Serbest aktiviteler için pek fazla zamanım olmadı. Buraya taşındığımdan beri iş bütün zamanımı alıyor," diyerek gülümsedim. "Bir ara gitmek ister misin?"

"Görmeyi isterim. Ama kumarda iyi olacağımı düşünmüyorum," dedi gülümserken.

"Öyle mi? Nedenmiş?"

"Yüzümü ifadesiz hale getiremiyorum," dedi sırta rak.

Kıkırdadım. "Yapamıyorsun ha?"

Başını sallarken hâlâ gülümsüyordu. "Ee, California'yı özlüyor musun?"

"Okyanusun yakınında yaşamayı özlüyorum." Sadece oturup problemlerimin hissettiğim kadar büyük olmadığını bana hissettiren, önümde alabildiğince uzanan suya bakmayı özlemiştim. Beni... mütevazı hissettiriyordu. Bu hatırlatma gerçekten kötü olan birkaç günü atlatmamı sağlamıştı. "Ama hayır, Orta Batı'yı sevdim. Mevsimleri seviyorum," diyerek gülümsedim.

Başını koltuğa yaslayıp, "Bir gün okyanusu görmeyi çok isterim," dedi.

İlk defa okyanusun üzerinden uçtuğum ve Evie'nin yanımda olmasını istediğim zamanı düşündüm. Kısık sesle, "Bir gün sana gösteren kişi olmayı çok isterim," derken hızlıca ona bakış attım.

Bana sadece gülümseyerek sessiz kaldı. Sanırım seyahat planları yapmak için biraz fazla erkendi. Şimdiden Evie'nin yüz ifadelerini okumakta iyi hale geliyordum. İfadeleri bana yıllardır dinlemediğim ama hâlâ bütün

sözlerini hatırladığım bir şarkı gibi geri geliyordu. Haklıydı, yüzünü pek ifadesiz bırakamıyordu. Gülümsedim.

Onu gerçekten fark ettiğim ilk seferinde cadaloz bir kız ona annesi hakkında zor zaman geçiriyordu. Evie'ye bakıp yüzündeki acı ve utancı hemen görmüştüm. Donmuş bir şekilde oturup duyguları gözlerinden oldukça belli olan bu güzel kıza bakmadan duramamıştım. Bu tür bir kırılganlığı birinin yüzünde görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. *Büyülenmişim*. Eğer domuzlar masamızın üzerinde uçsaydı, Evie'nin ifadesi kadar şaşırtmazdı beni. Bu tür şeyleri gizlemeyi öğrenememiş miydi? *Acıya dayanmak* diye bir şey bilmiyor muydu? Düşmanına bu tür bir koz veremezdin. Duygusal bir intihardı. Peki, ben neden bu kadar *etkilenmişim*? Neden kalbim göğsümün içinde sıkışıyor? O zamanlar anlamlandıramamıştım. Ama bunda bir saf güzellik olduğunu biliyordum. Sanki güneşin bir anda bulutların arasından çıktığını görmek gibi. Yüzümü ona doğru çevirip sıcaklığını hissetmek istiyordum. Bana döndüğünde bakışlarımı yakaladı ve o zamana kadar kısmen âşık olmuştum sanırım. Kalbimde yeni bir şey çiçek açıyordu. Beni, "Neden bana bakıyorsun?" diye terslerken sert görünmeye çalışıp başarısız olmuştu. Bu da hoşuma gitmişti. Cevap vermeden önce onu birkaç saniye daha inceledim. "Çünkü yüzünü seviyorum." Ardından gelen ve oldukça uzun zamandır yüzümde beliren ilk ufak tebessüme engel olamamıştım. *Benim nazik aslan terbiyecim*.

Birkaç kilometre yolu huzurlu bir sessizlikte, ikimiz de radyo arka planda yumuşak bir tonda çalarken kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir şekilde geçirdik.

Onun apartmanının biraz aşağısına arabayı çekip kapattıktan sonra çıkmak için yeltenmedim. Evie bana beklentiyle bakarken yüzünde ufak bir tebessüm vardı. Bense

ona baktığımda kalbim boğazımda düğümleniyordu. "Gülümseyince çok güzel oluyorsun," dedim. *Seni çok özledim.*

Öne doğru eğilip nazikçe öperek alnımı onunkine yasladım. Hayal meyal veda ettiğimiz akşam gözlerimizin içine aynen böyle baktığımızın farkına vardım.

Birbirimize uzun dakikalar boyunca baktık. Gözleri hafifçe büyüdü ve nabzının parmak uçlarımda hızla attığını hissettim. Birden gözlerinde sorular yüzmeye başlarken biraz daha büyüdü. Donakaldım. Ve sonra onların hülyalı bir hale döndüğünü gördüm. Soruları geri itiyordu. *Yaptığını gördüm.* Bu bakış ömür boyu ruhuma dağlanmış olacaktı. Bu Evie'min hayatta kalışının bakışıydı. *Bilmek istemiyor.* Duygular bir anda bana saldırdı. Kafa karışıklığı, korku, *aşk.* Kendini benden uzaklaştırdı.

"Sorun ne?" diye tedirgin bir şekilde sordum.

Nefesini bıraktı. "Hiçbir şey, sadece bütün bunlar benim için çok yeni." Bana gülümsedi ve bir şekilde kendimde ona gülümseyecek gücü buldum.

Onu binasına kadar geçirdim. Yüzündeki o bakış aklıma gelip duruyordu. İyi geceler demek istemiyordum. Onun içeri girmesine izin verecek gücüm hâlâ varken bunu hemen yapmaya ihtiyacım vardı.

Dairesinin kapısına geldik ve onu yumuşak dudaklarından öpüp gülümsedim. İyi geceler diye fısıldadıktan sonra arabama yöneldim. Gecemiz ne kadar harika olsa da hâlâ zorlanıyordum. Tanrı'dan bu konuda konuşabileceğim biri olmasını diledim. Gerçekten konuşmak istediğim insan Evie'ydi ama belli ki bu bir seçenek bile değildi. Mutlak yalnızlığım beni sarsmıştı ve içimde bir şeyin burulduğunu ve ben arabayı park yerinden çıkarırken kırıldığını hissettim.

11. BÖLÜM

Bir süre etrafta araba sürerken Evie'ye *geri* dönmektense *uzağa* sürmeye kendimi zorladığım için direksiyonu sıkıca kavradım. Kafam karışmıştı ve fazlasıyla muhtaç hissediyordum. Bu benim için hiçbir zaman iyi bir karışım değildi. Muhtaç hissetmek beni zayıf hissettiriyordu ve bu da beni öfkeliyordu. Hayat boyu mücadelemdi ve dönüp dolaşıp hep buraya gelmekten ölesiye bıkmıştım. Yalnızlığım hep yüzeyin altında kalıyormuş gibi hissettiriyordu.

Bu akşam Evie'yi öpmek *tam anlamıyla* hayatımdaki en iyi anlardan biriydi. Ama şimdi o öpücük, ona daha hasret kalmamı sağlıyordu sadece ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ama ya gittiğim yolda devam edecek, onu hayatımda tutacaktım ya da ona kim olduğumu söyleyip oldukça gerçek bir olasılık olan beni reddetmesini riske alacaktım.

Apartmanımın önündeki park yerine aracı çektim ama apartmanıma girmem gerektiğini bildiğim halde birkaç sokak aşağıda, köşedeki bara yürüdüm. Sadece yalnız olasım yoktu. İnsanların, bir kalabalığın olduğu bir yere gitmek istiyordum. Bu his içinde boğulmak istiyordum. Birkaç shot viski bu işi görürdü. Geçici olarak tabii.

Bara oturup iki shot *Wild Turkey* ısmarladım. Lauren ve Phil'in stokladığı şey buydu. Sek. Ben gerçekten bir grup kurup gitar çalmayı öğrenerek yollara düştüğümde grubumun ismi bu olacaktı. Neredeyse kendi kendime burnumdan alaycı bir şekilde soludum ama sonra kafayı bozup salaklaşmadan önce kendime engel oldum. Ardı ardına içkileri devirip yüzümü buruşturduktan sonra barmene iki tane daha getirmesini işaret ettim. Dört sihirli numaradaydı. Tökezlemeyecek kadar sarhoş ama dünya umurunda olmayacak kadar kafası güzel. *Kafam Her Şeyden Güzel* ilk single şarkım olacaktı. Şarkıda tamamen kendine zarar veren eğilimler olacaktı. Yüzümü buruşturdum.

Bir süre oturup içebileyim diye bira ısmarladım. Barman önüme koyduğunda bir kadın yanımdaki yere oturdu ve ona baktığımda gülümsedi. Çene hizasında sarı saçlar. Güzel. Kesinlikle erkek avcısı.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. Bana tamamen dönerek martini bardağına koyulmuş pembe bir şeyden yudum aldı.

"Merhaba," diye karşılık verdiğimde ona bakmadım. Sesimin alkol yüzünden çoktan kalınlaştığını fark ettim.

"Ben Alana." Elini uzattı ve ben de hafifçe dönüp sıkmadan önce eline baktım. "Jake."

"Buraya seni yalnız başına ne getirdi Jake?" diye sorarken başını hafifçe eğiyor ve pipetini emiyordu.

Bir anlığına duraklayıp düşündüm. "Alana. Buradayım çünkü hayatımın aşkı şehrin öbür tarafındaki dairesinde ve eğer kendimi komaya sokana kadar içmezsem oraya gidip kapısını çaldıktan sonra kendimi rezil edeceğim."

Gözlerini kırptıyordu ve belli ki şaşkınlıktan donakal-

Amerika'da üretilen bir viski markası.

mıştı. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Eh, neden oraya gidip kendini rezil etmeyeceksin ki?"

Bir an üzerinde düşündüm. "Çünkü gidip kendimi becermemi söyleyecek bana ama ben kendimi becermek istemiyorum. Onu becermek istiyorum."

Alana tekrar gözlerini kırptı. "Eh, bayağı dobrasın ha Jake?" Gerçi gülümsüyordu.

Omuz silkip biramdan bir yudum aldım.

"Dinle Jake. Sanırım aptal gibi gözükme riski pişmanlıkla yaşamaktan çok daha iyidir."

Başımla onayladım. Keşke o kadar basit olsaydı. Konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde oturduk. "Peki, senin hikâyen nedir Alana?"

İç çekip içkisinden bir yudum daha aldı. "Eh, genel olarak oldukça sıkıcı bir hikâye sanırım. Ama bardayız, hüznümüzü boğuyoruz. Benim hüznümlü hikâyem için oldukça uygun. O da kocamın evli bir komşuyla beni aldatıldığını öğrendiğinde on yıllık evli olmamdı ki kendisi kadının *ruh eşi* olduğunu söyledi. Boşanalı bir yıl oldu."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım. Üzüldüm. Hiç şüphelendin mi?"

Bir anlığına düşünceli gözüktü. "Evet, sanırım. Yani, ortada şaşırtıcı derece bariz bir şey yoktu. Ama sanki sürekli evden uzaktaymış gibi hissediyordum... Döven tipte biri değildi... Sadece aramız bir sıcak bir soğuktu. Hiçbir zaman beni çok sevdiğini hissetmedim, sanırım bu durumu açıklamak için iyi bir yol," diyerek omuz silkti.

"Eh o zaman Alana. Belki de onsuz daha iyisindir. Belki sana bir iyilik yaptılar. Bunu ikinci bir şans olarak düşün."

Biramın son yudumunu içtikten sonra barmene bana bir tane daha getirmesini işaret ettim. "Bir tane daha ister

misin?" Başımınla içeceğini işaret ettim. Başını hayır anlamında salladı.

Barmen yeni biramı getirdiğinde Alana, "Hepimiz ikinci bir şansı hak ederiz, değil mi? İkinci şanslara," dedikten sonra içeceğini biramla tokuşturdu.

"İkinci şanslara," diye tekrarlarlarken Evie'yi düşünüyordum. Hepimiz ikinci şansı hak ediyor muyduk? *Ben bile?*

Bir an sonra tekrar konuştu. "Hamile olduğum için evlendik ve kızımız olmasa beraber olmayacağımızı düşünmüşümdür her zaman. Kızımızı dünyalara değişmem ama sanırım bu doğru."

Başımınla onayladım. "Hayat planladığımız şekilde gitmiyor," dedim sessizce.

"Hayır. Bu kesinlikle doğru. Eski kocam bu hafta sonu *ruh eşiyle* evleniyor. Bu akşam bir veya yirmi tane içki içmek için iyi bir akşam gibi güzüktü." Bitkin bir şekilde güldü. "Bütün bunlar büyük bir haksızlıkmiş gibi hissettiriyor." Kaşlarını çatıp aşağıya baktı.

Ben konuşmadan önce ikimiz de bir süre sessizdik. "Gördüğüm şekliyle belki de o kadar büyük haksızlık değil de, daha çok bitmemiş bir iş. Eğer hikâyelerin ortasında durursan haksızlık gibi görünürler. Sen hâlâ hikâyenin yarısındasın."

Beni uzun bir süre inceledikten sonra başıyla onaylayıp gülümsedi. "Bu hoşuma gitti. Sorun şu ki kocam Colin'le tanışmadan önce biriyle çıkıyordum. Saçma bir şey üzerine ayrıldık ve hemen Colin'le çıkmaya başlayıp hamile kaldım... Ve sonrasına mazi derler. Ama asla o diğer adamı düşünmeyi bırakmadım. Yakında Facebook'ta onu araştırdım ve iki çocuklu bir dul olduğunu gördüm."

Ona baktım. "Ona mesaj gönderdin mi?"

Başını olumsuz bir şekilde salladı. "Hayır. Bilmiyo-

rum... Ya bunca yıl boyunca gazez tutmuşsa? Ya sadece ilgilenmezse?"

"Bekle. Az önce bana pişmanlıkla yaşamaktansa aptal gibi gözükmeyenin iyi olduğunu söylemedin mi? Kendi tavsiyelerine uymuyor musun?" Ona gülümsedim.

Kahkaha attı. "Sorun hep bu değil midir? Başkalarına öğüt vermek hep en kolay olanıdır. Kendi tavsiyene uymaksa her zaman o kadar kolay değil."

Kıkırdadım. Sanırım doğruydu. Aklında doğru olan şeyi bilmek ve onu yapmak iki farklı şeydi. Doğru olanın farkına varmak ilk adımdı ama devamı kişisel değişkenlere takılabiliyordu. İç çekip Alana'ya dönerken biramdan son yudumu alıyordum. Dönerken iki dakika önce düşündüğümünden daha fazla sarhoş olduğumun farkına vardım.

"Alana, adama mesaj at."

İçkilerimle beraber bahşişi karşılayacak kadar yeterince para bırakıp ayağa kalktım.

Bana gülümseyerek bakıyordu. "Jake, sanırım yapacağım. Ve sen de... o kızla sonraki buluşmanın ardından barda yalnız içmemek için elinden ne geliyorsa yap." Göz kırpınca ben de kıkırdarak cevap verdim.

"Seninle tanıştığıma sevindim. Seni eve bırakacak biri var, değil mi?"

"Evet, taksiyle gideceğim. Çok uzakta oturmuyorum." Başını hafifçe eğdi. "Ben de seninle tanıştığıma sevindim. Ciddiyim."

Gülümseyip döndükten sonra bardan çıktım.

Daireme doğru yolu aldıktan sonra kanepeme çöküp ayakkabılarımı tekmelemedim. Orada birkaç dakika uzanırken alkolün beni yarı uykulu bir hale getirmesine izin veriyordum. Evie'nin Chart House'daki masanın karşısından gülümsediği görüntüler aklımda canlanıyor ve

aklımı huzursuz ediyordu. En sonunda ayağa kalkıp telefonu cebimden çıkardım. Alkol konusunda bir hata yapmıştım. Alkolik değildim ve bundan oldukça emindim. Bir-iki kadeh şarap içip bırakmakta hiçbir sorunum olmamıştı. Geldiğim yere göre, şaşırtıcı bir şekilde bağımlı bir kişiliğim olduğunu da düşünmüyordum. Ama yıllarca alkolü kendi ilacım olarak kullandığımı kabul edecek kadar akıllıydım ve Doktor Fox acıyı hissizleştirmenin hiçbir zaman işe yaramadığı konusunda haklıydı. Her zaman ertesi sabah başladığım noktadaydım ama bu sefer fena bir akşamdan kalmışlık ve daha fazla pişmanlıkla.

Saat onu geçmesine rağmen Doktor Fox'un ofisinin numarasını çevirdim. Cevap vereceğini düşünmüyordum. Telesekreter açtı ve doktorun sesinin, "Doktor Edward Fox'un ofisini aradınız. Şu anda aramalara cevap veremiyorum ama benim bildiğimi düşünseniz bile isminizle numaranızı bırakınız lütfen. Size en kısa sürede geri dönüş yapacağım. Eğer kriz geçiriyorsanız lütfen kapatıp 619-555-4573 nolu numarayı arayın. Teşekkürler," dediğini duydum.

Mesaj bırakmadan kapattım. *Evet, bir kriz içerisindeyim.* Bütün hayatım kocaman bir krizdi.

Kanepede oturup telefonu elimde tutarak duvara bakıyordum. Bazen paramparça kırıklardan oluşan, sürekli hepsini bir araya getirmeye çalışan biri gibi hissediyordum.

Sonunda yatak odasına doğru yollanıp ilaç dolabında bir kutu aspirin buldum ve musluktan akan suyu avucumla tutup hapı içtim. Sonra soyunup boxerım üzerimdeyken yatağa kendimi bıraktım. Dakikalar içinde huzurlu kayıtsızlığa geçmiştim.

12. BÖLÜM

Şaşırtıcı bir şekilde hem fiziksel hem de zihnen dinlenmiş bir şekilde kalktım. Dün akşam beynimi susturmak için alkol almamalıydım. Durumu daha iyi halledebilirdim. Ama geçmişte durumların nasıl sonlandığını düşünürsek yine de bir gelişme vardı. Daha doğru bir yolda ilerliyordum. Oldukça büyük bir motivasyonum vardı; Evie. Arabamla işe giderken telefonumu çıkarıp ışıklarda beklerken ona mesaj attım.

**Ben: Dün akşam seninle harika zaman geçirdim.
Bugün neler yapıyorsun?**

Arabamı garajdaki yerine çekerken telefonumun iki kere bildirim sesi çıkardığını duydum.

**Evie: Ben de iyi vakit geçirdim. İki işte çalışacağım.
Geç vakte kadar evde yokum.**

Bu arada, apartmanın ön kapısının kilidinin tamir edilmesiyle ilgili bir şey biliyor musun?

Takım elbisemin ceketini ve evrak çantamı kapıp asansöre doğru ilerlerken cevap yazdım.

Ben: Ev sahibini aramış ve eğer tamir etmezse yasal yollara başvurmakla tehdit etmiş olabilirim. Adamın işini yaptığına sevindim. Her zaman kendini güvende hissetmelisin.

Ofisimin olduğu kata gelene kadar telefonuma tekrar bildirim sesi gelmedi. Ev sahibiyle arasına girmem hoşuna gitmemiş miydi? Çok yazık. Tekrar hayatında olduğuma göre geride durup güvende olduğundan emin olmama ihtimalim yoktu.

Evie: Şey, teşekkür ederim. Minnettarım.

"Billy!" diye karşıladı Christine. Bana taktığı lakaptı. Kurul bana velet demeye başladığında buna daha sert bir hava katıp en azından Billy'yi ekleyeceğini söylemişti. "Kurnaz ve tehlikeli bir kanun kaçağıydı," diye fısıldayarak beni güldürmüştü. "Sana velet dediklerinde seslerindeki titremeyi duyup nedenini bilmiş olacağız." Sonra Vahşi Batı Müzikali'nin müziğini ıslıkla çalmış ve bana göz kırpmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse lakaba pek aldırıyordum. Velet lakabı beceriksiz aptaldan bin kat daha iyiydi. Hem yönetim yeteneğinden daha çok yaşla alakalıydı. O yüzden bununla yaşamayı öğrenmiştim. Kurul toplantılarında hepsi bana saygı gösteriyordu. Gün geçtikçe, Gwen'in babası Richard tarafından bile daha fazla saygı gördüğümü biliyordum. Hak etmediğim bir şeyi istemiyordum.

"Günaydın Christine. Nasılsın?" diye sordum gülümseyerek.

"Harika. Takım şu anda konferans odasına doğru ilerliyor. Kahve ve çörekler çoktan hazırlandı. Sunumun laptopuna aktarıldı ve perde de hazır. Raporlar herkesin önünde."

"Teşekkürler Christine. Hiçbirimiz sensiz yapamazdık."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye burnundan solurken ona sırttım.

Eşyalarımı ofisime bırakıp Evie'nin teşekkürüne hızlı bir cevap yazdım.

Ben: Senin için her şeyi yaparım. Şimdi toplantıya giriyorum. İşinde iyi bir gün ve gece geçirmen dileğiyle! Seni yarın arayabilir miyim?

Evie: Ya hayır dersem?

Sırttım.

Ben: Yine de seni arayacağım. ;) İyi günler Evie.

Bu akşam Evie'nin çalıştığını duyduğuma sevindim. Gwen'le hayır gecesine gitmek yeterince zor olacaktı. Eğer onun yerine Evie'yle olma olasılığım olduğunu bilirsem daha da kötü olacaktı.



Ofiste oldukça sorunsuz bir gündü ve saat beşe gelirken gitmeye hazırlanıyordum. Ofisten çıkarken Christine seslendi. "Sonrasında seni maymun takımında görmek üzere!" Yardım gecesine o da geliyordu. Gerçekten hoşlandığım bir insanın orada olması iyiydi. "Evet, Gwen'i

yanımda götürüyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

"Neden?!" diye sordu yüzünde dehşetle. Gwen'in bir numaralı fanı sayılmazdı. Gwen "altında" olduğunu düşündüğü her insan gibi ona karşı da kaba bir kaltak gibi davranmıştı. Bugün onuncu kez aniden midemi üşütmeyi düşündüm. İç çektim. Seth'e olan bağlılığım kazanmıştı ve teslim olarak kendime çok fazla durmayacağıma, hızlıca büyük bir çek yazıp on birden önce evde olacağıma dair söz verdim. "Çünkü iyi olmaya çalışıyordum ama kendimi topuğumdan vurduğumla kaldım." Elimini yüzümde gezdirerek başımı iki yana salladım.

"Jake, bu kıza karşı iyi olmana gerek yok. Yıllarca babasını ziyaret ettiği her seferinde veya buradaki stajı süresince bunu denedim. Düpedüz terbiyesizce karşılık vermişti. Seni bir paspas gibi hissettirmeye başlamadan önce birine anca bir süre nazik olabiliyorsun. Artık onunla arkadaş olmaya çalışmadığım kesin. Sen de çalışmamalısın. Hem senin arkadaşın olmak istemiyor. Senin denemen ona ancak pençelerini sana geçirme fırsatı veriyor."

Neşesiz bir şekilde kahkaha attım. "Haklısın. Bütün hepsinde," diyerek ona gülümsedim. "Çocuklarının, senin gibi anneleri oldukları için şanslı olduklarını biliyorsun, değil mi? Eminim onlara sürekli iyi öğütler veriyorsundur."

"Dinleyen herkese iyi öğütler veriyorum," diyerek göz kırptı. "Buna sen de dahilsin."

Ona sırtıttım. "Teşekkürler Christine. Bu akşam orada olacağına sevindim."

"Ben de öyle. Ayrıca Şişme Balon'dan uzaklaşmaya ihtiyacın varsa enseni kaşı, seni onun yanından söker alırım," diyerek sırtıttı.

Eşyalarımı toplarken kahkaha atıp asansöre doğru

yürüdüm. "Neden bu sözünü tuttuğundan emin olacağımdan korkuyorum?"



Gwen'in babasının Indian Hill'deki evinin önüne arabayı çekip dışarı çıkmak için kendimi zorladım. Yalnız başıma sosisli yemeyi, catering şirketi tarafından hazırlanan grand tuvalet bir yemeğe Gwen'le gitmeye tercih ederdim. *Bu konuda münakaşa bile yoktu.* Ama işte buradaydım. Hadi bu işi halledelim.

Smokin giymeme rağmen evlerine giden merdivenleri ikişer ikişer çıkarak altından aslan kafası şeklindeki kapı tokmağını tıklattım. Evie'yi düşünmeme sebep olduğu için gülümsedim. Yarın onu aramak için sabırsızlanıyordum ve...

Kapı ardına kadar açıldı ve Gwen beni kendi kendime gülümserken yakaladı. *Kahretsin!* Bunun benim için fazlasıyla keyifli bir şey olduğu izlenimini vermek istemiyordum. Ciddileşip, "Merhaba Gwen. Hoş görünüyorsun," dedim. Noel Barbie'si gibi dar, kırmızı kadifeye sarılmış, altın mücevherle donatılmıştı ve uzun, sarı saçları dalgalı bir şekilde ensede toplanmıştı.

"Merhaba," derken cezbedici bir şekilde kapı çerçevesine yaslandı. "Birkaç dakikalığına içeri girmek ister misin? Babam çoktan hayır gecesini için yola çıktı. Arkadaşça... olmak üzerine pratik yapabiliriz..." derken kaşlarını kaldırdı.

Çenem kasıldı. "Hayır Gwen. Oraya gitmek istiyorum. Zaten kokteyl saatinin sonuna zor yetiştireceğiz."

Dudak büktüğünü gizlemeye çalışmamıştı. "Peki," dedi uzun bir iç çekişle. "Paltomu alacağım." Getirmek için içeri girdiğinde dışarıda onu bekledim.

O kapıyı kilitlerken ben arabanın kapısını onun için açtım. İçeri girerken fazlasıyla yukarı kalkan uzun elbisesindeki derin yırtmacını toparlama zahmetine girmemiş ve beni iç çamaşır giymediğinden haberdar etmişti. Hızlıca arkamı dönerek kapıyı arkasından sertçe kapattım. Bu da neydi? Şu mide virüsünün eli kulağmdaydı neredeyse.

“Ee, Jake,” diye cıvıldadı ben arabayı yola çıkarırken, “davetten sonraki parti nerede? Yeni daireni henüz görmedim.” Ona baktığımda bana cilveli bir şekilde gülümserken gözlerini kırıştırıyordu. Bütün zorlukların, doktorla seansların, ameliyatların üstesinden bu arabada yapışkan ve ilgi çekici olmayan dişi robotla oturup boğucu parfüm dolayısıyla yavaşça öleyim diye mi gelmiştim? Gwen suçluluk duysam da duymasam da arkadaş olarak istediğim bir insan değildi. İlişkiyi kesmek gerekiyordu.

Yorumunu görmezden geldim ve bu hafta ofisimde ona söylediğimi tamamen takmayışıyla en iyi taktiğin konuyu değiştirmek olduğuna karar verdim. “Yeni işin nasıl Gwen?”

“Pfft,” diye kısmen tıslayıp kısmen iç çekti. “Anlamsız.” Bir dakika boyunca kaşları çatılmış halde tırnaklarını inceledi. “Babam fazla çalışarak takdir kazanmamı istiyor. Fazlasıyla can sıkıcı.” Sanki kalbim onun için kırılmalıymış gibi tekrar iç çekti.

Tanrım, babasının bağlantıları var diye prestijli bir avukat bürosundaki işi gümüş tepsiyle ona sunmuşlardı. Hayattaki zorlu yükü yüzünden, iki gözüm iki çeşme onun için ağlıyordum. İşin ona kolayca sunulması konusunda bir şey söyleme hakkım olduğundan değildi ama bu konuda ne kadar şanslı olduğumu anlayacak kadar sağduyum vardı.

Hizmetçi olarak zorlu bir şekilde çalışan ve bunu onuruyla yapan Evie'yi düşündüm. Gwen'e fazla çalışarak takdir kazanma konusunda birkaç ders öğretebilirdi. Neredeyse yüksek sesle gülecektim.

"Başka ne yapacaktın Gwen? Her gün alışveriş mi?"

Kaba bir söylem olmuştu ama siktir, Gwen gibi insanlar sinirimi bozuyordu ve ona karşı sabrım gittikçe azalmaktaydı. O kadar bencildi ki dünyanın onun önemsiz sorunlarının ötesinde uzandığının farkında değildi. Etrafa bakıp bir tanesi için gerçekten çok çalışmak zorunda kalmadığı hediyelere bir bakıp şaşıramayacak kadar sığ biriydi. Maddi varlıktan bile konuşmuyordum. *Aileden*, sığınacak güvenli bir limandan bahsediyordum. Bunun için sağ kolumu bile verebilirdim ve Gwen bu konu hakkında şikâyet ediyordu. Kahrolası budala.

Bana gözlerini kısarak baktı.

"Ekonomiyi desteklemek kötü bir şey değil *Jake*. Benim alışverişlerim insanların işlerini destekliyor. Hem bu arada, bu şekilde görünmenin kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Bu kadar harika görünmek için çalışıyorum. Başlı başına tam zamanlı bir iş. Seçkili parlatma, ağda, ponza, manikür, bronzlaşma ve..."

Ondan sonra onu duymazdan geldim. Bu kız gerçek miydi? Şimdi neden geçmişte Gwen'le takılmak için korkütük sarhoş olmam gerektiğini hatırlamıştım.

Müziği açtım ve Tanrı'ya şükür önümüzdeki beş dakika boyunca sessizlik içerisinde ilerledik. Ölesiye yorgundum ve daha onunla yirmi dakikadır beraberdim. Millenium Hotel'in önüne çekip arabayı valeye bıraktım.

Asansöre doğru ilerlerken Gwen koluma yapıştı. Asansöre bindiğimizde onu silkeleyerek imalı bir bakış attım. Arkadaşız derken çıkar ilişkisi olan bir arkadaşlıktan *bahsetmemiştim*. *Hâlâ* anlayamıyordu.

Asansörden çıktığımızda tekrar bana yapıştı. Tanrım. Derin nefes al. İki saat.

Onu Christine'in dahil olduğu şirketten bir grup insanı gördüğüm yer olan bara doğru yönlendirip onları karşıladık. Christine bizi daha önce hiç tanışmadığım kocası Tom'la tanıştırdı ve birkaç dakika sonra biri elinde şampanya tepsisiyle geçerken hepimiz sohbet ediyorduk. İki tane alarak birini Gwen'e verdim.

"Gwen," dedi Christine hepimiz içkilerimizi aldığımızda, "bu çok hoş bir elbise. Ne kadar harika bir vücudun olduğun konusunda şüphe bırakmıyor, değil mi?" diyerek canlı bir şekilde gülümsedi.

Gwen elini kalçalarına doğru dokundururken yüzünde kocaman, sahte bir gülümseme vardı. "Teşekkürler Christine. Eğer sahipsen sergileyeceksin, değil mi? Eğer değilsen... Eh..." Lafının devamını getirirken Christine'i baştan aşağı süzüyordu. Christine'in kocası neredeyse içkisiyle boğulacaktı ve ben de tamamen utanmış bir şekilde çenemi kastım.

Ama Christine kahkahasını güçlkle tutuyormuş gibi görünüyordu ve ben de derin bir nefes alıp konuştum. "Gidip biraz atıştırmalık bulacağım. Açlıktan ölüyorum." Arkamı döndüm ve Gwen hâlâ koluma yapışmış şekilde benimle dönünce dişlerimi gıcırdattım.

Hafif bir şoke olmuş ses duydum ve başımı kaldırdığımda *Evie* servis üniforması içerisinde, elinde aperitif tepsisiyle doğrudan karşımda duruyordu. Donakalmıştı. Kalbim ona doğru adeta atlamıştı ve yüzüme hemen yayılan gülümsemeye engel olamamıştım. Koşup onu kollarımın arasına alarak güzel yüzüne öpücükler yağdırmak istiyordum. Gwen'le geçirdiğim son yarım saatten sonra onu beklenmedik şekilde görmem daha bile hoştu. Ah, kahretsin! *Gwen*. Koluma yapışmıştı. *Kahretsin!*

“Evie,” dedim bariz bir şekilde Gwen’in kolunu alıp benimkilerden uzaklaştırarak. Kolunu alırken kaskatı kesildiğini hissettim ama gözlerim, gözlerini kırpıştırıp bana sahte bir şekilde gülümseyen Evie’ye odaklanmıştı. Kahretsin.

“Jakey, onu *tanıyor* musun?” Gwen’in cadaloz sesinin ardından geldiğini duydum ama fiziksel olarak gözlerimi Evie’den alamıyordum. Jakey mi? Daha önce beni hiç öyle çağırmamıştı. Gwen’e baktığında Evie’nin ifadesinde bir acının belirdiğini gördüm. Bu olduğum en boktan durumlardan biriydi. Ve inanın bu az buz bir şey değil.

Koyu renk gözleri bana bakıp, “Merhaba,” diye fısıldarken adeta acı ve kafa karışıklığıyla yüzüyordu. Yanlış bir şey yapmadığım halde tam bir şerefsiz gibi hissediyordum. Ama o bunu bilmiyordu. Onu yakalayıp açıklayabileceğim bir yere çekmem gerekiyordu. Kahretsin, şu anda çalışıyordu. İşini tehlikeye atmak istemiyordum. Bunu ona asla yapmazdım. İş onun için çok ama çok önemliydi. Bunu biliyordum.

Gwen’e cevap verirken çenemin gerildiğini hissettim. “Evet, onu tanıyorum. Bu Evie Cruise.” *Hayatımın aşkı*. Evie, Gwen’e sorgular şekilde baktığı için, “Bu da Gwen Park,” derken başımın üzerinden Gwen’in olduğu bölgeyi işaret ediyordum.

Evie, “Merhaba,” diye oldukça kısık bir ses tonuyla konuşurken başıyla onayladı.

“Tanışmaya ihtiyacım yoktu Jakey. Sadece onu tanıyor oluşuna şaşırdım,” diye olduğu cadaloz gibi konuştuktan sonra tekrar koluma yapıştı ve ben çekilmeye çalıştığımda da olduğundan daha sıkı sarıldı.

Kan gittikçe beynimde zonklamaya başlarken çenemin isteğim dışında seğirmeye başladığını hissettim.

Evie'nin gözü Gwen'in kolumu tutuşuna çekilmişti ve oldukça sessiz bir şekilde kaşlarını çatarak konuştu. "Pekâlâ. Size iyi akşamlar." Arkasını döndüğünde uzanıp onu tutmamak ve arabama sürüklememek için fiziksel bir şekilde zorladım kendimi. Ellerin titrediğini gördüm ve dönerken tepsisi öne doğru eğildi. Bir tepsi dolusu havyarın doğrudan Gwen'in ayağına düştüğünde çıkardığı yüksek ve ıslak sesi duymuştum. Tam on ikiden! Gol! Kahkahamı zar zor tutabildim ama Gwen ciyaktayken çabucak geçmişti. "Aman Tanrım! Bunların kaç mâl olduğunu biliyor musun? Hayır, elbette bilmiyorsun! Bunlar bin dört yüz dolarlık ayakkabılar!" Ve Tanrım, ayakkabılar o kadar komiklerdi ki Evie'nin yüzündeki ifadeyi görene kadar neredeyse tekrar gülecektim. Yanakları kızarmıştı, gözleri kocamandı ve aşağılanmıştı. Kahretsin! İçgüdülerim ayağa kalkmıştı ve içimdeki her şey "*Koru!*" diye çığlık atıyordu. Çok uzun yıllar boyunca bu benim işimdi ve bunu oldukça ciddiye alıyordum. Evie kaç kere onun yerine kışımın tekmelendiğini veya birinin kışını tekmelediğini bilmiyordu. Her zaman kış tekmeleyenin kendim olmasını tercih ederdim ama onun yüzüne veya arkasından hakaret eden kişi bunun neden kabul edilemez olduğunu anladığı sürece sonuç önemli değildi. Acımasız çocuklar her zaman en zayıflara sorun çıkarırdı ve koruyucu aile evinde yaşayan, kendine güveni az olan, döküntü kıyafetler giyen birinden daha zayıf kim olabilirdi? Kahretsin, okuldayken yürüyen devasa hedeflerdik. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa bu Evie'nin başına gelmeyecekti.

Daha ben tepki veremedi, öncesinde içki tepsisini getiren sarışın eleman Evie'nin yanına koşup yüzüne

doğru bir şey fısıldadıktan sonra tepsiyi elimden alarak bana ölümcül bir bakış attı. Of, bu acıttı. Hem bu da kimdi? Ben de ona kötü bir bakış atarken çenem gittikçe daha sert kasılıyordu. *SİKTİR!*

Evie ayağını silip asgari ücretli işçiler konusunda kendi kendine sayan Gwen'le aynı seviye gelip, "Çok özür dilerim. Lütfen temizlemeye yardım etmeme izin verin. Eğer benimle bayanlar tuvaletine gelerseniz üzerinde temizlik bezi kullanabilirim. Eminim leke çıkacaktır," dedi.

"Peki," diye tısladı Gwen. Sanırım Evie'nin onu benden uzağa yönlendirmesi iyi bir şeydi çünkü Gwen'e kendini becermesini söylemek şu an çok iyi hissettirecekti ve gerçekten kendimi bu konuda tutabileceğimden emin değildim.

Sarışın adam tekrar yaklaşıp bir tepsi şampanya uzattı. İki tane alıp birbiri ardına içtim. Bana son derece iğrenmiş bir bakış atmadan önce ifadesiz yüzüne baktım. Biri Evie'nin arkasını kolluyordu. Şaşırmamıştım.

Lavabonun olduğu yöne bakarak çıkmalarını bekledim. Evie'nin iyi olduğuna dair ufak bir bakış atmaya ihtiyacım vardı.

Bütün olaya şahit olan Christine gelip nazikçe koluma dokundu. "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır, pek değilim."

Bana endişeli bir bakış attı. "O kızla konuşmak istersen Gwen'i oyalarım."

İç çekip yüzümü ovaladım. "Yapamam Christine. Şu anda çalışıyor. Sadece işi daha kötü yaparım."

Dudaklarını büzerek derin bir iç çekti. "Pekâlâ." Durakladıktan sonra devam etti. "İsmi ne?"

Ona hızlıca baktım. "Evie."

"Evie onu sevdiğini biliyor mu?"

Bir süre sessiz kaldım. "Bir zamanlar biliyordu. Ama hayır, şu anda bilmiyor."

Christine de sessiz kaldı. Yüksek ihtimalle bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu. "Eh, o zaman ona hatırlatmanın yolunu bul."

Tamamen ona doğru döndüm. "Deniyorum."

Lavabodan önce Evie'nin yüzünde incinmiş bir ifadeyle çıkıp ziyafet odasının kapısına doğru hızla ilerlediğini gördüm. Siktir! Gwen tam bir kaltaktı! Christine'in uyarıcı bir şekilde, "Jake..." dediğini duydum ama dinlemedim. Hızla atılıp on dakika önce yapmam gerektiği gibi bayanlar tuvaletine daldım. Evie'yi kurnaz Gwen'le yalnız bırakırken ne düşünüyordum?

Lavabo aynasının önünde kendini temizlerken yüzünde tatminkâr bir ifade vardı. "Ah, merhaba," derken dönüp lavaboya yaslandı.

"Ona ne söyledin?" diye emrederken adrenalin vücuduma yayılıyordu.

Alaycı bir ses çıkarıp aynaya döndü. "Kimin umurunda ki? Basit bir hizmetçi kızı Jake. Ciddi misin?"

Ona bir süre inanamaz şekilde baktım.

"Buraya kadar Gwen. Sırf suçluluk hissi yüzünden sana iyi davranmakla işim bitti. Şımarık, düşüncesiz kaltağın tekisin ve o kadar sıkıcısın ki seninle konuşurken zorlukla uyanık kalabiliyorum. Tanrım, kişiliğini şişele-yip uyku ilacı olarak satmalısın."

Yavaşça arkasını dönerken ağzı açık kalmıştı ve gözle-rini kısmıştı. Kollarını göğsünde birleştirip tısladı. "Bun-dan daha klas olduğunu sanmıştım Jake. O kenar mahal-le çocuğunu dışarı çıkarabildiğini görüyorum ama..."

Elimde olmadan kahkahaya boğuldum. Son yarım sa-atın tüm öfkesi ve stresi bir kahkahayla taşmıştı. O kadar

budalaydı ki gülmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Az önce kenar mahalle mi dedin Gwen? Aman Tanrım, böyle şeyi nerede duydun? Lexus'undaki uyku radyosundan yayılan 50 Cent şarkısından mı?" Birden bana o kadar komik geldi ki neredeyse karnımı tutacaktım. Onun yerine duvara yaslanarak kahkahamı engellemeye çalışıyordum. Gerçekten evlatlık olduğumu bildiğini unutmuştum. Daha önce hiç lafını etmemiştii. Yüksek ihtimalle ağzımda gümüş kaşıkla doğmayan biriyle ilişkide olduğunu düşünmemek geceleri rahat uyumasına yardımcı oluyordu.

Gwen hâlâ bana gözleri kısık, kötü bir bakış atıyordu ve kahkaham dinerken öfkeden kuduruyordu.

Konuşurken ona doğru bir adım attım. "Bunun neden bu kadar komik olduğuna dair fikrin yok ve asla olmayacak ama sana birkaç şey söylememe izin ver. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bir. Kahrolası. Şey. Bile. Onun hakkında da bilmiyorsun ve asla bilmeyeceksin. Ama işte bilmen gereken şey: Tekrar benim yanıma gelmeyeceksin, anladın mı? Eğer beni bir davette görürsen arkanı dönüp uzaklaş. Eğer sokakta kazara karşılaşsak beni görmemiş gibi davran. Şimdi, maalesef ki bu akşam aynı masada oturacağız ama birbirimize bir kelime daha etmemize gerek yok. Eğer kahrolası tuza ihtiyacın varsa başka bir insandan sana vermesini iste. Yemek bittiğinde babanla dönersin çünkü dobra olmak gerekirse seninle bir yirmi dakika daha geçirmek kulağa katlanılmaz geliyor. Anlaşıldı mı?"

Bana birkaç saniye gözleri kısılmış şekilde baktıktan sonra tısladı. "Buna pişman olacaksın *Jake*. Arkadaşlığımız *bitmiş* bil."

"Tanrı'ya şükür." Yaşlı bir kadın içeri girerken oradan çıktım.

“Ah,” diye bağırdı.

“Özür dilerim, yanlış kapı,” diyerek mırıldandım.

Erkekler tuvaletine girip lavaboya ellerimi dayayarak bir dakika kendimi toparlamaya çalıştım. Bu akşam daha kötüye gidebilir miydi? Yüzüme biraz soğuk su vurduktan sonra tezgâhtan katlanmış bir havlu alırken, *Dünyanın En İyi Nane Şekerleri*’ni fark ettim. Onlara bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Bir tane alıp cebime koydum.

13. BÖLÜM

Sonraki sabah bir önceki gecenin hatırasıyla uyanarak yüzümü buruşturdum. Yemek boyunca oturmak tam bir işkenceydi. Mutfağın kapısı her açıldığında yüreğim ağzıma gelmişti. Ama Evie'yi bir daha asla görmemiştim. Nane şekerini, kalçasını yürürken salladığını gördüğümde eşcinsel olduğundan emin olduğum sarışın arkadaşına vermiştim. Heteroseksüel erkekler böyle yürümezdi. Evie'ye vermesi için nane şekerini uzattığımda bana şüpheyle bakmıştı ama yine de cebine atarak mutfığa geri dönmüştü.

Yemekten sonra çeki yazıp birkaç tane açık artırmaya katıldım ve sonra arabamı alarak eve gittim. Evie'yi aramak konusunda kendimle mücadele ettim ama yüksek ihtimalle geç saate kadar işten çıkmayacaktı ve yüksek ihtimalle baş etmek istediği son kişiydim. *Siktir*. Güçlkle uyuyabildim ama onu önceliğime aldım. Bütün içgüdülerim apartmanına gidip açıklama yapmam için çılgın atsa da onu sabaha kadar yalnız bırakmam gerekiyordu. Mesaj yazmaya başladım ama beş dakika boyunca ne desem doğru olur, diye düşündükten sonra telefonu komodine fırlatıp yatağa çöktüm.

Duş alıp giyindikten sonra Evie'nin evine yollandım. Önceki akşamın ne hakkında olduğunu ona açıklama ihtiyacıyla heyecanlanmışım. Bugün kafamı sağlam tutabilmem için bu işi düzeltmem gerekiyordu. Ön kapıdan dairesini çaldırdım ve cevap gelmeyince telefonumu çıkarıp Hilton'un numarasını apartmanın önünde turlarken tuşladım. Oda hizmetleri idarecisine ulaştığımda ona Evie Cruise'u bugün işten alacağımı ama hangi saatte orada olmamı söylediğini unuttuğumu belirttim. Sorgulamadan hangi saatte işten çıktığını söyledi. Bu da istediğim bilgiyi aldığım halde beni biraz sinirlendirmişti.

Cumartesi olmasına rağmen Preston ve başmühendislerle birkaç tane sabah toplantılarım vardı. Birkaç test için son günler yaklaşıyordu ve o yüzden takım işleri yetiştirmek için birkaç hafta sonunu bu uğurda feda etmeyi kabul etmişti. Evie konusunda takıntılı olsam da iş adamı kılığıma bürünüp işte olmalıydım. Benim için ekstra mesai yapan insanlara bunu borçluydum. Evie'nin tam işten çıktığı saatlerde birkaç toplantımı bitirmiştim.

Hızlıca şehir merkezine sürüp Evie'nin bindiğini bildiğim en yakındaki otobüs durağında köşeyi dönmesini beklerken yasal olmayan bir şekilde park ettim. Gergin değil kararlıydım. Önceki akşamın neyle ilgili olduğunu anlamasını sağlayacaktım. Başka şans yoktu. Bütün insanlar arasmdan Gwen'in, Evie'yle tekrar kurmaya başladığımız şeyin arasına girme şansı bile yoktu. Düşünülemezdi bile.

On dakika sonra filan Evie'nin otelin köşesinde belirmediğini gördüm. Şansa arkamda kimse yoktu ve sokakta yürürken yavaşça yanında durdum. Bana baktığında koltuğa doğru eğilip ona gülümsedim. "Evine bırakayım mı küçük kız?" diye takılırken onu da gülümsetmeye

çalışıyordum. Şans yoktu. Bana sanki az önce yemeğine konmuş bir sinekmişim gibi bakıyordu. Harika. Sorun değildi. Bununla baş etmeye niyetliydim.

"Çok komik. Hayır, Jake. Otobüsle gayet iyiyim," diyerek yürümeye devam etti.

"Evie, konuşmamız gerek," dedim ciddiyetle ama dönüp bana bakmayarak yürümeye devam etti.

"Hayır, Jake, gerek yok."

Siktir, bu alandan sonra yol boyunca park etmiş araçlar olduğunda arabayı kenara çekip araçtan çıktım. Eğer gerekirse arabamı yolun ortasında bırakırdım.

Arkasından koşarken boş durak oturaklarından birine oturup boynunu uzatarak otobüs geliyor mu diye bakıyordu. Ah, kesinlikle olmaz. O otobüse onunla birlikte *atlayacaktım*.

Arkasında durduğumda etrafta dolanan bir sürü insan vardı. Hafifçe soluna geçerek konuştum. "Dinle, Evie, dün akşam düşündüğün gibi değildi."

"Jake," diye araya girdi. "Çok uzun bir gündü. Senden gerçekten bu işin peşini bırakmanı istiyorum, tamam mı? Bana bir kız arkadaşım olduğunu söylemen gerekiyordu. Söylemedin. Oldu bitti. Uzaklaş." Sonra bana arkasını döndü. Kanımın kaynadığını hissetmeye başlıyordum. Evie'yi öfkesi için suçladığımdan değildi ama şu an aramızda olan kişi Gwen olduğundandı. Dile alınmayacak kadar komikti. Çenemi kastım.

"Gwen benim kız arkadaşım değil, Evie. Beraber geçirdiğimiz zamandan sonra hakkımda daha fazlasını düşüneceğini umuyorum."

"Jake tekrar söylüyorum, git buradan."

"Gitmeyeceğim Evie," dedim. *Asla olmaz.*

Sabırsızca derin bir iç çektiğini, o güzelim dudaklarını

büzdüğünü gördüm. Kızmıştı. Ayağa kalkıp tam önümde gözleri kısık bir şekilde durdu. "Anla artık Jake. Beni tanımıyorsun. Tanıdığını düşünüyorsun ama *tanımıyorsun*. Ne tip bir insan olduğumu bildiğini düşünüyorsun ama hiçbir fikrin yok. Ve bunu yapmaya hakkın da yok. Hayatıma tekrar tekrar müdahale edip varlığıyla hayatıma teşrif ettiğin için minnettar olacağımı düşünemezsin. Dün akşamdan sonra burada olman için hiçbir sebep olmadığı açıkça ortada. O yüzden bu konuşmayı başka bir zaman, yani *hiç* yapmasak ya?"

Bana arkasını dönecekken elini tutup yüz yüze gelecek şekilde onu kendime çektim. Ah, hayatta olmaz. Bu kız eğer onu duvara sıkıştırmam gerekse bile beni dinleyecekti. Beni dinlemesi için gerçekten onu duvara sıkıştırır mıydım? Hem de nasıl yapardım. Ama kısmen durumun bu şekilde gelişmemesini umuyordum çünkü bu şekilde onu gerçekten sinirlendirirdim. Bu konuşmayı arabamda yapmayı tercih ederdim ama sanırım bu da olacak iş değildi.

"Bunu sokak köşesinde yapmak niyetinde değildim ama bu inatçı kız bana bunu yaptıracak," dedim daha çok kendime. Pekâlâ o zaman. Esnek biriydim. Evie tekrar bana gözlerini kısarken derin bir nefes aldım. Ama uzaklaşmaya çalışmıyordu. Bu da bir başlangıçtı.

Hayatını bir haftadan biraz fazladır izleyerek tüm açıklığıyla anladığım şeyi ona anlatmak için kim olduğumu söylememe gerek yoktu. *Pekâlâ*, bir yabancı olup hâlâ ne kadar mükemmel olduğunu çözmüş olabilirdim. "Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun Evie? Senin hakkında ne bildiğimi sana söyleyeyim. Seni takip ettiğim hafta kahrolası OTOBÜS ile yaşlı bir adamın evine kura-biye götürmek için gittiğini biliyorum."

Kaşları çatılıp bir an yüzüme baktı. "Bay Cooper mı?" diye sonunda sorarken başını kafa karışıklığıyla sallıyordu. Gözlerindeki öfke biraz da olsa dinmişti. "Dört yıl önce yaşadığım evin hemen yanında oturuyordu. Bana her zaman iyi davrandı. Dul bir adam. Yalnız. Benim çikolata parçacıklı kurabiyelerimi cidden seviyor."

"Otobüsle gidiş dönüş iki saatlik bir yolculuk Evie."

Hâlâ bana hafif deliymişim gibi bakarken derin bir nefes aldı. "Jake, bunun bir anlamı olduğundan eminim ama..."

"Holün karşımdaki adam seni rahatsız etmeyi düşünmeyi aklımdan geçirmeden önce beni öldürecekti."

"Maurice mi?" derken yüzü kafası karışmış gibi buruştu. Tanrım, insanları nasıl etkilediği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Gerçekten koruyucu bir tiptir."

Devam ederek ne demek istediğimi anlatmaya çalıştım. "Aynı dün akşam seni toplum içinde utandırdığımı düşündüğü için beni neredeyse öfkeli lazer bakışlarıyla eriten adam gibi mi?" diye nazikçe sorarken elimin tutuşunu gevşettim çünkü artık kaçacağını düşünmüyordum.

"Landon mu?" diye sordu. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biri..."

Tanrım, bunu ona açık bir şekilde anlatmıyor muydum? Daha önce övgüyü anlamakta zorlanan bir insanla tanışmamıştım. Anlıyorum, inanın bana anlıyorum. Ama yine de iltifat etmeye çalışan kişi olduğunda acayip sinir bozucuydu. Belli ki ben gittiğimden beri hayatında çok fazla içten övgü almamıştı ve bu karşısına çıktığında görmediğine şaşırmamak gerekiyordu. Bu düşünce içimin inanılmaz bir korumacı içgüdüleriyle dolmasına sebep oldu ve bu dünyayı terk edene kadar her gün ona ne kadar harika olduğunu söylemeye yemin ettim. Eğer

korkutucu bir şekilde bütün iğrenç doğrularımı öğrendiğinde beni reddederse her gün apartmanının üzerindeki gökyüzüne yazdırırdım. Bu kızın kendi güzelliğinin derinliğini anlamaması dünyadaki en büyük adaletsizlik gibiydi. *Benim* kızımın güzelliğinin derinliğini anlamaması. "Evie, sanırım burada ne demek istediğimi anlamıyorsun, o yüzden sana açıklayacağım bebeğim."

Konuşurken doğrudan kocaman olmuş gözlerine baktım. "Herkes 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' diyorsun Evie. Sahibi tarafından yürüyüşe çıkarılmış bir İngiliz Cocker Spaniel'e çarpacaktın ve etrafından dolanırken 'pardon' dedin. Bir köpeğe 'pardon' dedin. Ve bu konu hakkında ikinci bir defa düşünmediğine bahse girerim. Bütün bunlar senin için çok doğal, terbiyenin iyice içine kazınmış olmasından. Geçmişin hakkında bildiklerime göre kimse sana bunları öğretmedi. Bütün bunlar senden geliyor."

Bana konuşmadan bakıyordu ve bunu devam etmem için iyi bir işaret olarak düşündüm.

"Senin hakkında bildiğim şey, güvenine ve arkadaşlığına sahip olan şanslı insanların kendi hayatları pahasına seni koruyacaklarının apaçık ortada olduğu. Bu böyle, çünkü onlara kendini veriyorsun ve onlar da sana sahip olduklarında oldukça fazla şeye sahip olacaklarını biliyorlar. Ve Evie, yabancılarla bile olsun, onlardan uzaklaştığında, gözlerinin seni takip ettiğini bilmen lazım. Nedenini söyleyeyim, çünkü kendimde bunu hissettim. Çünkü Evie ışığının, yani sende kendiliğinden var olan ışığın onlardan uzaklaşmasını istemiyorlar. Onlara doğru gelmesini ve onlarla beraber kalmasını istiyorlar."

"Umm..." diye bir şey söylemeye başladı ama bir kere başlamıştım ve dürüst olmak gerekirse bu benim en sevdiğim konuydu. Durmak istemiyordum.

"O yüzden belki senin favori yemeğini, belki doğum gününü bilmiyor olabilirim. Ama bildiğim şeyler çok güzel. Ve Evie, bildiklerim daha fazlasını öğrenmeyi istememe sebep oluyor."

Gerçek şu ki doğum gününü *biliyordum*. Kendiminki kadar iyi biliyordum ama bilmesem de önemli değildi. Öğrenmemin bir buçuk hafta tuttuğu şeylerden fazlasını bilmememin bir önemi yoktu. Ve bunu gayet açıkça biliyordum çünkü daha on bir yaşındayken âşık olabileceğim biri olduğunu anlamam on beş dakikamı almıştı. Onu ilk fark ettiğim gün yemek masasında hislerini belli ederek otururken beni canlandırıp ümit etmeme sebep olmuştu. O ilk birkaç dakikada bana bunu yapmıştı. Bu yüzden ona karşı ihanetim kendimden bu kadar nefret etmeme sebep oluyordu.

Birbirimizin gözlerine bakıp ana caddedeki otobüs durağında dikilirken bütün bunlar aklımdan hızla geçmişti. Ruhuna açılan koyu kahverengi pencerelerin derinliğinde kaybolmuştum.

"Ah, Jake," dedi sonunda sessizce.

"Ne oldu Evie?"

"Otobüsü kaçırdım. Birinin beni bırakmasına ihtiyacım var."

Kelimeleri nüfuz ettiğinde yüzüme yayılan kocaman gülümsemeye engel olamadım.

Onu arabama yönlendirip yolcu koltuğuna bıraktığımda etraftan dolaşıp sürücü tarafına oturdum.

Aracı caddeye soktum. Evie'nin Gwen konusunu tamamen anladığından emin olmam gerekiyordu. "Dün akşam konusunda beni dinlemeri istiyorum."

Bana bakarken yanağının içini ısıırıyordu. Onu ele veren işareti.

“Gwen’in babası, benim babamın şirketinde Finans Direktörü. ‘Babamın şirketi’ derken, ‘kendi şirketim’ demek istedim, çünkü şu an öyle. Gwen ile beraber arada sırada vakit geçirdik. Sahip olduğumuzdan ki oldukça ufak bir şeyden bahsediyorum, daha fazlasına ilgim olmadığını her zaman açıkça belli ettim. Gwen ise daha fazlasıyla ilgili olduğunu belli etti ve istediğini alabilme hakkı olduğuna, eninde sonunda eğer yeterince sızlanırsa elde edeceğine inanarak yetiştirildi.”

O sessiz bir şekilde sadece dinlerken ben de anlatmaya devam ettim. “Buraya taşındığımda onunla arkadaş olmaya çalıştım çünkü Gwen sığ bir kaltak olmasma rağmen yıllar boyunca ona saygısızca davranmıştım. Kısmen faydası Gwen’i becermenin, üniversite arkadaşının kızma davranış şeklimden utanan babamı da becermek olmasıydı.”

İçten yüzümü buruştururken hâlâ yıllar boyunca yaptığım tüm o saçmalıklar yüzünden utanç duyuyordum ama neden yaptığımı da biliyordum. Bir an sonra devam ettim.

“Dün akşamki etkinliği Gwen ile aylar önce ayarladım ve işin içinden çıkamadım. Benim için önemli olan bir amacı vardı ve Gwen’i planladığım gibi getirmenin pek sorun olacağını düşünmedim. Daha kapıdan girdiğimizde hata yaptığımı farkma vardım ve bu daha seni görmeden önceydi.”

Bir an sessiz kalırken kaşları çatıktı. “Gwen durumu, sanki şu anda fazlasıyla onunla berabermişsin gibi gösterdi,” derken önüne bakıyordu.

Ah, eminim öyle yapmıştır. Gwen’in Evie’ye lavaboda tam olarak ne söylediğini öğrenememiştim ama eminim, *o, benim ve sen bir hiçsin* etkisi yaratan bir şeydi.

"Bunun sebebi Gwen'in her şeyi görmek istediği gibi görmesi. Senin güzelliğini gördü ve seni benden uzak tutmaya neyin yaracağını düşündüyse onu yaptı.

"Gwen'in seni ezikmişsin gibi hissettirdiğini biliyorum çünkü bu onun en iyi yaptığı şey ama Evie, çuval giyip çamurda yuvarlansan bile Gwen'in özel dikim kıyafetinde olduğundan daha fazla klas sahibi olacağın kesin. Gwen de bunun farkındaydı. Ve bundan nefret etti. Bu yüzden seni böyle hissettirmeye çalıştı.

"Mutfağa dalıp seni yakalayarak durumu açıklayamamak beni öldürüyordu ama çalışıyordun ve durumu senin için daha kötü yapmak istemedim."

Bir süre sessiz kalırken arabamın etrafına ve sonra üniformasına baktığını gördüm. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Gwen'in zehrinin onu etkilemesine izin veriyordu ve belki de gerçekten bir *hiç* olduğunu düşünüyordu. Ona ne kadar mükemmel olduğunu söyledikten sonra Gwen'in sözlerinin hatırasının ele geçirmesine izin veriyordu. Bu beni sinirlendirmişti.

"Jake," diye kısık sesle lafına başladı. "Ben..."

Aracı park edip motoru kapattıktan sonra ona döndüm. "Hayır, Evie. Ne söyleyeceksen yarım saattir sana söylediklerimle çelişip çelişmediğini düşün ve eğer öyleyse kenara at gitsin, tamam mı?"

Tekrar bana baktı ve ağzını kapattıktan sonra sessizce, "Tamam," dedi.

Ona sıırıttım. İşte benim kızım. "Güzel cevap."

Arabamın etrafından yürüyüp dışarı çıkmasına yardımcı olurken bir karar verdim. O benimdi. Bunu oldukça açık etmeye başlamam gerekiyordu. Bu tür aptalca yanlış anlamalar tekrar olmayacaktı. "Seni bu akşam altı buçukta alıyor ve sana yemek yapıyorum. Biftek yer misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

Bakışları sıcacık olmuştu ve bana doğru hafifçe sallanırken içimde inanılmaz derece korumacı bir içgüdü uyandırıyordu. "Yarın çalışıyor musun?"

"Hayır, izinliyim."

Kapısına doğru yürüdüm. Durup bana bakıyordu. Elinden anahtarları alıp dış kapısını açtıktan sonra içeri girmesi için onu hafifçe ittim. "Bu akşam görüşürüz. Ve Evie, kendine ufak bir çanta hazırla." Çok, çok, çok nettim.

"Ne..." diye kekeleydi ama kapının ardımdan kapanmasına izin verirken benimle tartışmasına fırsat tanımadım.

14. BÖLÜM

Doktor Fox her zaman oturduğu yerde geriye yaslanmış, bir ayağı diğer dizinde, elinde not defteriyle oturuyordu. Hâlâ cevaplamadığım, dakikalar önce sorduğu soruyu tekrarlardı. Camdan dışarı bakarken öfke beynimde kaynıyordu.

"Lauren hakkında konuşabilir miyiz?"

Sesi beni kendime getirdi ve isteğim dışında çenemi kastığımı fark ettim.

"Konuşacak bir şey yok."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Pekâlâ o zaman, bu konu yasaklı bölgede."

"Bu konu hakkında konuşman gerekiyor evlat."

"Onun hakkında konuşmuyorum. Asla. O benim için yok bile."

"Bunu söylemek gerçek kılmaz. Sanırım bunu çoktan biliyorsun."

Bir öfke bulutu aklıma yerleşti ve ardı ardına bana saldıran görüntülere karşı savaştım. Sanki patlayacak gibi hissediyordum. Ellerimi kucağımda yumruk haline getirmiştım ve bütün vücudum gergindi.

"Neden onun hakkında konuşmuyorsun?"

İşte o anda olduğunu hissettim. Patlamıştım. Sanırım

aklımda her düşüncenin büküldüğünün ve bir pus zihinsel işlevlerimi ele geçirirken sonunda kırıldığının sesini bile duymuştum. Birden aklımda biriken saf öfke ve tümör gibi yayılan gazap tarafından yönetilen bir şeyden başka bir şey değildim. Anbean yayılıyor, hücreler çoğalıyor ve ele geçiriliyordu.

"Çünkü ondan nefret ediyorum!" diye bağırırken yatağımın yanındaki yemek tepsisini kaldırıp şiddetle duvara çarptım. Yemediğim yemekler yere dağıldı ve tepsi yere sesli bir şekilde düştü.

"Kimden nefret ediyorsun evlat?"

"Lauren! Ondan ölesiye nefret ediyorum! Nefret ediyorum!"

Kulağa öfke nöbeti geçiren bir velet gibi gelmiştim. Kısmen bunun farkına vardım ama öfkem o kadar tüketiciydi ki umurumda olmadı. Hiddet yönetiyordu beni ve ben sadece o akıma kendimi kaptırmıştım.

Bacaklarımı yatağın yanından sarkıtıp odamın her tarafındaki eşyaları devirmeye başlarken güçlkle konuştum. "Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum," dedim her kırılma sesiyle. Hızla nefes alıyordum ve kelimelerin boğazıma takılmaya başladığını hissettim. Odanın bir yanından öbür yanına bağırarak, yok ederek öfkeden ve acıdan oluşan bir tufan şeklinde hiddetle sekiyordum. Leo Kasırgası. Beşinci seviye.

"Kimden nefret ediyorsun Jake?" Doktor Fox'un sesini beynimde artan gürültünün arasından duymuştum.

"Sana söyledim! Sana kahrolası söyledim! Lauren! Ondan nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Nefret ediyorum!" Kısmen bağırarak, kısmen nefes nefese kalmış bir şekilde devam ettim. Sesim sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Artık vücudumu hissedemiyor gibiydim. Duygulardan oluşan bir fırlıdak gibi tamamen kontrolden çıkmış şekilde hissediyordum.

Gözümün kenarından, odamdaki bu gürültüyü neyin yaptığını görmek için kapıyı açan hemşirenin şaşkın ifadesini görmüştüm bir an.

Doktor Fox elini dur şeklinde ona doğru kaldırıp başını salladı. Hemşire odadan gözleri kocaman açılmış şekilde çıktı hızlıca.

"Nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Nefret ediyorum!" diye kelimeleri güçlükle ağzımdan çıkarırken yatağımın kenarındaki masayı devirdim.

"Kimden nefret ediyorsun evlat?" diye tekrar kısık sesle sordu Doktor Fox.

Ona doğru hızla döndüm ve kendine babam diyen şerefsizin sesi birden aklıma geldi. Tiksintiyle dolu yüzünü dumanlı ve öfkeyle dolmuş görüşümde gördüm. Öfkenin göğsümde büyüdüğünü hissettim ve sandalyeyi kaldırıp odanın öbür tarafına fırlattım. Kenardaki büyük, plastik çöp kutusundan sekerek sesli bir şekilde yere düşerken tek bacağı koptu. "Babam!" diye haykırdım. "Ondan nefret ediyorum! O kahtrolası şerefsiz pislikten nefret ediyorum! İğrenç vücudundaki her bir kemikten nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum! Kafasını yere gömmek istiyorum!"

Öfke mantrama devam ederken yatağımı ters çevirdim ve yatağımın yukarı kalkmış kısmını tekrar ve tekrar yumrukladım. Her yumrukla homurdanarak göğsümün derinlerinden insani olmayan bir hırıltı çıkarıyordum.

"Kimden nefret ediyorsun?" Doktor Fox'un sesi doğrudan arkamdan geliyordu ve hâlâ nazik, kontrol halindeydi.

"Bana bunu sormayı kes! Sana söyledim! Beni dinlemiyor musun? Babam! Annem! Lauren! Hepsinden nefret ediyorum! Hepsinden nefret ediyorum! Siktir! Hepsine lanet olsun! Lanet olsun! Hepsinden nefret ediyorum!" Sesim sonunda çatallı çıkmıştı ve fazlasıyla hızlı nefes alıyordum. Hayat boyu haysiyet çalan bencillikler, zayıflara zulmeden acımasızlık üzerine birikmiş öfke damarlarımda dolaşıyordu ve beni içten yok etmeye çalışan bir ateş gibiydi.

"Kimden nefret ediyorsun evlat?"

Yumruklarım daha yumuşak hale geldi ve savunmasız yatağım öfkeli yumruklarımdan bir anlık rahatlama kazandı. Nefesim boğazımda tıkanıp ve şimdi de yaşların gözlerimi yaktığını, düşmek istediklerini hissedebiliyordum. Bu tekrar öfkemi tetiklemişti. Yumruklarım tekrar daha sert olmaya başlamıştı ve artık neredeyse boğulacaktım. Öfke dinmeye başlamıştı ve hemen ardında keder vardı; dalgalar halinde geldiğini hissediyordum. Savaşacak gücüm yoktu. Bütün yapabileceğim üzerimden geçmesini, öfke topunu söndürmesini, alevini dindirmesini ama beni daha aşağı çekip fırlatarak bitmek bilmeyen gücün karşısında savunmasız kalmamı beklemektir. Öfkeden, acıdan, suçluluk duygusundan daha büyüktü ve ona teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordum. Güçlülükle konuştum. "Kendim! Kendimden nefret ediyorum! Kendimden! Kahrolası kendimden nefret ediyorum!" Ve şimdi yaşlar geliyordu. Kelimeleri güçlülükle söylüyor, kekeliyor, etrafımı yumrukluyor, bağıırıyordum. "Kahrolası kendimden nefret ediyorum! Kendimden nefret ediyorum! Siktir! Siktir!" Hıçkırarak ağladığımı, mırıldandığımı duyuyordum ve bir yerlerden, uzaklardan duyduğum kelimeleirim sanırım şunlardı: "Neden? Neden? Neden yeterli değilim? Ben değersizim. Neden bunu yaptım? Neden onun yapmasına izin verdim? Neden yaptım? Neden? Neden? Kendimden nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum. Ben değersizim. Kendimden nefret ediyorum."

"Kimden nefret ediyorsun Jake?" diye son bir kez daha sordu Doktor Fox.

"Kendimden. Kendimden nefret ediyorum," dedim nefes nefese, hıçkırarak nefes alırken. "Kendimden nefret ediyorum. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Kendimden nefret ediyorum."

Sonra omzumda elini hissettim ve ben yüzümü, yumruklarıma rağmen yerlerinden ayrılmayan yastık yığınının gömerken elini orada tuttu. Sonunda Evie bir yaz gecesi, çatıda beni kollarında tutup bir aslanın kalbine sahip olduğumu söylediğinden

beri ilk defa feryat ettim. Seth için ağladım, ailemin bende sevecek bir şey bulması için günbegün, yıllar boyunca tutunduğum ümit için ağladım. Tamamen kendimi bırakarak kederin, Evie'ye olan hasretin beni tüketmesine izin verdim. Kaybım için, kendi terk edişim yüzünden kendimden nefret edişime ağladım. Lauren'la yaptıklarım, kendime olan tiksintim ve bunca yıldır kalbime dolan öfke için ağladım. Sesim kısılana ve bütün hislerden arınana kadar ağladım. Kafam sakinleştiğinde ve hıçkırıklarıma sona erdiğinde kendime geldim. Doktor Fox'un hâlâ sıkıca omzumu tutup bana dayanak olduğunu fark ettim.

Birkaç dakika başımı kaldıracak kadar sakin hissedene kadar sabit kaldım. Dik bir şekilde doğrulup yavaşça dönerek Doktor Fox'a baktım. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama gözlerinde kesinlikle bir acıma yoktu ve bunun için minnettardım. Titrek bir nefes bırakarak yatağıma sessiz bir şekilde oturup nefesimin normale dönmesini bekledim. Birkaç dakika sonra odamın etrafına baktım. Sanki gözü dönmüş bir hayvan parçalara ayırmış gibiydi. Sanırım olan tam da buydu. Neşesiz bir kahkaha atıp elimi kısa saçlarımda gezdirdim.

"Bu bayağı acınası gözükmüş olmalı. Kendimi tam da aptal yerine koydum, değil mi?" diyerek yüzümü buruşturdum.

"Evet. Sonunda. Belki şimdi başlayabiliriz," derken sesi nazikti.

Başımı kaldırıp ona baktım ve kendime engel olamadan kahkahalara boğuldum. Sonra şu anda nasıl görüldüğümüzü düşünerek daha fazla güldüm. Ben topal, şiş, bantajlardan oluşan bir karmaşaydım ve dağılmış hastane odamın içinde oturuyordum. Buradaki Einstein'sa beyaz saçları eğrilmiş, sanki bu her gün oluyormuş gibi öylece sandalyesinde oturuyordu. İkimiz de şu an hiçbir şekilde çözemeyeceğim kahrolası bir sebep yüzünden gülüyorduk.

15. BÖLÜM

İşte bulunduğum birkaç saatlik toplantılardan sonra akşamki yemeğin malzemelerini almak için markete gittim. Phil ve Lauren'ın evinden taşındıktan sonra kendim için epey yemek pişirmiş ve bunu keyifle yapmışım. Yemek için malzemeleri toplarken durup marketin sağlık ve bakım bölümüne geçerek sepetime bir paket prezervatif attım. Evie söz konusu olduğunda varsayımda bulunmak istemiyordum ve ona baskı yapmayacağımdan da fazlasıyla emindim ama her daim hazırlıklı olmak iyiydi. Hiçbir yerde prezervatifim yoktu. Bir yıldan uzun bir süredir kimseyle beraber olmamıştım. Keşke hiç olmamış olsaydım.

Onu yatakta ne kadar çok istediğimden neredeyse korkuyordum. Kimseyle cinsel olarak beraber olup olmadığını merak ettim ve içimde canlanan kıskançlık çenemi sıkımda sebep olduğunda hemen düşüncelerimi farklı tarafa yönlendirdim. Yıllar boyunca kendime işkence etmek için onu gözümde başkasıyla gözümde canlandırırdım. Sanki bunun vereceği acıyı hak ediyormuşum gibiydi. İstediyimi elde etmişim, kendimden daha fazla nefret etmeme sebep olmuştu ama bu geride bırakmaya çalıştığım bir insandı. Neden başkasıyla beraber olamamıştım ki?

Yine de düşüncesi beni dağlıyordu.

Biriyle beraber olsun veya olmasın, benimle, onun bildiği kadarıyla daha yeni tanıştığı biriyle beraber olmaya hazır olmayabilirdi. Yine de aramızdaki çekim elle tutulabilecek bir ölçüdeydi ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Bu da kendimi buna hazırlamadığım bir derecede huzur veriyordu. Her şekilde bu akşam sadece benimle kalmasını istiyordum. Onu çatımın altında, ait olduğu yerde istiyordum.

Market poşetlerini daireme bırakıp koşarak kadını almadan önce hızlıca hepsini boşattım. Benim kadını. Kendi kendime gülümsedim.

Evie'nin evine bir çanta hazırladı mı diye merak ederek gittim. Cevap beklemiş filan değildim ve hazır değilse de onu suçlayamazdım. Dairemde onu tamamen kendime saklamak, öpmek, ona dokunmak tipinde düşünceler kanın aşağı doğru akmasına sebep olunca koltuğumda kendimi düzelttim.

Kapısına çaldım ve açtığında hemen iki şey gözüme çarptı. Birincisi çok güzel görünüyordu ve ikincisiyse çantası elindeydi. Kalbim kanatlanmıştı ve yüzüme yılan gülümsemeye engel olamadım. Geceyi benimle geçirecekti. Kalbim göğsümün içinde gümbürdemeye başladı. Bir kısmım endişeli bir ergen gibi hissediyordu ve diğer tarafımsa onu holün zeminine fırlatıp oracıkta sahip olmak. Ufak bir çanta beni tamamen korkutmuş ve yenilmez hissettirmişti.

Maurice'in kapısını çalıp, "İyi geceler Maurice!" diye seslenirken ön kapıya doğru yürüyorduk. O da, "İyi geceler Evie," diye cevap verirken hol zemininde Evie'ye sahip olma planlarımın Maurice tarafından hoş karşılanmayacağını bana hatırlattı.

Beraberce daireme doğru yol aldık. Ona sabahki toplantımı ve şirketimin karşı karşıya olduğu teslim tarihinden biraz bahsettim. Dikkatli bir şekilde dinleyip birkaç soru sordu. Evie'yle eskiden her gün olan boktan olaylarla ilgili değil de günlük şeylerden konuşmak çok iyi hissettirmişti. Tanrım, bunu neredeyse bütün hayatım boyunca istiyordum. Eskiden, iş günlerinden sonra akşam kadınıma dönmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. O zamanlar bir şirketi yöneteceğimden habirim yoktu ama ailemin bize verdiğinden daha fazlasını vermek için hayatımın her günü çok çalışacağımı biliyordum. Onu güvende tutacak ve mutlu edecektim. Onunla bir *yuva* kuracaktım.

Şimdiyse... Ona duygularımın ne kadar derin olduğunu gösterip onunla ilgilenmek istediğime ruhuna kadar inanmasını sağlayacaktım. Çünkü bunu istiyordum. Sonra ona kim olduğumu söylediğimde, beraberken nasıl olduğumuzu hatırlayabilirdi.

Garaja arabayı çektikten sonra çantayı ondan alıp asansöre giden arka merdivenlerde beraber yürürken elini bırakmadım.

Daireye girdik ve anahtarlarımı kapının yanındaki masaya fırlatırken Evie'ye bir bakış attım. Bütün her şeyi yüzünde ufak bir kaş çatışla sindirmeye çalışıyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım. Benim de hoşuma gitmiyordu. Gösterişli, modern ve ruhsuzdu. "Şirket dairesi. Hoşuna gitmedi."

Dehşete kapılmış gibi göründü. "Hayır, hayır!" dedi. "Oldukça şık. Sadece biraz daha sıcaklığa ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Belki de renkli yastıklar veya başka bir şey." Başını eğip yanağının iç kısmını ısırmaya başladı. Gülümsedim.

“Katılıyorum. Sadece ne kadar süre burada olacağımı bilmiyorum. Eninde sonunda bir şey almak istiyorum.” Aklımın beraber ev seçtiğimiz bir zamana gitmesine izin vermedim. *Yavaşla biraz.*

Onu içeri yönlendirdikten sonra ceketini alarak antredeki palto askısına astım. Arkamı döndüğümde camın önünde şehre bakıyordu ve Horseshoe Casino’nun ışıkları uzaktan ışıldıyordu.

Onun dairemin içindeki duruşunu izlediğimde göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Ait olduğu yer burasıydı. Her zaman ait olduğu yerd. *Benimle beraber.* Kaçırdığımız onca yılın hüznü arka planda asılı kalmıştı ama köşeye öteleddim. Bu akşam sırası değildi. Bu akşam tamamen bizimle alakalıydı. Bu akşam sadece bizimle alakalıydı.

Yanına gidip kollarımı ona dolayarak sıkıca kendime doğru çektim. Bu anda yaşayarak saçının kokusunu içime çekip nazik vücudunun kollarımın arasındaki hissini ve sıcaklığının bana bastırılmış hissini keyfini çıkarıyordum. Bunu çok iyi hatırlıyordum. Her zaman böyleydi. Her zaman sadece bir dokunuşla beni sakinleştirebiliyordu. Her zaman böyle olmayacağından nasıl şüphe etmişim? Ama o zamanlar milyonlarca yaşam öncesinde kaldı. Benim Evie’m, kalbim, kurtarıcım. *Benim aslan terbiyecim.*

Başımı eğilip saçını kenara alarak dudaklarımı ensesine doğru eğdim ve oradaki saten yumuşaklığındaki tene sokuldu. Titrediğinde pantolonumun içinde kabardığımı hissettim. “Tanrım, Evie çok iyi hissettiriyorsun. Çok güzel kokuyorsun. Beni kendimden geçiriyorsun. Daha sana sahip olmadım bile. Acaba o bana ne yapacak?”

Taş kesildiğini hissettim. “Jake,” diye konuşmaya başlarken kollarımda döndü ve kendi kollarını ben onun

gözlerinin içine bakana kadar boynuma doladı. "O konu hakkında..."

"Gerginsin." Kahretsin. Bu sorun değildi gerçi. Hızı kendi ayarlayabilirdi. Bu onun şovuydu.

"Evet. Hayır. Yani..." Başını sallarken titrek bir kahkaha attı.

Sanırım *gerçekten* erkendi. Yani, değildi... Dört yıl geçmişti. Keşke o hayat farklı şekilde sonuçlansaydı da onu on sekizinci yaşında kaparak aynı gün evlenebilseydim. Ama gerçekliğe bakarsak daha yeni başlıyorduk. Yine de hissettiklerimi hissettiğini düşünüyordum. Her şekilde de bunun tamamen kendi seçeneği olmasını istiyordum.

"Sana yemek yapmama ve konuşmaya, beraber takılmaya ne dersin? Sonrasında eğer istersen misafir odasında yatabilirsin. Bu akşamlık benim için sorun olmaz. Seni yatağında istiyorum. Ama bunun senin isteğinle olmasını istiyorum ve eğer hazır değilsen misafir odasında yatabilirsin. Sadece bu akşam seni burada istiyorum, tamam mı?"

Gözleri bir süre benimkileri inceledi. "Tamam," diye fısıldadı.

"Güzel," derken gözlerim inanılmaz derecede öpülesi, tatlı dudaklarında geziniyordu. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve altdudağını dişlerimin arasına alarak ona hafifçe takılırken gülümsedim. Dudaklarını yalayıp emmeye devam ederken adeta kollarımda eriyordu ama daha ileri gitmedim. Onun yönetmesini ve bunu ona şu anda verdiğimi bilmesini istiyordum. Bunu yapabilmenin, bir kadına cinsel olarak hâkimiyeti vermenin benim için ne anlamı olduğuna dair bir fikri yoktu. Şu âna kadar çoğu zaman bütün mesele kontrol altında *olmak*, bu kısmımı geri almaktı. Ama Evie'yle kendimi sırf güvende

hissetmekle kalmıyordum, aynı zamanda onun da güven-de hissetmesi için elimden geleni yapacaktım.

Sonunda neredeyse bin yıl gibi gelen bir süre sonra boğazından hüsrana uğramış gibi bir ses çıkardı ve dilini ağzıma doğru kaydırdı. Ah, kahretsin. Bu inanılmaz derecede seksiydi. Derin bir şekilde inlerken aletim pantolonumun içinde zıplamıştı.

Ellerinden bir tanesini sırtımdan aşağı, içeri sokulmuş gömleğimin kenarından içeri kaydırıp parmak uçlarını hafifçe tenime bastırdı. Adeta alev alıyordum. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Evie başını eğince öpüşümüz derinleşti ve kanımı hızlıca sertliğime doğru yönlendirdi. Tadı adeta uyuşturucuydu ve vücuduma yaslanışının verdiği histe, tadında ve onun düşüncesinde kaybolmuştum. Vücuduma doluşan yeni hisler karşısında şaşkınlığa uğramıştım. Fiziksel yakınlık bu şekilde hissettirmeliydi. Bu âna kadar deneyimlediğim her şey, o iğrençlikler, şu ânın güzelliği ve doğruluğu karşısında renklenmişti.

Diğer elini ensemden saçımın içine geçirerek elleyip okşuyordu ve parmaklarının yara izimin üzerinde dolaştığını fark etmeden önce ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordum. *Siktir!* Dudağımı onunkilerden ayırıp kendimi toparladım.

"Başına neler geldi Jake?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Doğruyu söyle ama durumu üstü kapalı bırak. Bu akşam buna uygun değildi. Kısık sesle konuşmaya başlamadan önce bir an durakladım. "Babamın nefretini kazanmak için yaptığım aptalca şeyi sana anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

Başıyla onaylarken hâlâ kaşları çatıktı.

"Başımın arkasının kopmasıyla sonuçlandı. Bir ara sana anlatacağım Evie, söz veriyorum. Ama şimdi yemeğe başlamaya ne dersin?"

Kaşlarını çattıktan sonra eliyle saçlarıma uzanıp tekrar yarama dokundu. Dokunuşunun hassasiyeti bana sadece onun verebildiği bir şeydi. Gözlerimi kapatıp elini yara izimden alarak öpmek için dudaklarıma getirdim. "İnanılmaz derece tatlı," dedim. Çünkü aynen buydu.

Evie'yi mutfığa yönlendirdikten sonra onun için bir tabure çektim.

"Sana bir kadeh şarap doldurup takım elbisemi değiştirmek için birkaç dakika isteyebilir miyim?" diye sordum ona. Sadece kravatımı değiştirip neredeyse geç kalacağım için market poşetlerimi bıraktıktan sonra gömleğimi pantolondan kurtarma fırsatım olmuştu ve beni beklemesini istemiyordum. Hem bu öpücükten sonra yenebilecek bir yemek yapmaya konsantre olmak için kendimi buz gibi soğuk bir duşa maruz bırakmam gerekiyordu.

"Sen gidip üstünü değiştirirken benim şarabı açıp doldurmama ne dersin?" diyerek gülümsedi.

"Mükemmel." Ona her şeyin nerede olduğunu söyledikten sonra odama girdim.

Birkaç dakika suyun soğuk akmasına izin verdikten sonra sığağa çevirerek sabunlandım. On dakika sonra üstümü değiştirmiştim ve Evie'nin şimdi önünde iki kadeh kırmızı şarapla oturduğu mutfığa döndüm. Bana bir tanesini uzatıp, "Kırmızı. Umarım iyidir. Etle iyi gider," derken kendinden emin olmayan ve tatlı bir şekilde gözüküyordu.

Gülümseyip bardağımı ona uzattım. "Başlangıçlara," dedim. *Yeni başlangıçlara.*

Malzemeleri dolaptan çıkarırken, "Sana bir soru sorabilir miyim? Geçen akşam bana lisede kimseyle çıkmadığını söylemiştin. Nedenini sorabilir miyim?" dedim. Ben terk ettikten sonra hayatının nasıl olduğuna dair ipucu verecek bir şeyler söylemesini umuyordum. Bu bilgiyle kendime işkence edebileceğimi biliyordum ama nelerin üstesinden geldiğini bilmem gerekiyordu.

Bir anlığına sessizdi ve bana cevap verip vermemesi gerektiğini düşünürmüş gibiydi. Şarabını bırakıp konuşmaya başladı. "Ben on beş yaşındayken koruyucu annem Jodi'ye kanser teşhisi kondu. Kocasıyla beraber daha fazla koruyucu ailelik yapamayacaklarına karar verdiler. Hiçbirine yakın değildim, onlarla yaşayan kızlara karşı genellikle ilgisizdiler. Nezaketsiz değildiler, sadece duyarsız ve uzaktılar. Çok fazla televizyon izlerlerdi ve hiçbirimizi tanıma konusunda büyük bir ilgileri yoktu. Beraber yaşıyorduk, bize çoğunlukla fiziksel olarak istediklerimizi veriyorlardı ama duygusal olarak bizim ebeveynlerimiz değildiler. En azından benim aile tanımımdaki şekliyle. Ama olduğum yerde rahatım yerindeydi. Evi, beraber yaşadığım kızları seviyordum ve hayatımın o durumda olabileceği kadar iyi olduğunu düşünüyordum.

"Neyse, taşındığımda başka bir çiftle beraber yaşamaya başladım. Orada yaşayan kızlarla beraber beş para etmez olduğumuzu hiç çekinmeden söylediler. Hem de bildiğim kadarıyla orada olmamızın asıl sebebinin getirdiğimiz çekler olmasına rağmen. Ben, Genevieve ve Abby ve orada yaşayan diğer kızlar çoğunlukla kölelerdik. Yemek pişirir, temizlik yapar, altı yaşlarındaki ikiz oğullarına bakardık. Onlara göre bu bizim için iyi bir doğum kontrol yöntemiymi, bize bunları öğretiyorlardı. Koruyucu ailemiz kızıların üzerinde oturur, eğer bir şey isterlerse bize

koşup getirmemiz için böğürürlerdi. Koruyucu annem Carol sürekli benim hakkımda, vücudum, saçım, kişilik-sizliğim hakkımda iğrenç yorumlar yapıyordu. Özellikle bana karşı acımasızdı ama bizim bakımımız söz konusu olduğunda adildi. İhtiyaçlarımıza ihtiyaç olandan bir kuruş daha fazla harcamazdı ki bu da elbiselerimizin sürekli eski ve fazla küçük olduğu anlamına geliyordu. Okulda kızlar benimle dalga geçerlerdi çünkü daracık kıyafetleri erkeklerin dikkatini çekmek için giydiğimi sanıyorlardı. Bana kaltak ve daha kötü şeyler söylediler. Oğlanlar da bana öyleymişim gibi davrandılar. Ben de o yüzden herkesten olabildiğince uzak durdum.

“Zaten halihazırda pek kendime güvenen biri değildim ama Carol kendim hakkında daha kötü hissetmem için iyi iş çıkarmıştı. Bu, beni arkadaş bulmak veya biriyle çıkmak için kendimi öne atmam konusunda istekli hale getirmemişti. Öğle yemeğimi kütüphanede yiyor, okuldan sonra eve gidiyor ve Carol ile Billy’nin evini temizliyordum. On sekiz yaşma bastığım gün Hilton’da işe girdim ve Genevieve’in koltuğunda üç ay uyuma niyetiyle evden taşındım. O, koruyucu aile evinden altı ay önce erkek arkadaşının yanına taşınmak üzere ayrılmıştı ve bana bir apartmanın depozito parasını biriktirene kadar orada kalabileceğimi söylemişti. Orada kalışımın ikinci ayında erkek arkadaşı beni ayartmaya çalıştı. Gen, beni oradan kovduğunda gidecek hiçbir yerim yoktu. O yüzden gündüzleri çalışıp işten sonra kütüphaneye gittim ve köşedeki bir masada kapanış saatine kadar üç saat uydum. Sonra birçok kahve dükkânında iş saatim gelene kadar kahvemi yudumladım. Şans bu ki işteki personel dinlenme odasında bir duş vardı ve bizim kullanmamızı sorun etmiyorlardı.

“Şehir merkezindeki sığınaklardan birinde bir gece yattım ama yaşlı bir adam gecenin bir yarısı karyolama kıvrılmaya çalıştı. Ben daha uyumadan önce biri yatağımın kenarında bıraktığım ayakkabılarımı çaldı. Yanımda bütün hepsini taşıdığım apartman için biriktirdiğim parayı çalmalarını riske edemezdim. Başladığım yere geri dönmüş olurdum ki bu hiç düşünülemez bir şeydi.”

Her bir kelimesinin ruhuma, kişiliğimin her bir kısmına işlemesine izin verip kendimi onu yalnız, korkmuş bir şekilde kütüphanede uyurken, şehirde yalnız başına, gidecek bir yeri olmadan dolanırken canlandırmaya zorladım. Bir şeyler fırlatmaya başlamak istiyordum. Yumruklarımı birinin yüzüne geçirmek istiyordum. Kurbanının kim olmasını istediğimden emin değildim. Yüksek ihtimalle kendimdi. Her şekilde onun için burada olmalıydım. Onun için yapmadığım şeyler için kendimi cezalandırma hislerimi bir kenara atmalıydım.

Aklım on iki ile on üç yaşlarında olduğumuz sıralarda, koruyucu ailesinin evlatlık çocuklar için toplanmış bir bağış zimbirtısından verdikleri “Cömert Ağaç” saçmalığı için doldurduğu formu görmüştüm. Ben de almıştım ama ben kendiminkini buruşturup atmıştım. Zengin bir ailenin benim için bir şeyler seçmesini ve yemek vaktinde kızarmış et yemeleri için minivanlarında evlerine gitmelerini, *topluma geri verdikleri için* kendini harika insan gibi hissetmelerini istemiyordum. Sırf düşüncesi bile beni sinir ediyordu.

Ama Evie’nin başvurduğu şeyi çantasından düştüğünde görmüştüm. Yanakları kızarmış, hızlıca çantasına sokuşturmuştu ve ben de okumamış gibi yapmıştım ama okumuştum. O forma kendi yastığı ve yastık kılıfı olmasını istediğini yazmıştı. Bunun onun için neden bu

kadar önemli olduğunu bilmiyordum ve hiç sormadım. Belki onun olan ve kalıcı hissettirecek, ona sürekli taşındığında konfor sağlayıp her şeyin bu kadar zor olmamasını sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Ama bu konuda bir şey içimi burkmuştu ve onca zamandan beri bunu açıklayamıyordum. Eve gidip yaşadığım iri bir çocukla kavga başlattım ve çoğunlukla kıcımlı tekmelemesine *izin verdim*. Genellikle benden oldukça büyük çocuklara karşı bile birkaç iyi tekme atabiliyordum. Ama bu sefer dene-medim bile.

Doktor Fox'a bunu anlattığımda bana babamın bıraktığı yerden devam ettiğimi çünkü bunu hak ettiğimi düşündüğümü söyledi. Belki de öyleydi. Ama sevdiğin bir insanın acı çekmesini izlemenin ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmamanın getirdiği dayanılmaz acıyı yüksek ihtimalle bilmiyordu. Sevdiğim kız Noel için kahrolası bir yastık kılıfı istiyordu. Bu beni öldürmüştü ve kendi güçsüzlüğümünden nefret etmiştim. Sanırım kontrolü elimde olan tek şey, acıyı kurtuluşu yokmuş gibi hissettiren duygusal tipten çok fiziksele çevirmekti.

O hissin hatırası bana gelmişti çünkü şu an bu mutfakta oturup Evie'nin onu terk edişimin ona ne yaptığını anlatmasını dinlerken tam da hissettiğim buydu. Ne yaptığından habersiz olsa bile. Çenemi kasıp başından geçenleri, atlattıklarını duyarken dalgalar halinde gelecek acıya karşı hazırlıklı oldum. Yapabileceğim en ufak şey katlanmak ve beni tamamıyla etkilemesine izin vermektir ki şu an da bunu yapıyordum. Ama kahretsin, acı veriyordu.

Bir anlığına sessiz bir şekilde beni izledikten sonra devam etti. "Ayn sonunda baktığım bütün apartmanlardaki depozitoları karşılayacak kadar param vardı. Etrafı

soruşturdum ve o gün taşınabileceğim bir tane buldum. Birkaç parça mobilya almayı karşılayana kadar sırt çantamı yastık niyetine ve çocukluk yıllarımdan kalma, harap olmuş pembe battaniyemi kullanarak yerde yattım. Lise diplomamı taşınmamdan bir yıl sonra aldım ve daha mezun olmadan çalışmaya başlamıştım zaten.”

Tekrar bana inceler bir şekilde baktıktan sonra kadehini kaldırıp şarabından bir yudum aldı. Ellerimi yemek hazırlıklarıyla meşgul tutuyordum ki en yakındaki ağır şeyi alıp camdan fırlatmayayım. Evie yıkadığım patatesleri başıyla işaret etti. “Onu yapmamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır, orada oturup rahatlamayı ve benimle konuşurken şarabını yudumlamanı istiyorum.” Ve şimdi gülümsemem gerekiyordu çünkü anlattığı hikâyeye rağmen rahat bir şekilde oturmuş, gülümsüyordu. Beni büyülüyordu ve duygularımı sakinleştiriyordu.

“Çok şey atlatmışsın Evie,” dedim sonunda.

“Evet ama olay şu ki bazı açılardan bunun için şanslıyım.”

“Nasıl yani?” dedim kafam karışmış şekilde.

“Eh, kaç tane insan günün sonunda ufak ve basit apartmanlarına girip etrafına bakınca dünyadaki en şanslı insan gibi hissedebilir ki? Kaç tane insan elinde olanların kıymetini gerçekten bilebilir, çünkü hiçbir şeye sahip olmamanın ne demek olduğunu biliyordur? Olduğum yere gelmek için çok şey yaşadım ve hiçbir şeyi çantada keklik olarak saymadım, asla. Bu da benim ödülüm.”

Ve işte bu kızın neden tanıştığım en eşsiz insan olduğunu gösteren en iyi örnekti bu. Az önce yaptığı şey, çirkin bir şeyi güzele çevirmek, onun yeteneğiydi. Benim ne kadar çok denesem de asla yapamayacağım bir şeydi. Onun yerine çirkinliğin beni ele geçirmesine, beni deği-

tirene kadar içime işlemesine, beni sert ve öfkeli yapmasına izin verirdim. Belki de bu şekilde Evie beni sevebiliyordu. Benim derinlerime bakıp çirkinliği görmezden gelerek iyi bir şey görebiliyordu. Bilemiyorum. Tek bildiğim, o, iç ve dış olarak gördüğüm en güzel şeydi.

Sonunda kısık sesle konuştum. "Bu şekilde bakmak hiç aklıma gelmemişti." Ve gelmezdi de. Bu yüzden beni daha iyi bir insan yapıyordu. Bu yüzden bana ilham veriyordu.

Ben yemek hazırlığının bir kısmını bitirirken şarabını yudumladı ve ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolarak birkaç dakikayı sessiz geçirdik. Burada oturup yemek yaparken konuşmak inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Biz çocukken söylediği hikâyeleri düşünüyordum. Onu konuşturmaya devam ettirip nasıl yetiştiği konusundaki düşüncelerini duymak için, "Evie, arkadaşın Willow'a verdiğin kaside. Bana ondan bahset," dedim.

"Kendim hakkında zaten çok konuşuyorum. Bu, seninle beraber hep nasıl olabiliyor?" diye sorarken gülümsüyordu.

"Şımart beni, bana göre büyüleyicisin."

Gözlerini devirip bana gülümsedi. "Willow'a biz küçükken ve beraber koruyucu ailede yaşarken hikâyeler anlatırdım. Onları severdi ve biz yetişkin olduktan sonra bile yanına gidip kendini batırdığı karmaşadan onu temizlerdim. Uyuşturucu etkileri, erkek arkadaş tarafından ölesiye dövülmek, herhangi bir şey." Elini sallayıp devam etmeden önce bir an durakladı. "Yetişkinen bile bana onun hikâyelerinden birini anlatmamı isterdi. Bazen tamamen sarhoş haldeyken bile onları isimleriyle talep ederdi."

“Onlara sahip olduğu için özel hissediyormuş gibi geliyor. Yüksek ihtimalle sahip olduğu çok bir şey yoktu. Bu çok güzel Evie,” dedim. Ve bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü bana anlattığı hikâyeler konusunda ben de tam böyle hissediyordum. Sırf onları düşünmek bile kendi hakkımda iyi hissetmeme neden oluyordu ve onlara çaresizce ihtiyacım vardı. Hikâyeleri yaralı kalbim için merhem gibiydi. Hâlâ bile onları bazen düşünmeme rağmen etkileri aynı oluyordu.

Yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana sessiz bir şekilde baktı bir an. “Başlangıçta sadece salak, çocukça şeylerdi. Hayal gücüm çok genişti.” Utangaç bir kahkaha attı.

“İşime yarıyordu. Anlaşılmayanı anlamaya çalışan bir çocuk işte, bilirsin ya?”

Başımı onayladım. Elbette biliyordum.

Sonra kendime engel olamadım. Kendime sorma izni vermeden önce soru ağzımdan çıkmıştı. “Bana Leo’yu anlatır ımsın?”

Başını eğip şarabından bir yudum aldı. Kahretsin, oraya gitmemeliydim. “Jake, bu akşam çok fazla şey paylaştım. İyi hissettirdi ki bu beni şaşırttı çünkü geçmişimi sıkça gündeme getirme alışkanlığım yoktur ama Leo’yu başka zamana saklayabilir miyiz? Sorun olur mu?”

Kendi ismimin anılmasıyla gözlerinde gördüğüm bakış içimde bir şey uyandırmıştı. Orada hüznü gördüğümde oldukça emindim. Gizlemeye çalıştı ama yine de bunda hiçbir zaman iyi değildi. Sırf Evie’mi eskisi gibi tekrar okuyabildiğimden değil, aynı zamanda söylediği gibi beni yıllar önce bırakmadığının bilgisi içimi sıcak yapmıştı. Ona bakarken daha çok ne kadar tatlı, nazik ve sevgi dolu olduğunu düşünüyordum. Kirpiklerinin arasından bana bakıp ne düşündüğümü sordu.

Tezgâhın etrafından dolanarak yanındaki tabureye oturdum ve elini ellerimin arasına alırken bana döndü. "Sadece bu akşam benimle paylaştıkların için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyordum. Aynı zamanda durduğum yerden, geçmişinin seni sertleştirmesine izin vermemekle ne kadar eşsiz bir iş yaptığını düşünüyordum. İçinde kötü, sert bir şey yok, hem de hiç. Ne davranışlarında ne duruşunda ne gözlerinde ne gülüşünde ne insanlara davranışında. Her zaman sevgine sahip olacak kadar şanslı olan insanlarla ilgileniyorsun. Sen busun. Hayat belli ki senden çok şey almış, derin yaralar aldığı- nı biliyorum ama atlatmak için kendine güvenmen, seni alaycı ve soğuk bir şeye dönüştürmesine izin vermemen tamamen senin becerin. Bunu kabullen. İşte bunu düşünüyordum."

Bana bir süre baktıktan sonra gözlerinin yaşardığını gördüm ve utangaç bir şekilde tebessüm etti. Tanrım, ne kadar güzeldi.

Masayı hızlıca hazırlarken ona oturması için işaret ettim ve yemeği tabaklara koyduktan sonra yumulduk.

"Tamam, kesinlikle etkilendim," dedi. "Bu müthiş."

Böyle düşündüğüne sevinmiştim çünkü eğer istediğime ulaşırsam ömrü boyunca ona her gün yemek pişirecektim.

Birkaç dakika sessizlik içinde yedikten sonra, "Bana aileni anlatır mısın? Baban nasıl vefat etti?" diye sorarken yüzüme gergin bir şekilde bakıyordu.

"Kalp krizi. Aniden oldu. Sonrasında bir hafta dayanmaya çalıştı ama kanı pıhtılaştı. Onu gerçekten öldüren o oldu."

"Üzüldüm Jake." Duraklarken bana tedirgin bakıyordu. "Onu özlüyor olmalısın."

"Evet, özlüyorum. Babamla bir daha geri alamayacağım birçok yılı kaçırdım," dedim oldukça dürüst bir şekilde.

"Üzüldüm."

Bir anlığına kendi babamı düşündüm. Hâlâ geride kalan bir hüznün vardı ama Doktor Fox suçluluğun çoğunda bana yardımcı olmuştu. Tamamen gittiğinden emin değildim ama Evie bahsini ettiğinde fazlasıyla yol kat ettiğimin farkına vardım. "Önemli değil. Gerçekten. Çok uzun bir süre sorun olmuştu ama kafamda konuyu bitirdiğim bir konuma yavaşça geliyorum. Şimdi hayatta birçok yolun olduğunun farkına varıyorum. Bazılarını seçeriz, bazıları ise bizim için seçilir. Birçoğumuz gibi bazı zorluklarla uğraştım ve birçok kötü seçimde de bulundum. Bütün bunların sorumluluğunu üzerime almalıyım. Ama başka bir yolun bizi nereye götüreceğine dair şeyleri çözmeye çalışmak, cevabı olmayan sorular ve iyileşmeyen kalp kırıklığından ibaret. Buraya nasıl gelirsek gelelim, her birimizin yapacağı şey olduğumuz yerden ileriye doğru ilerlemektir."

Doktor Fox'la konuştuğum gibi Evie'yle konuşmak da iyi hissettiriyordu. Başka bir gün onunla daha derinlere girmeyi isterdim çünkü anlayan biriyle konuşmanın iyileştirici olduğunu biliyordum. Başka bir gündü ama. Bu akşam değil. Kendinden o kadar çok şey verdikten sonra kendimi tekrar kapatmak istemiyordum ama birçok konu hakkında konuşmayacağım gibi aynı zamanda benim için zorlu konulardı. İçini dökmek iyiydi ama bu akşamın onun ve benimle ilgili olmasını istiyordum, bir sürü saçmalık hakkında değil. Geçmişin acıları konusunda benden çok daha iyi bir durumdaydı ve bu akşam bunu açıkça göstermişti. Hem benimki hâlâ devam

etmekteydi. Lauren mücadelesini düşünmek bile gerilmeme sebep oluyordu. "Sana bütün bunları anlatacağım Evie. Bana kendine dair çok şey verdin ve ben de sana kendimden bir şeyler vermek istiyorum ama bu akşam olmaz. Bu akşam seninle yemeğin ve senin keyfini çıkarmak istiyorum. Beni kötü bir ruh haline sokacak bir sürü haltı ortaya çıkarmanın değil, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldayıp bana gerçekten anlarmış gibi yumuşak bakışlar attı. Minnettardım.

Elini tutup masanın diğer yanından hafifçe sıktım. Yemeği bitirdik ve bana masayı temizleyip bulaşıkları yerleştirmede yardımcı oldu.

Tencere ve tavaları lavaboya koyup ellerimi kurularken banyoyu kullanmak için izin istedi. Birden Evie'nin evimde olduğu, normal bir çift gibi yemek yediğimiz gerçeği bana sertçe vurmuştu ve inanılmaz bir mutluluk içime doğdu.

Mutfağa döndüğünde elini tutup onu koltuğa doğru yönlendirdim. Vücudum varlığının getirdiği mutlulukla canlanmıştı ve bunu ona göstermem gerekiyordu. Onu üzerime doğru çektim. Böylelikle üzerime oturmuştu ve kahretsin, bu çok seksiydi. Yine kontrolü onun elinde tutan olmasına izin vermem ve bunu sorun etmemem beni şaşırttı. Dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştirmeden önce gözleri alev almıştı ve dudağımın kenarını yaladı. Hemen onun için ağzımı açtım ve karşılığında inledi. *Aman Tanrım*, çoktan acı verici bir şekilde sertleşmişim ve bu ufak, tatlı inlemeleri doğrudan aletime etki ediyordu. Ensesini ellerimin arasına aldım ve onu daha derin öpebileyim diye hafifçe başını eğdim. Ona sahip olma isteği o kadar yoğundu ki çoktan ihtiyaçtan gözüm dönmüş gibiydi. Derinden ve ıslak bir şekilde

diller birbirine değerken birbirimizin dudaklarına doğru inleyerek öpüştük ve nefes almak için hiç durmak istemiyordum. *Evie* benim havamdı, varlığımın sebebi ve bu hayatta veya herhangi birinde benim için önemli olan tek şeydi.

Tadından sarhoş olmuştum ve arzu kanımda geziyor ve bütün vücudum içinde olma, ona sahip olma, onu benim yapma isteğiyle titreşiyordu. *Benim!* Bir hırıltı boğazımdan çıktı ve o da karşılığında inleyerek kendini kucağıma sürterken hayalarım gerginleşti.

"Siktir!" Dudaklarımı ondan koparıp derin bir şekilde nefes almam gerekmişti. "Tanrım *Evie*, öyle mükemmel hissettiriyorsun ki."

"Jake," derken o da güçlkle nefes alıyordu. "Bu akşam misafir odasında uyumayacağım."

"Tanrı'ya şükürler olsun." *Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun.*

Bacaklarını belime dolarken onu kollarımda tutarak ayağa kalktım. Holden yatağıma kadar onu taşıırken bütün yol boyunca dudaklarımız ayrılmamıştı. *Benim!* kelimesi beynimde yankılanıyordu ve ona, onu ne kadar sevdiğimi fiziksel olarak gösterme ihtiyacı damarlarımda dolanıyordu.

16. BÖLÜM

Onu yatağa kadar taşıyıp ortasına bıraktıktan sonra ayağa kalkıp ona katılmadan önce tişörtümü çıkardım. İlk defa dövmem aklıma geldi. Ona henüz gösteremeyeceğimi biliyordum ama aslan terbiyecimin hem arkamda hem de kollarımda olduğunu düşününce içimden gü-lümsedim.

Hayatımda hiç bu kadar uyarılmamıştım. Adeta tit-riyordum. Eğer ilkim Evie olsaydı, böyle olacağı hızlıca aklıma geldi. Bu şekilde *olmalıydı*. Bu düşüncedeki hü-zün içime işledi ama kenara attım. Şu anda beraberdik. Onu tamamıyla görmeye hemen ihtiyacım vardı.

Ellerimi kazağının altından geçirerek kollarını kafa-sına doğru kaldırdım ve çekip kenara fırlatmadan önce üzerinden çıkardım. Oturup ona baktım. Kırmızı dantelli bir sutyen giyyordu ve teni pürüzsüzdü. Onu tenimin üzerinde hissetmem gerekiyordu, *hem de hemen*.

"Bana yardım et Evie. Tenini tenimin üzerinde hisset-mek istiyorum." *Tenini tenimin üzerinde hissetmek için bir ömür boyu beklemiş gibi hissediyorum.*

Hafifçe doğrulup sutyeninin kopçasını çözerken ve askıları omuzlarından indirerek yere düşmesine izin

verirken biraz tedirgin görünüyordu. Ufak ve diri göğüslerinin mükemmelliğini gözlerimle içerken koyu pembe uçları bakışlarımın altında uyarıldı. "Tanrım, düşündüğümünden çok daha güzel," diye fısıldadım.

Dudaklarımı tekrar onunkilere doğru eğdim ve dilim tatlılığına doğru kayarken göğsümde hissettiğim yumuşaklığının, ellerini sırtımda hissetmenin verdiği hissin keyfini çıkardım. Kalçalarım istemsizce oynamaya başladı ve o dudağıma doğru inlerken aletime doğru daha fazla kıvılcımlar gönderdi. Ben de inleyerek karşılık verirken eğer üç saniyeden fazla dayanacaksam bunu yavaşlatmam gerektiğini düşünüyordum. Bu çok güzeldi ve bitmesini istemiyordum ama aynı zamanda onun için de güzel olmasını istiyordum. Bu da daha başlayamadan onun karnına boşalmamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ondan biraz geriye çekilip boynundan aşağı doğru öperken bir elimle göğsünü kavrayıp uçlarını parmaklarımla okşadım. Ellerimin arasındaki hafif ağırlığı mükemmeldi ve teni adeta saten gibi hissettiriyordu. Bu kadının her anlamıyla benim için yapılmıştı.

Kalçaları azgın sertliğime doğru kalkıyordu ve sıcaklığının benimkiyle buluşmasıyla hırladım. Tanrım, içine gömülmek cennet gibi hissettirecekti.

Onu tatmak için çaresiz bir şekilde ağzımı göğüs ucuna doğru eğip ağzıma aldım. Altımda titreyip nefes nefese kalırken yalıyor ve emiyordum. Göğüsler arasında gidip gelirken zor nefes alışları inlemelere dönüştü ve her çekişle kalçaları oynamaya başlarken elleri saçlarım arasında dolanıyordu. Kadınım çok hevesli ve mükemmeldi. *Benim.*

Ellerinden biri karnımdan aşağı ilerlemeye başlayınca nefesimi içime çektim ve ona bakmak için göğsünü

ağzımdan çıkardım. Bu kadar yavaş gitmenin ne kadar konsantre gerektirdiğini bilmiyordu. Eğer orama dokunursa kontrolü kaybetmek çok kolay olacaktı.

Bana gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe aralanmış ve dile alınamayacak kadar güzel haliyle bakarken yüksek ihtimalle yüzüm sert görünüyordu. Birden, "Bakireyim," dedi gözleri benimkileri incelerken.

Kelimeleri içime işlerken içimdeki her şey dondu. Kalbim göğsümün içinde sıkıştıyordu ve kan kulaklarımda uğuldamaya başladı. "Bu sorun olur mu?" diye fısıldarken yüzümü inceliyordu.

Sorun olur mu? Sorun olur mu? "Dünya tarihinde hiçbir şey bundan daha iyi olamaz," derken boğazımı düğümleyen hisler içerisindeydim. Sesim kendi kulağıma bile boğuk gelmişti. Kendini benim için mi saklamıştı? Olamazdı. Hayat bu şekilde işlediği ve bu güzel kıza benden başkası dokunmadığı için şanslı çıkmıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Umurumda değildi. Sadece Tanrı'ya şükredip dudaklarımı onunkilerle birleştirerek onu saf bir açıklıkla öpüyor ve dudaklarını yalayıp emiyordum. Açgözlü ve sahiplenici hissediyordum. Öncekinden daha fazla kendimi onun içine gömüp Evie'yi benim olarak ilan etmek istiyordum. Ama şimdi onun için yavaş gitmem gerektiğini biliyordum. Onun için çok acılı olmaması adına olduğundan daha fazla ıslanmasından emin olmam gerekiyordu. Onu doyuma ulaştırmam gerekiyordu.

Kot pantolonunun fermuarını indirdim ve sonra dizlerini kırıp teker teker botlarını çıkardım. Pantolonunu indirdikten sonra ufak, kırmızı dantel külotuyla beraber bacaklarından aşağı indirerek yere fırlattım. Sonra tekrar üzerine çıkarak dudaklarına sahip olurken ellerim yumuşacık bacaklarına doğru gidip açılmaları için onları ikna

ediyordu. Titreyerek başımı kaldırıp gözlerine bakarken, "Benim için aç," diye fısıldadım. Doğrudan dediğimi yaparken bacaklarının iki yana açılmasına izin verdi.

"Beni içine alabilmeni kolaylaştıracağım," dedim ve gözlerinin sözlerimle alevlendiğini gördüm. Hafifçe başını salladı.

Nazikçe bir parmağımı içine doğru bastırdım ve vücudunun hafifçe titrediğini gördüm. Tanrım, o kadar sıkı, sıcak ve ıslaktı ki. Aletim pantolonumun içinde zıpladı, parmağımın yerini almaya istekliydi.

Başparmağım açıklığının biraz üstündeki hassas sinir duyularından oluşan yeri buldu ve üzerine ıslaklığını yaydıktan sonra parmağımı yavaş dalgalar halinde üzerinde hareket ettirirken bir parmağım kaygan açıklığında ileri geri hareket ediyordu. Başım geriye doğru atıp inerken arzusunu görmek benim için çok fazlaydı neredeyse. Arzudan boğulacakmışım ve ince bir çaresizlik çizgisi üzerindeymişim gibi hissediyordum. Daha önce asla böyle olmamıştı. Evie'yi doyuma ulaşmanın zirvesinde izlerken bu ânın güzelliği beni şaşırtıyordu. Arzu ve sevgi aynı anda vücudumda dolaşıyordu.

"Tanrım, çok güzelsin. İyi hissettiriyor mu?" demeyi başardım.

Nefes nefese, "Evet," derken bir parmağımı daha ekleyip orayı hafifçe genişletiyor ve onu ileri geri okşarken parmaklarımın ıslaklığıyla kaplandığını hissediyordum.

Kalçaları elimle buluşmak için kalktığında neredeyse geldiğini biliyordum. İşte bu bebeğim, benim için gel.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese ve dudaklarımdan çıkan hayvani seslere engel olamadım. Onu orgazmın eşiğinde görmek o kadar güzel ve yoğun ki. Yanakları kızardı. Başı yastığında geri düşmüştü, kalçaları ellerime

doğru dalgalanıyordu. Sonra bir anlığına vücudu kasıldı ve orgazm vücuduna yayılırken ismini bağırdı. İşte bu, güzel kız. Ah siktir. Hemen içinde olmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Geriye yaslanıp kot pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarıp yere fırlattım. Tam Evie gözlerini açıp yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bakarken üzerine çıkıyordum.

Ona doğru eğilerek yatağın kenarındaki çekmecedен prezervatif çıkarıp dizlerimin üzerinde durarak takarken cidden titriyordum. O kadar serttim ve sızlıyordum ki çaresizce içine gömülmek istiyordum. Kendime yavaş gitmeyi hatırlattım. Canını acıtmak istemiyordum.

"Sana dokunabilir miyim Jake? Bana nasıl yapacağımı gösterir misin?" diye fısıldadı.

"Başka zaman bebeğim. Zar zor kendimi tutuyorum. Eğer bana dokunursan ikimiz de pişman oluruz," derken kontrolümün benim üzerimdeki gevşek tutuşu gittikçe zayıflıyordu.

Üzerinde kendimi tutarak aletimin ucunu onun ıslaklığına doğru yönlendirdim. Tekrar dudaklarımı onunkilere indirip dilimi dudaklarının arasına doğru ittirirken dudaklarımla ona aletimle ne yapacağımı gösteriyordum. Beklentiyle inledim.

"Bacaklarını bana dola," dedim. "Acılı kısmın hemen geçmesi için bu işi hızlı yapacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı ve kendimi bir itişle onun içine gömdüm. Ah, siktir, siktir. Ama sonra acıyla bağıınca yüzümü buruşturdum.

Bir an kıpırdamdan durarak vücudunun benim saldırıma alışmasına izin verdim ve etrafımda rahatladığını hissettiğimde oldukça yavaş bir şekilde hareket ederek sıcak ve ıslak kucaklayışının zevkini çıkardım.

Yavaş ve dikkatli olmak istiyordum ama aletim zonk-luyordu; vücudunun sıcak ve ıslak sürtünüşüyle bana *hareket et* diye bağıırıyordu.

“Bebeğim hızlı hareket etmem lazım. Sen iyi misin?” diye güçlükle konuştum.

“Evet,” diye fısıldadı ve onayıyla beraber içine sert-çe girmeye başladım. Verdiği his o kadar inanılmazdı ki kendimi onun içinde boğuluyormuş gibi hissediyordum. Mutluluk denizinde boğuluyormuş gibi.

Bacakları kalçalarımın dolanmıştı. Elleri sırtımda ve kalçamda geziniyorken altımda inliyor, her hareketime karşılık veriyordu. Mükemmeldi ve ben kaybolmuştum. O kadar iyi hissettiriyordu ki bitmesini istemiyordum ama sıcaklığın ve arzusun karnımda biriktiğini hissediyordum. Kendimi çok uzun süre daha tutamayacağımı biliyordum.

Dudaklarımı tekrar onunkilerle birleştirip dilimi aletimle aynı anda dudaklarının arasına soktum. Bu onu daha alevlendirmiş gibi görünüyordu. Vücudu yukarı doğru yükseldi ve aletim boyunca orgazmının sarsıntıları hissettim. Kendi doyumumu yüzeye getiriyordu ve hayalarımın gerildiğini hissettim.

Bir-iki defa içine girdikten sonra adeta bir volkan gibi patlarken titriyor, inliyor ve doyumumun şiddetiyle yıldızları görüyordum.

Kendime geldiğimde kalçalarımı hafifçe yuvarlak hareketlerle hareket ettirerek geriye kalan zevki de dışarı çıkarıyorken Evie tırnaklarıyla kollarımı yukarı aşağı okşadı. Tatlı kokan nefesini omzuna sokulurken yüzüme yayılan sınıtışa engel olamamıştım. Siktir. Bu... Bu... Tanrım, tarif edecek kelime yoktu.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Evet," diye cevap verirken nazik, doyuma ulaşmış bir tebessüm dudaklarındaydı.

Sonsuza kadar ona bağlı kalmak isterdim ama iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu ve eğer kan varsa onu temizlemeliydim. İçinden çıkarken ufak bir sızlanma sesi çıkardı ve sırtışıma engel olamadım. "Evie'm içinde olmamı seviyor." Bu iyiydi çünkü orada fazlasıyla zaman geçirmeyi planlıyordum.

"Prezervatiften kurtulmama ve seni temizlemem için bir şey bulmama izin ver. Sen burada dur." Kahretsin, çok fazla kan vardı. İçimdeki ilkel bir şey Evie'nin bekâret kanının üzerimdeki görüntüsü karşısında derin bir tatmin duygusu hissediyordu. Yüksek sesle asla itiraf etmezdim. Fazlasıyla mağara adamı tarzı bir şeydi sanırım ama doğrusu buydu.

Tişörtümü ve iç çamaşırlarımı giyerken ondan yana bakmaya özen gösterdim ki sırtımı göremesin. Henüz değildi.

Banyoya gidip kanlı prezervatifi yok ettim. Sonra bir bezi sıcak suyun altında ıslattıktan sonra yatak odasına getirdim. Gülümsedim çünkü Evie yerinden kıpırdamamış, çarşaflarımda hâlâ çıplak ve tanrıçavari bir güzellikle uzanıyordu.

Yatağın kenarına oturdum. "Bacaklarını açıp dizlerini kır." Biraz utanmış görünüyordu ama dediğimi yaptı ve kanı silip bezi yıkamak için banyoya döndükten sonra kirli sepetine attım.

Bir bardak suyla yatak odasına döndüğümde Evie ufak, kırmızı külotunu giymişti. Kaymak gibi teninin üzerindeki ufak, kırmızı parça aşağılara doğru arzu okları gönderiyordu ama engel oldum. Ağrılı olmalıydı. Daha

nazik olmadığım için bir anlığına suçluluk duydum ama elimden geldiğince kendimi kontrol etmiştim. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Böylesi saf arzuyu daha önce deneyimlememiştim. Alışılmışın dışındaydı.

Evie sudan büyük bir yudum aldı ve bardağı geri verdiğinde bana tatlı bir şekilde gülümsedi. Komodinin üzerine bıraktıktan sonra onunla beraber yatağa girdim. Onu döndürerek göğsüme doğru çektim. Yüzümü tatlı kokulu saçına sokarak göğüslerini sahiplenici bir şekilde avuçladım.

Daha önce kimseyle sarılarak uyumadığım gerçeğine rağmen bu fazlasıyla normal, doğal ve oldukça iyi hissettiriyordu.

Birkaç dakika sonra Evie benimle yüzleşebilsin diye kollarımda döndü ve ellerini yüzümde dolaştırırken gözlerimin içine baktı. Sanırım görebiliyordum. Hayır olamazdı. Fazlasıyla erkendi. Ama beni önemsiyordu, sanırım bunu söyleyebilirdim. Kendi sahiplenici yapım bir tık arttı.

"Artık benimsin Evie, söyle," diye fısıldadım.

Eli donakaldı. Gözlerimi araştırmaya başlarken neyi aradığından emin değildim. Nefesimi tuttum. "Seninim Jake," diye fısıldadı cevap olarak.

Nefesimi verdim ama fantezilerimde bana ait olduğunu söylediğinde Leo diye sesleniyordu her zaman. Ona tam olarak kime ait olduğunu söylemek istiyor ve bunu duymaya özlem duyuyordum.

Ona gülümseyerek güzel dudaklarından nazikçe öptüm. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum. "Bunun gibi güzel bir şeyi daha önce tatmamıştım," dedim. Ve bunda ciddiydim. O da nazikçe bana gülümsedikten sonra onu kendime çektim ve birkaç da-

kika sonra nefes alışlarının yavaşladığını hissettim. Uyu-
yakalmıştı.

Onu kollarımda tutarken hemen tanımlayamadığım bir duygu içime oturdu. Aklımın köşesi bunu bir anı, uzun zaman önce deneyimlediğim bir şeyin bulanık ana hatları olarak algılıyordu. Etrafıma koza gibi sarılmasına izin verip beraberinde getirdiği mutluluk hissini tadını çıkardım. Daha adını koyamadan, ismi aklıma gelmeden tam anlamıyla deneyimlemiştim. Sevinç. *Sevinç*. Karanlıkta onu kendime çekip nefes alıp verişini dinlerken kokusunu içime çekip göğsümün üzerinde göğsünün düzenli inip kalkışım hissediyordum. Sevinç. Bu ânın tadını çıkarak kendi mutluluğumun da bu anda olduğunu tam anlamıyla farkındaydım. "Sen benim rüyamsın," diye fısıldadım karanlıkta. "Hayat bulmuş her hayalimsin." Rahatlayıp Evie'nin kollarımda olmasının verdiği hissin ruhuma işlemesine izin verdim. Dakikalar içinde ben de derin ve huzurlu bir uykuya daldım.

17. BÖLÜM

Evie'nin sıcak vücudunun benimkinden ayrıldığını hissetmemle uyandım. Gözlerimi uykulu bir şekilde açtım ve banyoya doğru kayboluşunu gördüm. Gözlerimi tekrar memnun bir şekilde kapatıp bir önceki geceyi hatırlayarak bir rüya olmadığının farkına vardım. Gerçektir. Hayatımdaki en iyi akşamdı. Tekrar yatağa tırmanıp bana sırnaştı ve bakışlarının ağırlığını hissettiğimde bir gözümü açtım. Beni yüzünde ufak, tatlı bir gülümsemeyle izliyordu.

Ben de gülümsedim. "Beni uyurken mi izliyorsun?" diye sordum ona takılarak. Sesim uykuluydu. "Şimdi tuhaf olan kim?"

Kıkırdayarak başını çenemin altına soktu. Mmm. Bu iyi hissettirdi. Benim tatlı, sıcak, seksi kadının yumuşak vücudu benimkine bastırılmıştı ve dün akşamki paylaştıklarımızın hatırası aklımda dönüyor, iç çamaşırlarımın içindeki sabah ereksiyonumun zonklamasına sebep oluyordu. Kollarımı ona dolayarak daha da yakınıma çektim.

Birkaç dakika onunla sarılmanın keyfini çıkardıktan sonra ellerinin daha aşağılara gittiğini hissettim. Nefesimi içime çekti. Lütfen düşündüğüm şeyi yapıyor olsun. Ve...

Ah, Tanrım! Evet. Elleri nazikçe sertliğime doğru hareket edip benim daha da sertleşmeme sebep oluyordu.

Onu sırtüstü çevirip üzerine çıkarken oyununa katılmaya hevesliydim. "Oynamak mı istiyorsun güzelim?"

"Evet," diye fısıldarken bakışları alevlenmişti. Baldırlarını sıkıştığını gördüm. O da tahrik olmuştu. "Ağrın var mı yoksa iyi misin?"

Kalçalarını hafifçe oynatınca biraz yüzünü buruşturdu. "Sadece birazcık." Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu ve neredeyse kahkaha attım.

"Eh, bazı diğer şeyler var..."

"Evet," diye tekrar fısıldadı ve bu da ihtiyacım olan tek şeydi.

Eğilip dudaklarımı düz karnından aşağıya doğru indirip göbek deliğinde durduktan sonra etrafını yalayarak dilimi içine doğru daldırdım. Her kısmının tadı inanılmazdı. Hâlâ tişörtüm üstümdeydi ve bu şekilde dövmemi görme riski yoktu. Onun da keyfini çıkaracağını umduğum gibi tam anlamıyla keyfime bakabilirdim.

Külotunu çıkarıp kenara atarken ateşli bakışları beni takip ediyordu ve dudakları hafifçe aralandı, nefes alışları titrekti. Tanrım, dünyadaki en seksi kadındı. Her kısmını tüketmek istiyordum. Çığlık atmasını ve ağzıma gelmesini istiyordum.

Başımı eğilip kasıklarının yumuşak tenini öptüm. Titrerken bacakları açılarak bana izin veriyordu. İşte benim kadını. Kokusunu içime çekerken, dün akşamdan kalan ikimizin de kokusunun birleşimini koklarken göğsümden ilkel bir hırıltı yükseldi. Hafif bir sabun kokusu hâlâ üzerindeydi. Yüzümü yumuşak kıvrımlarına sokup dilimle ufak, pembe klitorisinde daireler çizmeden önce, "Benim gibi kokmana bayıldım," dedim boğuk bir sesle.

Mükemmel. Ben dudaklarımla kısıtırıp dilimle üzerinde tekrar tekrar hareket etmeden önce emerken inledi. Farklı hareketler ve baskılar deneyip en çok neyi sevdiğini bilene kadar dinledim inlemelerini.

İşte o zaman şişmiş dokuları ritmik bir şekilde yalama-ya başladım. Başta yavaş, sonra gittikçe hızlanıyordum ve kıvranıp inlerken baskıyı da artırıyordum. Çıkardığı sesler ve yüzümdeki tadı, egzotik bir çiçek gibi büyüleyici kokusuyla birleşince beni taş gibi sertleştirmişti ve aletimin çamaşırımdan belli olduğunu hissedebiliyordum.

Kalçalarının yanındaki çarşafları yumrukladığını hissettim ve nefes nefese kalmıştı. Ben daha fazla baskı uygulamaya çalışırken kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Ah, siktir, siktir. Bu fazlasıyla yoğundu. Doyuma ulaşmaya başlarken çığlık atmaya başladı ve orgazmın vücuduna yayıldığını hissederken dilimi içine sokup onu tatmak, üzerime gelişini hissetmek istiyordum.

Tekrar çığlık atıp ismimi defalarca söylerken kasları geriliyor ve titriyordu. Bu şu âna kadar deneyimlediğim en erotik şeydi. Hem de fazlasıyla.

Kasıklarından aşağıya doğru öpücükler kondurup başımı kaldırdım. Gözleri hâlâ kapalıydı ve başını kenara çevirmişti, saçları yüzünün çoğunu kaplıyordu. Üzerine çıkıp yanına çökmeden önce boynunu öperken sırtıyordum. Onu kendime doğru çekerken kollarımda tamamen kendini bırakmıştı. Tekrar sırtarak gözlerimi kapattım. Ama birkaç dakika sonra bir elin tişörtümün altına girip karnımı okşayarak oradaki kaslara elleriyle dokunduğunu hissedince hemen açıldılar. Aletim çamaşırımın altında zıpladı.

Benim üzerime doğru eğilip tişörtümü yukarı kaldırdı ve bunu yaparken yüzündeki hem konsantrasyon hem

de gerginlik ifadesini izledim. Beni ne kadar etkilediğini bilse aklında bir gıdım bile gerginlik olmazdı. Gerçekten bu konuda yanlış bir şey yapamazdı. Yataktaki çıplak vücudu gerekli olan tek şeydi. Sonrasında olacaklar sadece iyi olabilirdi.

Kollarımı kaldırıp hafifçe doğrulurken dolgun dudaklarını ısıırıyordu. Tişörtü başımın üzerinden çıkarırken fazlasıyla seksiydi. Yere fırlattıktan sonra bana doğru eğilirken gül rengi meme ucu yüzümün yakınlarına geldi. Dudaklarımı yalayarak o ufak, mükemmel ucu ağzımda istiyordum. Ama bu onun şovu olduğundan kıpırdamadan durdum. Kontrolü ele almasıyla uslanmaz sertliğime rağmen üzerime çöken huzurlu tatmin duygusunu, Evie'yle bir gece geçirerek yataktaki kontrol sorunlarımda ne kadar yol kat ettiğimi görmeyi seviyordum. Şifacım. Terbiyecim.

Geriye doğru eğilirken gözleri göğsümde dolandıktan sonra eğilip aşağı doğru öpüp yalamaya başladı. Bir göğüs ucunda durup yaladıktan sonra dudakları arasına alarak emdi. Tatlı dudaklarının hissiyle inledim ve tenime doğru gülüşünü hissettim. Bütün bu hisler bana fazlasıyla yeniydi, birçoğunu daha önce deneyimlemediğim.

Sonra, ah Tanrım, ah evet, elleri karnımdan aşağıya doğru ilerledi. Aklımdan ona devam etmesi için yalvardım. Dokunulma, onun elleri veya dudakları arasında olma ihtiyacıyla sızlıyordum. Ama sonrası için henüz hazır olup olmadığından emin değildim.

“Bana sevdiğin şeyleri öğret,” diye fısıldarken bakışlarında sıcaklık vardı.

“Elini benim üzerime koy. Sadece bana dokunmanı istiyorum,” derken kulağa çaresizmişim gibi gelmesi umurunda değildi.

Hafifçe doğrulup ulaşabilsin diye boxerı aşağıya doğru çektim.

Aşağıya doğru indi ve sıcak ellerini gergin aletime doladığında aletim elleri arasında hareketlendi. Ah, Tanrım... Ellerin beni tutması bile iyi hissettiriyordu ve aletimin ucu ıslandı. Başparmağıyla uzman bir şekilde yavaşça daireler çizerek daha önce hiçbir erkeğe dokundu mu diye merak etmeme sebep oluyordu. Veya bu bir içgüdü müydü? Kıskançlık içimde kaynamaya başladı. Sonra bana sorgular bir şekilde, sonrasında ne yapacağını merak ederek baktığında rahatladım.

"Elini yukarı aşağı doğru hareket ettir bebeğim," dedim güçlkle. Aynı bunun gibi." Elini onunkilerin üzerine getirip nasıl sevdiğimi gösterdim. Kasıklarını birbirine sürttüğünü gördüm ve ikimizin elinin aletimdeki görüntüsüyle gözleri büyüdü. Ona vücudumu öğretme ve onun da sevdiğim şeyleri öğrenme isteği konusunda oldukça erotik bir şey vardı. Kimse bu konuyu daha önce umursamamıştı. Belki de ikimiz beraber öğreniyorduk.

Elini hareket ettirmeye başladı ve çok mükemmel hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp ellerinin beni başta yavaş, sonra gittikçe hızlanarak okşamasının verdiği hissin keyfini çıkardım. Elini nefes alışlarıma göre hareket ettirdiğini söyleyebilirdim ve bu beni daha da tahrik etmişti.

Bunun keyfini çıkarmak, bunu olabildiğince uzatmak, bilerek kendimi tutmak istiyordum ama çok iyi hissettiriyordu. O yüzden rahatlayarak vücudumun istediğini elde etmesine izin verdim. Aletimin elleri arasında kabadığını, karnıma doğru kıvılcımlar uçuşurken hayalarımın gerildiğini hissettim ve en az dün akşam ki kadar sert bir şekilde gelirken Evie'nin ismini güçlkle söyledim.

"Aman Tanrım," diye inledim eli yavaşlarken. Onunla her zaman böyle mi olacaktı? Kahretsin. Otuz iki olana kadar ölmüş olacaktım. Ama nasıl bir ölüş olurdu! Orgazmdan gelen ölüm. O kadar sert geldi ki anevrizma yaşadı. Şanslı piç.

Gözlerimi açtığımda Evie sanki kanserin tedavisini bulmuş gibi gururla sırtıyordu. Elimde değildi, kahkhalara boğuldum. O kadar tatlıydı ki. Ve ateşli. Ve tamamen benim.

İkimiz de sırtırken hafifçe doğruldum ve kollarının altından uzanıp onu üzerime çektim. Böylelikle üzerimde uzanıyor ve gözlerime bakıyordu. "Doğuştan yeteneklisin," diye takıldım; aslında ciddiydim.

Başım omzuma yaslayıp boynuma sokuldu ve uzun bir süre böyle uzanırken ben onun getirdiği hissin, vücudunun benimkine mükemmel uyumunun keyfini çıkardım.

"Kahvaltı hazırlarken senin için küveti hazırlayacağım. Sonra günü benimle geçireceksin." Bugün gözümün önünden ayrılmasına imkân yoktu. Dün akşam ve bu sabahtan sonra olmazdı. Asla. Hem onunla eğlenerek daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Pek fazla eğlenme şansım olmamıştı.

"Hmmm... Emredici," diye mırıldandı gülümseyerek.

Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başlarken ellerimi başımın üzerine koyarak Evie'nin çıplak arkasının müthiş görüntüsünü izledim. Tişörtümü ve boxerımı giymek için otururken gülümsüyordum.

18. BÖLÜM

Evie küvetin keyfini çıkarırken ben de kahvaltı hazırladım. Kendi kendine mırıldandığını duyuyordum ve tabakları dolaptan, yiyecekleri buzdolabından alırken yüzümde kalan gülümsemeye engel olamıyordum. Buna dair her şey doğru hissettiriyordu ve sanki hayatım olması gereken düzene sonunda oturmuş gibiydi. Hem de seks yaptığım mükemmel akşamdan sonra kendimi muhteşem hissediyordum. Cincinnati'yi terk ettiğim sekiz yıldan beri huzur bulmayan bir şey sonunda huzurunu bulmuştu ve rahatlama hissi fazlasıyla yoğundu. Asla ona doyamayacaktım. Bu kızla, çocukluğumda bütün benliğimle sevdiğim kişiyle yatakta da hayallerimizin gerçekleşmiş olması kısmen bir mucizeydi ve sanki birbirimiz için yaratıldığımızı gösteren bir başka kanıt gibiydi.

Evie odadan giyinmiş bir şekilde çıkınca beraber kahvaltıyı kahkahalarla ve birbirimize takılarak yaptık. Fazlasıyla normal ve inanılmaz hissettiriyordu. Hayatımın geri kalan her gününe böyle başlamak istiyordum. Arada sırada düzenbazlığım aklıma geliyordu ve ben ötelemeden önce suçluluk hissine kapılıyordum. *Yakında... Sadece biraz vakte ihtiyacımız var. Yakında.*

Birbirimize takılmamız, Evie taburede kucağıma otururken onu gıdıklamam, ensesini hafifçe ısırp kulağına sahte bir şekilde hırlamamla sonuçlanmıştı. Dün akşam kanepede kucağıma sürtünmesinin ve ardmdan olanların görüntüsü aklıma gelmişti. Ona hemen burada, mutfağın tezgâhında sahip olmaya hazırdım.

Gösteriş olsun diye son bir defa daha hırıldayıp tutuşumu gevşetirken onunla beraber gülüyordum. Ensem dibini yalayıp boynuma doğru öptüğünde inledim. İçine girme düşüncesi önceliklerimin en başındaydı ve onu tekrar yatağa götürüp günü orada geçirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama biraz ağrısı olduğunu söylemişti... Tekrar inledim çünkü onun da tahrik olduğu belliydi. "Evie, hafif ağrıların olduğunu söylediğini düşünmüştüm..."

İç çekip doğruldu. "Evet. Belki de biraz ağrı kesici yardımcı olur?"

Ona bir anlığına baktıktan sonra kahkahaya boğuldum. "Tanrım. Seks canavarı yarattım." Ve bunu tam anlamıyla onaylayarak söylemişim.

Üzerimden kalkarken kahkaha atıyordu. Vücudunun üzerimden kalkmasıyla hemen kaşlarımı çattım. "Pekâlâ, o zaman. Bugün benimle ne yapacaksın?" diye sordu.

"Daha önce hiç hayvanat bahçesine gittin mi?"

San Diego'daki hayvanat bahçesine ilk gittiğim zamanı düşündüm. On yedi yaşındaydım ve evdeki hayatım baktandı. Ama bayılmışım. Birkaç saatliğine çocuk olmuş, çocukken asla yapamadığım basit şeyler yapmışım. Kısa bir süreliğine kendimi tamamen eğlenceye vermişim. Bunu Evie'ye de vermek istiyordum.

Bir anlığına şaşkın gözüktü. "Aslında gitmedim. Beni hayvanat bahçesine mi götüreceksin?" Yüzünde güzel bir sırıltı yayıldı.

Sırıtarak karşılık verip başımla onayladım. "Harika. Yürümeye uygun ayakkabıların var mı?"

"Evet, bir çift spor ayakkabı getirdim."

"Pekâlâ, güzel. Hızlıca bir duş alacağım, sonrasmda yola çıkarız."

Kahvaltıyı bitirdikten sonra ona bir öpücük vererek duşa girdim. Suyu açtım ve soyundum. Duşa girerken aynada dövmeme gözüm takıldı. Eğer Evie şimdi girse ve ben duymasam... Yapmam gerekeni yaparken suçluluk duygusuna kapıldım. Banyo kapısını kilitledim.

Tekrar mutfğa girdiğimde Evie yanıma gelip kollarını belime dolayarak başını göğsüme yasladı. Başını kaldırıp bana gülümsediğinde onu anlından öperken, "Benim Evie'm. O kadar tatlı ki," diye fısıldadım. *Benim Evie'm. Benim.*



Evie'yi hayvanat bahçesinde izlemek hayatımdaki en tatmin edici deneyimlerinden biriydi. Onu herhangi bir sergiyi izlediğimden daha çok izlemiştim ve ona bunu verebilmek ruhuma derin bir huzur vermişti. Geriye dönüp geçmişindeki kötülükleri silerek ona hak ettiği eğlenceli ve endişesiz çocukluğu verebilmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama bunu şu an ona verebiliyordum.

Onu izlerken aklıma benim için de olabileceği geldi. Onca yıllar boyunca bu kadar çaresiz hissetmek, hayatını iyileştirmekten aciz olduktan sonra belki bu benim için de iyileştiriciydi. Belki de ondan çok benim içindi. Çünkü o her zaman kendi huzurunu bulma yeteneğine sahipti. Aynı gururu, şimdi beni şaşkınlığa uğratan Evie'nin gücünü her düşündüğümde hissediyordum.

Filleri izlerken Evie gözlerini onlarda tutarak kısık sesle, "Filler bizler gibi yas tutarlar. Yaş döküp ölülerinin yasını tutarlar," dedi.

Ona baktım. "Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Geçen yıl onlar hakkında bir kitap okudum."

"Filler hakkmda bir kitap mı okudun?" dedim kaşımı kaldırarak.

Bana bakış attı. "Dalga geçme. Farklı şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Kalm derili hayvanlar hakkında bir konunun ne zaman açılacağını asla bilemezsin. Sosyal durumlarda böyle bir konu açılırsa fikir sahibi olmak istiyorum." Bana alaycı bir şekilde sırttıktan sonra fillere döndü.

"Kalm derililer?" diyerek gülümsedim.

"Filler, gergedan, hipopotamlar gibi çeşitli geviş getirmeyen hayvanlar..."

"Geviş getirmeyen?"

"Tek mideleri olan hayvanlar." Şimdi bana döndüğünde gülümsüyordu.

"Neden bana yürüyen bir hayvan ansiklopedisi olduğunu söylemedin? Bu turu yönetmeni sağlardım."

Kahkaha attım. "Hayvanlar değil, sadece filler. Kütüphanenin 'Yaşayan Canlılar' bölümündeki başka kitaplara henüz girişmedim." Sırtırken bana çevrilmiş bu kocaman gülümsemenin güzelliği beni kalbimden vurmuştu.

Omuz silkip büyük, kocaman, belli ki duygusal kalın deriliyi izlemeye dönerken ben ona bakıyordum. Geri kalan hayatımı neden bu kızla geçirmek istediğim için bir sebep daha bulmuştum. Sırf yeni bir şey öğrenmek için kütüphaneden filler hakkmda bir kitap bakan başka birini tanımıyordum.

Arkasına geçtim ve onu kendime çekerek kollarımı etrafına dolayıp birkaç dakika filleri izledim. "Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp geriye dönerek bana baktığında gülümsüyordu. "Bana sosisli alır mısın?" diye sordu.

Kahkaha attım. "Evet Evie, sana sosisli alırım."

Cincinnati hayvanat bahçesi San Diego'daki kadar büyük değildi ama hoş yürüme parkurları, etrafta dolaşan tavus kuşlarıyla yine de güzeldi. Yürürken el ele tutuştuk. Kalıcı bir şekilde yüzümde kalmak isteyen gülümsememi güçlkle tutabiliyordum.

Öğle yemeğini yerken, dolaşan renkli kuşlardan biri masamızın yanından geçti. Evie'nin nefesi kesildi ve ayağa fırlayarak ardından telefonuyla kovalarken resim çekmeye çalıştı. Yüzünde çılgın bir bakışla etrafta dolanıyordu ve aptal şey masaların, sandalyelerin etrafında onu atlatıyordu. Evie'nin bıkmadan takip etmesine kahkaha atmadan edemedim. Ama birden kahrolası kuşun bana baktığına yemin edebilirdim. Sonra salınarak yanına gidip tam Evie'nin önünde durdu ve kabarıp tüm tüylerini açarak ileri geri yürümeye başladı. Evie'nin nefesinin kesilmesiyle yüzünde saf bir sevincin belirmesini izledim. Ardı ardına resimler çekti. Ben sanki ortamda değildim. Sanki kaybolmuştum. Kahrolası kuş. Izgarada tavus kuşunun iyi olup olmadığını merak ettim.

Evie zıplayarak geri geldiğinde çığlık atıyordu. "Bak!" dedikten sonra telefonunu çektiği düzinelerce fotoğrafa bakabileyim diye gözüme soktu. Homurdanırken aptal kuştan çoktan bıkmıştım ve başımı kaldırdığımda yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Bir kuşu mu kısıkanıyorsun?" diye sordu.

"Ne? Hayır!" diye tersledim. Sadece tavus kuşlarından pek hoşlandığımı düşünmüyordum.

"Bir kuşu kısıkanıyorsun," derken gözlerinde neşe vardı. Tekrar telefonuna baktı. "Gerçekten ÇOK güzel. Tanrım, ooooo kadar güzel ki," diye kelimeleri inleyerek söylerken başını geri attı.

"Çok komik," derken kendi komik halime gülmemeğe çalışıyordum. "Kuş benim bölgede hareket etmeye çalışıyordu. Cüretkâr bir adamın tehdidini gördüğümde hemen tanırım."

Yüksek sesle kahkaha attı ve ben de gülmemek için elimden geleni yaptım ama sonunda ona sırtıttığımda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Çok şapşalsın," derken hâlâ gülümsüyordu. *Evet. Tamamen delirmiş. Senin için tamamen delirmiş durumdayım Evie.*

Kucağıma oturup yüzümü elleri arasına aldı ve birbirimizin gözlerinin içine bakarken dudaklarıma bir bakış attı. Aletim pantolonumun içinde kabarak tepki verdi.

"Jake..." diye fısıldadı.

"Evie..."

Yüzümü eğip dudaklarımı onunkilerin üzerine koyarak dondurmali dudaklarının tatlılığına dilimi daldırdım.

Nefes almak için durduğumuzda alnını benimkine yaslayarak nefesimizi düzene sokmaya çalışırken, "Gerçekten çok ama çok güzel bir gün geçirdim Jake," dedi.

Yüzünü incelerken aklımdan çok fazla şey geçiyordu ve ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ona, onu mutlu etmek için her şey yapacağımı, sahip olduğum her şeyin onun olduğunu söylemek istiyordum. Ama söyleyeme-

dim. Henüz değildi. Onun yerine gülümseyerek, "Henüz bitmedi bebeğim. Hadi gidip kaplanları görelim," dedim.



Akşam yemeğine yakın hayvanat bahçesinden ayrıldık. Ona yemek yedirebileceğimi, onu daireme götürebileceğimi umuyordum. Evie'yi dairesine bırakma düşüncesi beni mutlu etmiyordu. Bu konuyu yemek vaktinde açacaktım. Kendime bir hayatı ve işi olduğunu, istesem de hayatını ele geçirmeye çalışamayacağımı hatırlatmak zorunda kaldım. Bunu hoş karşılayacağını sanmıyordum. Yine de artık hayatımda olduğunu açıkça belli etmem gerekiyordu. Bana benim olduğunu söylemek çoğunlukla benim yatağında olacağı anlamına geliyordu. Bunu tamamen yavaş bir şekilde yapmam imkânsızdı. Umarım kabul ederdi.

Onu daha önce birkaç kere geldiğim, Madeira'daki ufak bir İtalyan restoranı olan Ferrari'ye getirdim.

Masamıza oturduğumuzda bir şişe kırmızı şarap sipariş edip ona iyi olduğunu düşündüklerimi söyledim. Menüü kapatıp kadehini kaldırırken, "Ateşli tavus kuşlarına!" diyerek sırtıyordu. Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. Ama sonra yumuşadım ve kadeh tokuşturarak sırtıttım.

Yemeklerimizi ısmarladıktan sonra, "Yarın hangi vardiyada çalışacaksın?" diye sordum. Kayıtsız görünmeye çalıştım ama program yapabilmem için haftasını öğrenmem gerekiyordu. Günlük planını çantasından çıkarıp her sayfaya JAKE yazmak hoşuma giderdi.

"Bütün hafta sabah ondan akşam yediye kadar."

Yapmak istediğim, ona yarın işini bırakmasını ve benimle yaşamaya başlamasını söylemekti. Artık hizmetçi

olarak çalışmaya ihtiyacı yoktu. Eğer şansı olsaydı ne yapacağını merak ediyordum.

“Başka bir şey yapmayı hiç düşündün mü?”

Bakışları hemen bana kaydı. “Temizlikçiden çok daha fazlası olma arzum olup olmadığını mı soruyorsun?”

“Evet. Yani, biliyorsun ki yaptığın işle ilgili sorun var demek falan istemiyorum. Çok zekisin ve her şeyi yapabilirsin bence. Hiç bu konuda düşünüp düşünmediğini merak ettim sadece.”

Bu tür şeyler büyürken hiç konuşmadığımız konulardı. O zamanlar günlük arbedeler fazlasıyla başa çıkılmaz geliyordu ki sistemden çıkmak başlıca önceliğimizdi. Sonrasında ne yapacağımız o zaman düşünülecek bir şeydi. Veya en azından benim aklım oradaydı. Kimse bana büyüdüğümde ne olmak istediğimi sormamıştı ama çocukken polis memuru olmayı düşünürdüm. Kurbanlara adalet getirmenin bir parçası olmanın benim kişiliğim için tatmin edici olacağını düşünmüştüm. Veya belki de bütün küçük oğlanlar polis memuru veya itfaiyeci olmak isterdi. Bilemiyorum. Sonra evlat edindiler beni ve sonrasında hayattan ne *istediğimin* bir önemi kalmadı. Derin bir nefes aldım. Böyle olmuştu. Şu anda değiştiremezdim. Sadece ileriye gidebilirdim. Ve aynen bunu yapıyordum.

İç çekti. “Evet, aslında düşündüm. Üniversiteye gitmeyi çok isterim ama bu pahalıya mal olacak. Şu anda sahip olmadığım bir paraya. Ama asıl istediğim şey yazmak. Aklımda bir kitap için fikir var...” Lafına devam etmeden yanakları kızardı. Mükemmel bir yazar olurdu... *Tanrım*, sanki hikâye anlatmak için doğmuştu. Bunu da bilmesi gerekiyordu.

“Yaz öyleyse. Neden yapmadın?”

"Yazabilmek için bir bilgisayara ihtiyacım var. Bir süre kütüphaneye flash disk getirip götürdüm ama hiç pratik değildi. İlham geldiğinde de kütüphane kapalı oluyordu işte... Bilirsin. O iş yürümedi."

Garson lafımızı bölüp yemeklerimizi önümüze koydu. Evie yumulup gözlerini kapattı ve ilk ısırıkta inledi.

"Güzel mi?" diye sorarken aklım yemekten başka bir şeye gitti.

"Mmm," dedi başıyla onaylayarak.

"Benimle bu akşam da kalacak mısınız?"

"Yapamam Jake. Hafta için hazırlık yapmam lazım. Eve gitmem ve kendimi organize etmem gerekiyor."

"Ya yarın akşam?" *Hayatın boyunca her akşam?*

"Yarın akşam da olmaz. Geç saatlere kadar sürecek bir catering işim var. Normalde pazartesi akşamları işim olmaz ama şehir merkezindeki galerilerden birinde bir sanat gösterisi var." Bana bakıp gözlerini kıstı. "Orada olmayacaksın, değil mi?"

Kahkaha attım. "Planlamıyordum ama şimdi neler ayarlayacağıma belki bir bakarım."

"Sakın yapayım deme."

Bir anlığına sessizliğe kapılırken tamamen hayal kırıklığına uğradım. "Salı günü San Diego'daki ofisime uğramam lazım ama çarşamba akşamına kadar döneceğim. O zaman kalabilir misin?" Onu üç akşam daha göremeyeceğim için kısmen kızgındım.

Ama Evie gülümsedi. "Tamam," deyince ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Birkaç dakika yemeğe odaklandıktan sonra, "Üniversiteye gittiğini varsayıyorum?" diye sordu.

"Evet. California Üniversitesi'ne gittim. Okula devam ediyordum ama aynı zamanda babamm yanında çalışıp

şirket hakkında her şeyi öğreniyordum çünkü mezun olduktan sonra orada çalışmaya başlayacağıma dair planları vardı. Sadece o zamanlar gerçekten yöneteceğime dair fikrimiz yoktu. İşte o zaman babamla normalden daha iyi bir ilişki geliştirdik. Evimizden taşınınca aramızdaki şeylerin tekrar başlamasına izin verdi. Uzun süredir sahip olduğum, mutluluğa yakın olan ilk şeydi; ailemden uzakta kalmak, klişe bir şekilde sadece 'kendimi bulmak.'"

O zamanları düşününce yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım. Evden taşındığımda daha iyi olmaya, babam Phil'in bunca yıl boyunca Lauren'la aramızda olanlar konusunda suçlanmaması gerektiğini daha iyi görmeye başlamıştım. Ona karşı öfkemi bırakmamla sorun sonrasında olanların bütün sorumluluğunu üstüme almak zorunda olmamdı. Hastaneye yatırıldığımda hissettiğim derin suçluluk beni daha derin bir depresyona sürüklemişti.

Başıyla onaylarken beni yakından izliyordu. "Annenle yakın değil misin?"

Kelime seçimi neredeyse öğürmememe sebep olacaktı. "Yakın mı?" *Ne kadar yakın olduğumuzu bir bilse.* Yüzümü buruşturdum ama sorusunu sorduğu şekilde cevapladım. "Değiliz."

Aklımı Phil ve Lauren konusu açılmadan önceki konuyu hatırlamak için zorladım. "O dersleri alman için sana ödeme yapmak istiyorum Evie."

Gözlerini kırptıştırıp gerildi. "Ne? Neden böyle bir şey yapacakmışsın?" Aha, düşman bölgeye rastladık.

Kendimi dikkatli bir şekilde konuşmaya zorladım. Belli ki fikirden hoşlanmamıştı. Onu suçlamıyordum. Eğer hayatımın bir kısmında teklif edilmiş olsaydı başkasından sadaka almak beni de sinirlendirirdi. Ama

anlamasını istediğim şey eğer benden geliyorsa sadaka olmadığıydı. Onu umursadığımı ve hayallerini gerçekleştirmek için her şeyi yapacağımı bilmesini istiyordum. Ona acıdığımdan değil ama mükemmel olduğundandı. "Çünkü sana inancım var. Çünkü zeki olduğunu ve hayallerine uzanmak için sadece ufak bir molaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Birden on bir yaşında, koruyucu aileye gönderilmeden hemen önceki Noel'e dair bir hatıra aklıma geldi. Noel de diğer boktan günler gibiydi evde. Ağaç, hediyeler filan yoktu ama hangi gün olduğunu biliyordum ve bu beni sinir ediyordu. O yüzden sırf oradan kurtulmak için evden çıkıp etrafta biraz yürüdüm. Döndüğümde evimin merdivenlerinde kırmızı kurdeleli, siyah bir çöp torbası vardı. Kafam karışmış bir şekilde açtığımda içinde kırmızı süveter giyen bir pelüş köpek ile futbol topu olduğunu gördüm. Kimin oraya bıraktığına dair fikrim yoktu ama on bir yaşındaki düşünceme göre bu durum bir çeşit büyü olmalıydı. Futbol topunun yüksek ihtimalle benim, köpeğinse Seth için olduğunu biliyordum ama içimdeki bir şey top yerine köpeği istiyordu. Pelüş bir hayvan istememin beni kahrolası bir korkak yapacağını bildiğim halde topu Seth'e verdim. Ama her şekilde Seth'in umursamayacağını biliyordum ve ben de istediğimi aldım. Asla kimseye itiraf etmedim ve babamdan gizli tuttum ama o kahrolası köpeği sevmiştim.

O köpeği benimle koruyucu evine götürmüştüm ve yatağın altında gizli tutup sadece geceleri beraber uyumak için çıkarıyordum. Birkaç ay sonra koruyucu annemle beraber marketteydim ve mağazanın önündeki duyuru panosuna baktığımda ihtiyaç sahibi çocuklara Noel hediyesi vermeleri için gönüllülere büyük bir duyuru vardı. Dik-

katli baktığımda kapıların önlerine kırmızı kurdeleli siyah çöp torbaları bırakan gönüllüler vardı. İçimdeki bir şey yıkılmış, sönüp yerle bir olmuştu. O anda hissettiğim utanç ve derin hayal kırıklığı çok yoğundu. Neredeyse bebek gibi ağlamaya başlayacaktım. Büyü değildi. *Hayır işiydi*. Sorun şuydu ki aklımın bir köşesinde büyü olmadığını biliyordum ama o âna kadar öyleymiş gibi davranabiliyordum. Şimdi duyuru panosunda bana bakan bir *kanıtım* vardı. Bu kadar canım acıdığı için kendimden nefret etmişim.

Eve geldiğimde köpeği alıp Evie'nin evine götürdüm ve yaşadığı evin yanındaki boş mezarlıkta ona taş attım. Evinden çıkıp beni gördüğünde kolumu tutup ne yaptığını sorarken yüzümde gördüğü şey yüzünden kafası karışık ve endişeli gözüküyordu. Güçlkle hikâyeyi anlatıp hayır işi, büyü ve saçmalıklar hakkında bir şeyler gevelerken hâlâ taşları atıyordum. Sonra durup bana birkaç dakika baktıktan sonra yere eğilip kendi de bir taş aldı; köpeğe atarak tam kafasına isabet ettirdi. Birbirimize bakarak neşelendikten sonra o köpek yıkık bir pelüşten başka bir şey olmayana kadar taş attık. Sonra kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı. O günü benim için katlanır hale getirmişti. Her zaman iyi hale getirmişti.

Gerçekliğe döndüğümde, okul parasını ödeme teklifime başını hafifçe iki yana sallayarak cevap veriyordu. "Jake, dinle beni. Bu çok güzel bir teklif ama olduğum yere gelmek için çok çalıştım. Biliyorum, sana göre hayatım başarı öykülerinden oluşmuyor ama idare ediyorum ve bir şekilde okula gitmenin yolunu bulacağım. Yani daha yeni beraber olmaya başladık ve bu işin nasıl gideceğini pek bilmiyorum. Ama belki bana yüksek miktarda paralar önermeden önce bu işin nereye gideceğini bekleyip görmeliyiz."

Bizim gibi yetişen insanların diğer insanlardan bir şeyler almasının zor olduğunu biliyordum ama daha yeni beraber olmaya başladığımız konusundaki yorumu beni sinir etmeye başlamıştı. "Her şeyden önce sana her şeyi açıkça belirttiğimi sanmıştım. Aslında her şey göz önüne alınınca hayatının başarı öyküleriyle dolu olduğunu düşünüyorum. Ayrıca yirmi dört saat önce yatağımdayken bana ne söylediğini sana hatırlatmam mı lazım Evie?"

Gözlerini kırptırdı. "Hımmm..."

"Bana benim olduğunu söyledin Evie. Bu eğlencelik bir düzüşme değildi. Benim için sıradan da değildi. Sana bunu açıkladığımı düşünmüştüm."

"Peki, neydi öyleyse? Benim erkek arkadaşım veya öyle bir şeyim misin?"

Aynen öyle. "Erkek arkadaşım, erkeğin, sevgilin, nasıl adlandırmak istiyorsan kullanabilirsin ama birbirimizle yatak odasının içinde ve dışında ilgilendiğimiz anlamına geliyor. Ve seninle ilgilenmemin bir kısmı hayallerini gerçekleştirebilmen için benim sana o parayı almanı önermem anlamına geliyor." Umarım bu, olayları açıklığa kavuşturmuştur. Evie söz konusu olunca hükmedici bir tavır takındığımın farkına vardım. Aramızdaki dinamığın tam olarak ne olduğundan emin değildim ama orada büyüyen bir şey vardı ve işe yarıyormuş gibi geliyordu. Onu ve beni sakinleştiriyordu. Kontrolü ele almalıydım ve belki o da kontrolü başkasına verme ihtiyacı duyuyordu. Durum her neyse ikimiz için işe yarıyordu ve özellikle onun beni gerçekten duymasına ihtiyacım olduğu zamanlarda böyle davrandığımı hissediyordum.

"Sadece üzerinde düşün, tamam mı?"

Bana bir süre baktı. "Tamam."

"Tamam."

Sessizlik içinde birkaç dakika yedikten sonra başka bir düşünce aklıma geldi. Kontrolü ele alırken... "Aynı zamanda doğum kontrol hapına başlaman lazım. Seninleyken prezervatif kullanmak istemiyorum."

Gözlerini kırpıştırarak kısıp sesle konuştu. "Zaten hap kullanıyorum. Adetlerim kötü geçiyor. Düzenli hale getirmesini sağlıyor. Yıllardır kullanıyorum."

Bunu cidden hatırlıyordum. Her ay okul hemşiresine hayalet gibi solgun görünerek gittiğini hatırlıyordum. "Pekâlâ, güzel. Şimdi yemeğini bitir."

Bir dakika sessizlikten sonra, "Şey, Jake, eğer prezervatif kullanmayacaksak yüksek ihtimalle sormam gerekiyor..."

"Temizim. Her zaman prezervatif kullandım ve düzenli olarak kontrol yaptırıyorum. İstersen sana kâğıtları gösterebilirim." Tanrı'ya şükür her daim bu konuda iyiydim. Herkes tarafından istenmeyen bir evde büyüyen bir çocuk olarak asla istemeyen bir hamileliği riske edemedim. Asla. Yine de Evie'den başkasıyla olduğumu düşününce utanç duydum.

Beni incelerken sessizdi ve ne düşündüğünü merak ediyordum. Sonunda masanın diğer tarafına uzanıp elimi elleri arasına aldı. "Hayır, sana güveniyorum."

Nefesimi bırakırken rahatlama duygusu vücuduma yayıldı. Güven dolu kahverengi gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

Yemekten sonra onun evine sürdüm ve birkaç dakika arabada öpüştükten sonra, "Beni öldürüyorsun," diye mırıldanarak geri çekildim. Hüsrarla inlemek istiyordum. Binarın önünde bana son bir öpücük verdikten sonra dönüp içeri girdiğinde bana omzunun üzerinden gülümsedi. Eve yalnız gitme konusunda mutlu olmadığım halde gülümsemeden edemedim.

19. BÖLÜM

Fizik tedaviden sonra neredeyse yere çökecek gibi hissederek odama yürüdüm. Ama iyi hissettiriyordu. Vücudumdaki her kas iyi bir egzersiz yapmıştı ve bugün farkı anlayabiliyordum. Daha güçlü, daha emin hissediyordum ama eski halime kesinlikle dönmemiştim. Ama ilk defa eski fiziksel halimin parıltısını görür gibi olmuştum.

Birkaç gün önce hastanenin rehabilitasyon bölümünden taşınmışım ve bunun, burada çok daha fazla durmayacağım anlamına geldiğini biliyordum. Bu düşünce beni buradan çıkmak için sabırsız yaparken aynı zamanda burayı terk etmeye korkuyordum. Bu yer benim için her açıdan güvenli bölge haline gelmişti.

Banyoya giderken aynada kendime bir bakış attım. Ameliyatların yüzüme yaptığı ufak değişimlere alışmışım artık. Doğruyu söylemek gerekirse zar zor algılanıyorlardı ama bu değişimlerle beraber bana dair değişen birkaç şey, Evie'nin beni hemen tanımasını zorlaştırır mı diye merak ediyordum. Bütün bu yıllar boyunca onun nasıl değiştiğini merak ediyordum.

Uzun ve sıcak bir duş aldım. Tam banyodan çıkarken Doktor Fox odama girdi. "Merhaba doktor," diyerek gülümsedim.

Gülümseyerek her zamanki sandalyesinde oturdu. "Nasıl gidiyor evlat? Fizik tedavi nasıl gidiyor?"

"Aslında iyi gidiyor. Daha iyi olursam beni buradan atacaklar," diye gülümsedim.

O da gülümseyerek cevap verdi ama düşünceli gözüküyordu.

"Taşınma planları nasıl gidiyor?"

"Güzel. Cincinnati'nin şehir merkezinde bir dairem var ve Preston benim için ofisi hazırlıyor."

"Harika evlat. Peki Evie?"

"Oraya gittiğimde onu araştıracağım. Sadece... Henüz hazır değilim. Ne söyleyeceğimi, neler olduğunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum..." Elimi ıslak saçlarımda dolaştırırken kaşlarımı çattım.

"Bütün bunlardan bahsederken evlat, bugün terapimizin belki biraz dışında bir şey hakkında konuşmak istiyorum seninle." Kaşlarını çatarken bir süre sessiz kaldı. Onu bekledim. Ne söyleyeceğinden oldukça emindim. Çıldırıdıktan sonra seansta ona Lauren'la ilgili her şeyi anlatmıştım. Zordu ama zaten yakaladığı görüntüden ve odamı mahvederken söylediklerimden yüksek ihtimalle her şeyi tahmin etmişti.

"Lauren'ı dava etmen gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır."

"Neden?"

"Eh, öncelikle reşit olmayan birine tecavüz suçlaması zaman aşımına tabi. İşe yaramayacak. Bir ara... Onu benden uzak tutmaya çalışmak için bakmıştım. Ayrıca bunu Phil'in... babamın şirketine yapamazdım. Bunun nasıl bir eleştiri getireceğini biliyor musun? Özellikle de şimdi ben şu an mahvederken? Benim adımın geçtiği her şey şirkete de bağlı. Medya bundan fena malzeme çıkarır. Phil neredeyse bütün yetişkin hayatı boyunca şirketi olduğu yere getirmek için çalıştı. Ona yaptığım onca şeyden sonra bunu da yaparsam kendimle yaşayamam.

İyi namını lekelemek? Çünkü durumla onun alakası olmasa da medya aynen bunu yapacak. Beni evlatlık edinen sadece Lauren değildi. Eğer onun ahlaki değerleri sorgulanacaksa, geçerli olsa da olmasa da Phil'inkiler de sorgulanacaklar. Olmaz."

Bir süre sessiz bir şekilde düşündü. Sonra sessizce, "Sana yapılanın, reşit olmayan birine basit bir tecavüz vakası olmadığını görüp görmediğini bilmiyorum evlat. O kadın... sorunlu bir çocuğu taciz etme niyetiyle evlat edildi. Bunu görebiliyor musun? Bundaki sapkınlığı görebiliyor musun? Sana umut verdikten sonra sapık hareketleriyle sevilip ilgilenilmeyi hak etmediğin mesajını aşıladığını? Suçunun tecavüzden öteye gittiğini görüyor musun?"

Camdan dışarı baktım. Haklıydı. On beş yaşındayken beni eve cinsel bir ilişki başlatma niyetle getirdiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Ama olan olmuştu. Ona karşı suçlama davası açmak yapılanı düzeltmeyecekti.

"Yine de olmaz. Bunu babama yapmayacağım. Son kararım budur. Bunu babama yapamam."

"Jake, baban söz konusu olduğunda tam olarak ne için bu kadar suçluluk duyuyorsun?"

Neşesiz bir şekilde kahkaha attım. "Eh, kahrolası karısı pek nazik değildi."

"Bu durumu saptırmak için aptala yatıyorsun. Olan bu değildi. Yaşlı bir kadın seni manipüle etmek için kendi evine götürdü. Sen..."

"Pekâlâ doktor. Anladım. Üzerinde çalışıyorum, tamam mı? Bunun hakkında son seansta konuştuk. Kendi kusurlarımın bir kısmını bırakmaya çalışıyorum. Hepsini değil. Ne söylersen söyle bunu yapmayacağım. Ama kendimi affedebilecek kadarını bırakacağım, tamam mı? Ama babam söz konusu olduğunda... Bana her daim iyi davranmıştı. Arkasından yıllarca karısını becerdiğim yetmezmiş gibi ona çok boktan davrandım. İkisine çok

sinirliydim. Belki bildiğini ve karısının ufak oyununu oynamasına izin verdiğini düşündüm. Belki de kendimi başkasından nefret edip başkasını suçlayayım diye kandırmıştım. Ama sonunda sırrımız onu öldürdü. Benim yüzümden, bizim yüzünden öldü."

"Evlat, mirasını şirketi sana bırakacak şekilde değiştirdi. Az önce bana hayali ve hayatının işi olduğunu söylediğin şirketi. Bunu tamamen sana bıraktı. Bunun bir şey ifade ettiğini düşünmüyor musun?"

Elimi tekrar saçımda gezdirdim. "Evet, sanırım. Ama bu hediyeği yönetme şeklimle onu gururlandırmaya odaklanma kararımı güçlendiriyordu."

"Yaptıklarının Lauren'in yanına öylece kalmasına izin vereceksin yani? Seni şu an bile taciz etmesini?"

"Başka bir şehre taşınıyorum doktor."

"Birilerine takıntılı olan insanlar bu tür şeylerin kendilerini durdurmasına genellikle izin vermezler."

Bir dakika sessizce camdan bakarken bana dediğini düşünüyordum.

"Sana, onun yaptığını yapan kadınların psikolojilerinden biraz bahsedebilir miyim?"

İç çektim. "Eğer istersen. Pek bir şey değiştirmeyecek ama dinleyeceğim."

Bir an sessiz kaldı. "Ergenlerle cinsel ilişkiye giren çoğu yaşlı kadının durdurulmuş gelişmeleri vardır. Psikolojik olarak kendilerini genç olarak görürler, böylece ilişki konusunda suçluluk duymazlar ve genellikle bunu âşık olduklarını söyleyerek meşrulaştırırlar. Onlar hastalar Jake. Oldukça hasta."

Bu kulağa çok tanıdık geliyordu. Lafına devam etti. "Erkek kurbanlar, kadın kurbanlarla aynı travmayı gösterebilirler. Depresyon, endişe, rol yapma, ilişki problemleri... Güç denge-sizlikleri ve bir oğlanın vücudunun genellikle oldukça kafa

karıştırıcı olması ve fazlasıyla travmatik bir şekilde iş birliği yapması gerçeği..."

Pekâlâ, belli ki örnek bir olaymışım. Bu yine de bir şey değiştirmiyordu. Derin bir nefes aldım. "Bütün bunlar ilginç ama şimdi onunla başa çıkabilirim doktor. Artık on beş yaşında değilim."

Doktor iç çekerken acı içinde gibi görünüyordu. Birkaç dakika sessiz kaldı ve zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordum ama ne konuda olduğuna dair fikrim yoktu. Önemi yoktu. Fikrimi değiştirmeyecektim.

Ayağa kalktı ve elini omzuma koyup hafifçe sıktıktan sonra kapıya yürüdü.

"Son bir öğüt yok mu Konfüçyüs?" diye takıldım.

Arkasını döndüğünde gülümsüyordu ama hâlâ dikkati dağılmış görünüyordu. "Evet, iyi gidiyorsun evlat."

Kapıdan çıkınca arkasından bağırdım. "Bu kadar mı? Bu sanki şans kurabiyesi yazısı gibi oldu."

Kapımdan uzaklaşıp holden aşağı ilerlerken kahkahasını duymadım.

20. BÖLÜM

İşle fazlasıyla meşgul olsam da sonraki birkaç gün zor geçmişti. Evie'yi toplantılar ve onun iki işinden bulduğum her fırsatta aradım. Hâlâ şehirde otobüsle seyahat etmesinden nefret ediyordum ama ona şirket şoförünü teklif ettiğimde reddetmişti. Israr etmek isterdim ve sanırım yeterince zorlarsam pes edecekti ama özgürlüğünün onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sırf benim dediğim olsun diye bunu elinden almak istemiyordum. Bu noktada olmazdı. Bu kaybetmeye niyetli olduğum nokta değildi. Bu yüzden kadını şehirde toplu taşımayla dolanıyordu. Mutlu değildim. Ama pes ettim. Şimdilik.

San Diego ofisinde yatırımcılarla buluşmak ve şirketin sponsorluğunu yaptığı bir hayır gecesine katılmak için yolculuğa hazırlanırken pazartesi günü çılgınca geçmekteydi.

Toplantının ortasında Evie'nin ismi telefonumda gözükte ve telefonu holde açmak için izin istedim.

"Merhaba bebeğim."

"Merhaba." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.
"Neler yapıyorsun?"

"Toplantıdayım..." Preston kafasını uzatıp elindeki tasarımları gösterdi. Başparmağıyla işaret edip, "Tamam mı?" diyerek dudaklarını oynattı. Başımla onaylarken bana grupta paylaşmakta sorun olup olmadığını sorduğunu biliyordum. "Üzgünüm Evie, sadece bir dakika konuşabilirim. Seni özledim. İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Ben de seni özledim."

"Yatağım soğuktu... Ve koklayacak güzel bir şey yoktu."

Kahkaha attı. "Belki de yatağa sıcak kurabiyelerden getirmelisin."

"Mmm... Edepsizce. Bunu denemeliyiz."

Tekrar kahkaha attı. "Pekâlâ Jake, işe geri dönmen gerektiğini biliyorum. Seni salı günü eve döndüğümde ararım, tamam mı?"

"Bekliyor olacağım. Görüşürüz bebeğim."

"Görüşürüz."

Toplantıma gülümseyerek geri döndüm ve bütün o yıllar boyunca onsuz nasıl yaşadığımı merak ettim. Nasıl başarmıştım? Sonra *yaşamadığımı* farkına vardım. Sadece var olmuştum. Bir ayağımın önüne diğerini atıyor, öylesine geçinip gidiyordum. En iyi günlerimde hissizdim, en kötüsündeyse perişan.



Salı günü San Diego ofisine uçtum. Okyanusun üzerinde uçmak bana her zaman Evie'yi ve California'ya olan ilk uçuş seferimi hatırlatıyordu. Beş saatlik yolculuk boyunca boğazımdaki düğümü tuttum. Onu çaresizce özlemiştim. Ama aynı zamanda daha önce hiç olmadığım kadar umutla doluydum. Sonunda bir *aileye*, zamanı geldiğinde hayatımızı kuracakken bana ve Evie'ye yardım edecek

insanlara sahip olduğumun umuduydu. Şimdi çok daha kolay olacaktı. Bu hatıraları bastırdım. Bu hatıraların köşelerinde gezinen karanlık şu anda gitmek istediğim bir yer değildi.

Bütün günümü körfezdeki bir otelin tesis dışındaki konferans salonunda yatırımcılarla toplantıda geçirmiştim. Manzara nefes kesiciydi ve gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Su parlıyordu ve tekneler ufukta nokta gibi görünüyordu. Ama burası evim değildi. Evim *onun* olduğu yerdı ve ben soğuk, bulutlu gökyüzüne sahip Orta Batı şehrine uçmak için sabırsızlanıyordum. Kendi kendime gülümsedim. Evim. Daha önce eve dair düşündüğüm şey sadece bir bölgeydi ve şimdiyse bir insana dönüşmüştü. Evie benim evimdi.

Bu akşam geri uçmayı istiyordum ama şirketin sponsorluğunu yaptığı bir hayır gecesi yemeği vardı. San Diego'da imkânları az olan çocuklara yardım eden bir organizasyon içindi ve yıllar boyunca bunun adına fazlasıyla çalışan Phil için önemli bir amaçtı. Belki de beni evlat edinmesi için ona ilham veren şeydi. Her durumda bu akşam onu temsil etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. O yüzden istemeyerek smokinimi giyerek oraya gittim.

San Diego'nun birkaç üst düzey yöneticisiyle kokteylde görüştüm ve tam yemek için masama doğru dönecekken Gwen'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bu akşam birkaç kere benimle konuşmaya çalışmıştı ama ondan kaçmakta başarılı olmuştum. Görünüşe göre bir daha asla yanıma gelme deyişim bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Beni dinlemeyen kadınlardan çektiğim neydi? Çenemi kastım ve diğer yöne dönmesini umdum. Dönmedi.

"Jake!" diye seslendi.

Yavaşça döndüm. "Gwen. Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, annem gelemedi. Babam bu akşam ona eşlik etmem için beni uçakla buraya getirdi," diyerek kocaman ve parlak bir şekilde gülümsedi.

Tam o anda ortama karışan misafirlerin fotoğraflarını çeken bir fotoğrafçı yanımıza gelip bir resim istedi. Ona siktirip gitmesini söylemeyi bir an düşündüm ama olay çıkarmak istemiyordum. O yüzden Gwen'e doğru eğilip yüzümde sahte bir gülümsemeyle konuştum. "Şu anda şirket organizasyonunda kamera karşısından başka bir yerde olsaydık, benim diğer yöne yürüyüşümü izliyor olurdun." Sanki şaka yapıyormuşum gibi kahkaha attı. Yapmıyordum. Kamera flaşı patlar patlamaz dönüp diğer yöne yürümeye başladım. Birkaç adımdan sonra Gwen'in arkamdan seslendiğini duydum. "Onun yüzünden, değil mi?"

Durup yavaşça döndüm. "Onun?"

Gwen kalçasını yana atıp bir elini oraya yerleştirdi. "Sırtındaki kız. Onu unutamıyorsun, değil mi?"

Etrafa baktım ama kimse ne konuştuğumuzu duyacak kadar yakında değildi kimse. Başımı yavaşça salladım. "Evet. Asla unutamadım. Asla unutmayacağım."

Sırtıp kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Eh, sırf benimle alakalı olmadığını duyduğuma sevindim."

Cevap vermeden önce bir dakika ona baktım. "Eğer gece rahat uyumana yarayacaksa öyle olsun." Arkamı dönüp uzaklaştım.



Kaba görünmeden, elimden geldiğince erken ayrılmaya çalıştım. Saat erkendi ama otel odama dönüp Evie'nin

aramasını beklemek için sabırsızlanıyordum. Odama girip eşyalarımı çekmecenin üzerine attıktan sonra tam ceketimi çıkarırken kapının çalındığını duydum. Bu kim olabilirdi ki? Sorusu veya başka bir şeyi olan bir hizmetli olacağını düşünerek kapıyı ardına kadar açtığımda Lauren karşımdaydı. "Jake, yüzüme kapıyı kapatmadan önce lütfen bir dakika konuşabilir miyiz?"

Ona baktım. "Lauren, konuşacağımız hiçbir şey..."

"Lütfen. Sadece bir dakika seni görmek istiyorum. Lobide bir saattir bekliyorum. Lütfen."

"Lauren, ne söyleyeceksen çabuk ve hemen burada söyle. Otuz saniyen var. Ve bu konuda cömert davranıyorum."

Konuşmadan önce dudaklarını büzdü. "Görmüyorsun! Şimdi BİZİM vaktimiz Jake. Phil gitti ve şimdi beraber olabiliriz. Artık *her şeye* sahibiz Jake. Biz..."

Yüzümü buruşturup geri adım attım. "Aman Tanrım. Sende ciddi bir sorun var."

Öne doğru bir adım attı. "Hayır, sorun olan tek şey sana sahip olamamam Jake. Benim..."

"Senin profesyonel yardıma ihtiyacın var. Şimdi gitmeni istiyorum Lauren. Bunun işe yarayacağını neden düşündün ki?" Kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştım ama engel olarak gitmeyi reddetti.

"Pekâlâ. İstedğin olsun. Kapıda seninle fiziksel mücadelede bulunmayacağım. Gidip duş alacağım ve kapıyı KİLİTLEYECEĞİM. Çıktığımda eğer çoktan gitmemiş olursan seni buradan postalamaları için güvenliği arayacağım. Beni anladın mı?" diye dişlerimi sıkarak konuştum.

"Jake lütfen..."

Ama çoktan banyoya yürüyüp kapıyı sert bir şekilde çarparak kilitledim. Birkaç dakika lavaboya gözlerim

kapalı yaslanarak durdum. Tanrım, sırf bu kadının görüntüsü bile kontrolü tamamen elinden alınmış, zayıf, on beş yaşındaki çocuğun anılarını geri getiriyordu. Elimi yüzümde gezdirdikten sonra duşu açarak suyu olabildiğince ısıya ayarladım. Smokinimi çıkarıp yerde bir yığın halinde bırakarak sıcak suya adım attım. Altında olabildiğince durduktan sonra kızarmış ve sızlayan tenimi duruladım.

Banyodan çıktığımda oda boştu. Yatağa uzanıp kısa bir an Evie'yi aramayı düşündüm ama bu akşam arkadaşını ziyaret edeceğini söylemişti ve araya girmek istemiyordum. Eve döndüğünde arayacağını söylemişti. Gözlerimi kapattığımda bir an dinlenmeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Lauren'm uyandırdığı duygular her zaman yorgun hissetmeme sebep oluyordu. Sadece bir süreliğine dünyayı susturmak istiyordum.



İrkilerek uyandım. Bu da neydi? Hemen oturup elimle yüzümü ovuşturdum. Yatağa düştüğüm pozisyonu değiştirdiğimi sanmıyordum. Saat gecenin neredeyse üçünü gösteriyordu. Ohio'da saat altıya geliyor olmalıydı. Evie beni aramamıştı. Kahretsin! Ya ona bir şey olmuşsa? O kahrolası otobüs. Şoförüm konusunda ısrar etmem gerektiğini biliyordum. Daha telefonumu komodinden aldığımın farkına varmadan hızlı aramadan numarasına basmıştım.

Telefonu üç defa çalarken kalbim göğsümde güm-bürdüyordu. Sonra sonunda, Tanrı'ya şükürler olsun ki, "Alo," dedi. Belli ki onu uyandırmıştım. Kalbimin ritmi yavaşladı ama şimdi sinirliydim. Neden beni aramamıştı?

"Evie."

Tereddüt etti. "Merhaba." Bir şey yolunda değildi.

"Merhaba, beni dün akşam hiç aramadın. Seni ben arardım ama beklerken uyuyakalmışım. Şimdi uyandım. Endişelendim doğrusu."

Bir an sessizlikten sonra konuştu. "Jake, seni aradım. Bir kadın telefonu açtı. Duşta olduğunu söyledi." Sesindeki acıyı açıkça duyabiliyordum. Gözlerimi kırptıştırırken bir an kafam karışmıştı ki sonra aklımda geldi. *Kahrolası Lauren!*

Odadan çıkmadan önce telefonu cevaplamış olmalıydı. Bektan bir zamanlama. Odama iş arkadaşlarımı içkiye çağırduğıma ve bayan bir arkadaşın telefonu cevapladığına dair ağzımdan dökülen yalan beni bektan hissettirmişti çünkü kolayca söyleyebilmişim. Lauren söz konusu olunca sanki yalan söylemek bir tepkime gibiydi. Söz konusu o olunca yıllarımı sır saklayarak geçirmişim. Tanrım, bundan nefret ediyordum. Evie'nin bu yükü üstlenmesine de hazır değildim. Lauren'ı beş dakikadan fazla görmeye zar zor katlanıyordum ve onu yıllardır tanıyordum. *Bunun Evie'ye etkisi ne olacaktı?*

Ona üzgün olup olmadığını sordum ve bir an sessiz kaldı. "Eğer gerçek buysa Jake, o zaman hayır, üzgün değilim. Sadece telefonuna cevap verdikten sonra neden sana mesaj bırakmadığını anlayamadım." Gözlerimi bir an kapatıp yüzümü buruştururken kendimden nefret ediyordum.

"Ben de anlamadım ama içiyorlardı, o yüzden tek tahminim bu. Özür dilerim bebeğim. İncinmiş olmalısın," dedim sessizce.

O duştayken bir adam telefonu açsa ben ne yapardım diye düşünmek bile istemiyordum. Sırf düşüncesi bile beni öldürücü bir ruh haline sokuyordu.

İç çektikten sonra sonunda, "Kafam karışmıştı Jake. Ama önemli değil. Eğer olan buysa senin suçun değildi," dedi.

Rahatlamış hissettim ama bir utanç dalgası omurgamdan aşağı ilerliyordu. Onunla paylaşmayı çok istiyordum ama o zamanlar bizi mahveden şeyin şu anda da bunu yapabileceğini biliyordum.

Boğazımı temizledim. "Seni özlüyorum. Görmek için sabırsızlanıyorum. Hâlâ seni bu akşam işten sonra alıyor muyum?"

"Evet. Seninle o zaman görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam. Evie, seni... Seni gerçekten özledim. Birkaç gün geçtiğini biliyorum ama ben, seninle görüşmek için can atıyorum." Sadece onu istiyordum. İhtiyaç hissi damarlarımda geziniyordu.

"Ben de öyle. Seninle akşam görüşürüz." Ses tonu şimdi daha sıcaktı.

Telefonu kapatıp yatakta yuvarlanarak tavana bakarken Evie gerçeği öğrendiğinde beni affedebilecek mi, diye merak ediyordum.



Sabah toplantım hızlıca sonuçlanmıştı ve planlanmış seferimden bir saat erken olan Cincinnati seferiyle uçabilecektim. Arabamı uzun süreli park yerinden aldıktan sonra alışveriş merkezine gitmek için fazlasıyla zamanım vardı. Evie'ye bir laptop alacaktım. Bu konuda benimle savaşıyordu ama yine de yapacaktım. Hayatını her şekilde daha iyi hale getirme ihtiyacı içimde kaynıyordu. Belki de hayatındaki yerimin geçici olduğu öngörüsü yüzündendi. Olmamasını umuyordum ve sırf düşüncesi bile paniklememe sebep oluyordu. Dişimle tırnağımla bu konuda savaşıyordum ama eğer düşünülemez se-

naryo başa gelirse en azından hayatını hayallerini yerine getirecek bir pozisyona soktuğumu bilecektim.

Daireme laptopu bıraktıktan sonra Evie'yi işten almak için çıktım. Onu arabamın dışında bekledim. Dışarı çıkıp beni gördüğünde duraksadı ve yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. Bütün vücudum rahatladı. Onu görene kadar ne kadar gergin olduğumun farkına bile varmamıştım. Şimdi nabzım onun yanında daha güçlü atıyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diyerek karşılık verirken hâlâ aptalca sırıtıyordum. İkimiz de kahkahaya boğulduk ve bir an daha ona dokunmadan duramadım. Onu kollarıma alarak kokusunu içime çektim. "Tanrım, seni özledim. Gülümsemi..." Burnumu boynunun tatlı oyuğuna soktum, "kokunu ve gece vücudunu tenimin üzerinde özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Aç mısın?"

"Evet, açlıktan ölüyorum."

"Sushi sever misin?"

"Sushi severim ama üniformamla oraya gidemem."

"Paket yaptırıp evde yemeye ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Dairemin yakınındaki ufak bir sushi dükkânına arabayı sürdüm. Evie beni arabada beklerken girip yemeğimizi aldım.

Daireme girdiğimizde Evie durup hemen yemek masasında üzerinde kırmızı kurdeleyle bıraktığım MacBook'u gördü.

Bilgisayarı eline alıp sonunda yüzünde temkinli bir ifadeyle bana bakmasını izlerken kalbim hızla atmaya başladı.

"Jake, yapmadım de..." diye bağırdı.

"Evie," dedim ellerimi dur işareti yapar gibi yukarı kaldırarak, "beni dinleyene kadar bir şey söyleme. İlk düşüncenin hediye kabul etmemek olacağını biliyorum ama lütfen sadece dinle."

Kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Bunu yapmak istedim ama sırf senin için değildi. Yaptım çünkü inanılmaz olduğunu ve hayallerini gerçekleştirerek çok büyüyeceğini, sırf seni değil, beni ve birçok insanı etkileyeceğini düşünüyorum. Lütfen bunu senin için, ruhundan gelen güzel kelimeleri okuyunca değişecek onca insan için yapmama izin ver Evie."

Derin bir nefes alırken gözleri yaşardı ve utangaç bir kahkahayla, "Baskı yok, tamam mı?" dedi.

Bilgisayarın yanına gidip incelemeye başladığında kabul edeceğini biliyordum. Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım.

"Sana hayır demeyi amma zorlaştırdın. Bunu biliyorsun, değil mi Jake Madsen?" Derin bir nefes aldı ve ne hissettiğini biliyordum. Ben de bu durumdaydım. Senden daha fazlasına sahip insanlardan hediye kabul etmenin özgüvenine bir darbe olabileceğini biliyordum. Bunu kabul etmesinin, bana karşılığında çok daha fazlasını verdiği anlamına geldiğini anlamasını umuyordum. Parasal değil elbette ama sayılabilecek diğer her şekilde. Beni mutlu ediyordu. İnanılmaz derecede mutlu. Ve bu Apple'daki bütün MacBook'lara değermişti.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda gözlerime bakarak. Ben de gülümseyerek karşılık verdim.



Serin bir akşam olduğu için şömineyi yakıp iki kadeh

şarap doldurduktan sonra orta sehpayaya koydum ve yemeklerimizi yere serdiğim battaniyenin üzerine yerleştirdim. "Sushi pikniği mi?" diye sordu gülümseyerek otururken.

"Aynen. Sushi yerken Japonlar gibi olmalıyız." Gülümseyerek battaniyede karşısına gelecek şekilde oturdum. Yüzümün önünde avuç içlerimi birleştirerek onu başımla hafifçe selamladım. Kıkırdayarak o da aynısını yaptı. Sonra kadehlerimizi kapıp bir tanesini ona uzattım. "Neye içiyoruz?" diye sordu.

Düşündüm. "Hayallere," dedim kadehimi onunla tokuşturarak.

Yudumladıktan sonra konuştu. "Laptop için tekrar teşekkür ederim Jake." Sadece ona gülümsedim. Bu bahsettiğim hayal değildi ama öyle düşünmesine izin verdim.

Bütün yiyecek kutularını açtım. Onu şaşırtmamı söylediği için her şeyden biraz almıştım. Yemek çubuklarını alınca ben de plastik çatalı ambalajından çıkardım. "Gerçekten mi Jake?" diye sorarak başıyla çatalımı işaret etti. "Sushi yerken Japonlar gibi yemelisin."

"Bebeğim, ben çubuklarla yemem. Ağzıma yemeğin gelmesini istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ah, hadi ama! Kocaman sushi parçasını almaktan daha kolay ne var? Pirinç parçalarını almıyorsun ki. Bak." Çubuğuyla uzanıp uzman bir şekilde Alaska sarmalarından birini alarak ağzına attı.

Önümüzdeki yemeğe ve çatalıma baktıktan sonra iç çektim. Çubuklarımı alıp ortadan kırdıktan sonra ellerimde tuttum. Uzanıp bir sushi parçasını arasına koyarak yüzüme doğru getirdim. Yüzümünden biraz ötedeyken kasığıma düştü.

Evie'nin bir bayana yakışmayan bir şekilde burnundan soluduğunu duyduğumda kaşlarımı çatıttım.

"Ah, bu komikti ha?"

Başını eğdi ve çubuğuyla bir sushi parçası daha alırken belli ki kahkahasını tutmaya çalışıyordu. Çiğneyip yuttuktan sonra konuştu. "Haaaaayır, hiç de komik değil. Biraz alıştıрма yapman gerekiyor. Tekrar dene."

Ona sahte bir kötü bakış attıktan sonra tekrar çubugumu kaldırıp bu sefer bir parça tempura karidesi dedim. Kutudan epey kaldırmış ve ağzımı açmıştım ki tekrar kucağıma düştü.

Evie yüksek sesle kıkırdadı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Çatalla yiyorum." Yemeği pantolonumdan aldığımda kumaşı lekelediğini fark ederek kutunun yanındaki peçetenin üzerine attım.

"Ah, hadi ama. Japon yemeğini çatalla yemek kötü şans filan olmalı. Tamam, eğer çubuklarla yemeyeceksen ben sana yediririm. Ağzını aç." Bir başka Alaska sarmasını alarak bana doğru kaldırdı. Ağzımı açtım ve beni yirdiğinde ondan yiyeceği alırken gözleri dudaklarıma takıldı. Kalbim hızlanmaya başladı.

Bakışlarını hemen benimkilere çekti ve orada arzuyu gördüm. Bir anda atmosfer değişmişti, yoğun ve elektriksi bir şeyle uğulduyordu. Hızlıca bakışını kaçırarak bir parça karidesi alarak tekrar ağzıma getirdi. Bu sefer çubuğu ağzımda biraz daha tutarak ben yemeği alırken ağzımdan yavaşça çıkardı. Karnımda bir arzu dalgasının dolandığını hissediyordum. Sushi'nin seksi olacağını kim bilebilirdi?

Bana birkaç lokma daha yedirdikten sonra kendi de birkaç lokma alarak çiğnedi. Ağzına odaklanmak inanılmaz derecede erotikti ve öne eğilip dudaklarını tatmadan edemedim. "Soya sosu gibi tuzlu bir tadın var," dedim dudaklarına doğru gülümseyerek. "Tatlı ve tuzlu."

"Mmm..." diye mırıldanırken bana gülümseyerek daha fazla öne eğildi.

Birkaç dakika birbirimizin dudaklarını yalayıp tattıktan sonra geri çekilip dizimin üzerine kalkarak yemeği onun oturduğu yere doğru taşıdım. Elini aldıktan sonra sushi pikniğinin biraz ötesindeki şömineye onu götürdüm. Yemeği biraz sonra bitirebilirdim. Şu anda başka bir şey çekmişti.

Eğilip yumuşakça öptükten sonra üniformasının fermuarını indirdim. İkimiz de henüz üstümüzü değiştirmekle uğraşmamıştık. Elbiseyi omuzlarından indirirken bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Koyu renk gözleri kocaman açılmıştı ve benimkileri arıyordu. Gördüğü şeyden mutlu kalmış gibi nazikçe gülümsedi.

Sutyen askılarını omzundan aşağı indirip arkasına uzanarak çözdüm ve geriye yaslanırken boynundan aşağıya doğru öptüm. Zevkle iç çekti.

"Çok güzelsin."

Utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına dönerek dilimi içeri kaydırıp ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu derin bir şekilde öptüm. Elini ereksiyonumun üzerine koyduğunda titrek bir şekilde nefes aldım. Gözlerinin içine baktım ve orada gördüğüm arzu beni neredeyse bitirdi.

Ayağa kalkıp elbisenin yere düşmesine izin verdi. Şimdi ufak, beyaz, kenarlarında dantelleri olan bir iç çamaşırdan başka bir şey giymiyordu. Onlara dair saf ama seksi bir şey vardı ki kendimi inanılmaz derecede sertleştirirken buldum. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Nereye gidiyorsun?”

Omzunun üzerinden bakarken hafifçe gülümsüyordu. “Şimdi hatırladım, gitmem gereken bir yer vardı. Seninle sonra görüşürüz?”

Işıkları kapatıp bana doğru yürüdüğünde kıkırdıyordum.

Tekrar önümde eğilip avuçlarını yanağıma yerleştirdi. Ona doğru eğildim. “Sadece sen, ben ve şömine ışığının olmasını istiyorum,” diye fısıldadı.

Başım la onaylayıp onu tekrar öpmek için eğildim. Dudaklarına doyamıyordum. Ona doyamıyordum.

Gömleğimi çözdükten sonra üzerimden çıkararak kenara attım. Parıldayan şömine ışığı etrafımızda bir gölge dansı oluşturuyor, başka bir dünyada onunla yalnızmışım gibi bir his bırakıyordu.

Halıda yan bir şekilde uzandım ve o da bana bakacak şekilde uzandı. Ateş arkamızda öpüşmeye devam ederken ön taraflarımız birbirine bastırılmıştı.

Bir elimi göğsüne götürüp sertleşmiş ucuyla Evie inleyip vücudunun alt kısmının benimkine sürtene kadar oynadım.

Pantolonumun fermuarını indirdiğini hissettiğimde geri çekildim ve Evie kendi çamaşırını çıkarırken pantolonu aşağı çekebileyim diye hafifçe sırtıma doğru yuvarlandıktan sonra tekmeleyerek çıkardım. Tekrar yüz yüze gelir şekilde, şimdi tamamen çıplak olarak uzandık.

Bir süre birbirimize bakarken yüzünde nazik ve güzel bir şey vardı. Elini tekrar yüzüme kaldırıp parmak ucuyla dudağıma dokunurken, “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye fısıldadı.

Başım la onayladım.

“Daha önce biriyle çıkmadığını, ilişkin olmadığını söyledin.” Bir an sessiz kaldı. “Neden ben?”

Gözlerinin içine araştırarak bakarken, ondan başkasını neden sevemeyeceğimin bütün sebeplerini ona anlatmayı çok istiyordum ama henüz yapamayacağımın da farkındaydım.

"Çünkü arzuladığım her şeysin," diye fısıldayarak cevap verdim. "Çünkü bana göre mükemmelsin."

Bana sessizce baktıktan sonra gülümseyerek fısıldadı. "Omzumdaki bu ben bile mi?"

Aşağı baktığımda loş ışıktaki gösterdiği ufak güzellik lekesini güçlükle görebiliyordum. "Özellikle o ben. Sen onu göstermeden önce senin hakkında çekincelerim vardı ama o ben işi garantiledi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Pekâlâ, güzel. Teşekkürler ufak ben."

Gülümseyip tekrar dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Elimi aramıza götürüp parmağımı bacaklarının arasına soktum. Ah, Tanrım, fazlasıyla ıslaktı. Ağızına inlediğimde kendini bana doğru bastırarak elimin daha fazlasını istiyordu. Parmağımı ıslak sıcaklığının daha derinliğine kaydırarak başparmağımı şişmiş sinir ucu yumağında hafifçe gezdirmek için kullandı. Hafifçe irkilip ağızma doğru inledi.

Elini sertleşmiş aletime getirip nazikçe aşağı yukarı doğru kaydırды. Ağızdan uzaklaşıp inleyerek, "Evie," derken beni okşamaya devam etti. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Ellerimiz bir süre daha zevk verirken gözleri arzuyla büyümüş, dudakları aralanmıştı. Gittikçe daha fazla tahrik olmaya başlarken birbirimizin ifadelerinin değişimini izledik. Fazlasıyla samimi ve yoğun. Karnımda orgazm dalgalandığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve kaslarımı yok olduğunu hissedene kadar kastım. En azından şimdilik yok olmuştu.

"Jake," dedi nefes nefese. "Yaklaştım. Sen içimdeyken, seninle beraber gelmek istiyorum." Bunu söylerken beni hafifçe sıkıp ucundaki ıslaklığı parmak ucuyla yaydı.

"Aaaaaah."

"Bu, 'Pekâlâ Evie' anlamına mı geliyor?" diye sordu hafif bir kahkahayla.

"Evet." Elimini bacaklarının arasından alıp bacağının üst kısmını kalçama kaldırarak onu daha da yakınma çektim.

Üzerinde içine girmek için pozisyon alıp kendimi içine ittirdim. Dar sıcaklığı beni çevreliyordu ve prezervatifsiz olmanın verdiği his tarif edilemezdi. Hareket etmeye korkuyordum. Ama belli ki vücudum korkmuyordu çünkü kalçalarım adeta kendi kendine hareket etmeye başladı. "Ah Tanrım, bebeğim çok iyi hissettiriyorsun," diye inledim.

O da inleyerek karşılık verirken bana daha da sıkı sarıldı. Beraber hareket ediyor, inliyorduk ve nefes nefeseydik. Ateşin ışığında birbirimizin yüzünü izliyorduk. Ateş ışığında sevişmekte ilkel ve güzel bir şey vardı. San ki tamamen farklı bir çağda onunla beraber zamansız bir arzu dansı için birbirimize sarılmıştık.

Nefes alış hızlanırken elimi tekrar bacaklarının arasına koyarak parmağımı klitorisinde dolaştırdım. Her an gelecek durumdaydım ve onun gelmesine ihtiyacım vardı.

Birkaç saniye sonra sırtı büküldü ve kendini bana doğru bastırarak doyuma ulaşırken nefessiz kaldı. Onu izleyip etrafımda sarsılışını hissetmek benim de doyuma ulaşmamı sağlamıştı. Zevk dalgalar halinde yayılırken içine boşaldım. Beraber doyuma ulaşıyorduk.



Temizlenip üstümüzü değiştikten sonra yemeğimizi bitirdik. Ufak sporumuzdan sonra daha da lezzetli gelmişti. Evie çatal kullanmama bile izin verdi.

Pikniğimizi topladıktan sonra kanepeye geçip televizyonu açtım. Doyuma ulaşmış ve mutlu hissediyordum. Öylesine televizyon izlemek kulağa hoş geliyordu.

Evie bilgisayarının yanına gidip açtıktan sonra yemek masasında oturdu. "İnceliyor musun? Daha önce Mac kullandın mı?" diye sordum omzumun üzerinden bakarak.

"Hayır ama her zaman bilgisayarlarla aram iyi olmuştur. Yüksek ihtimalle hemen kullanımını kaparım."

Kaybolan bir kadın hakkındaki gerçek bir cinayet programına kendimi kaptırmıştım ki...

Evie'nin bilgisayarının sertçe vuruluş sesi beni hikâyeden koparttı. Yüzü solan Evie'ye baktım. Hemen ayağa kalktım.

"Bebğim ne oldu?" diye sordum. Kahretsin, ne olmuştu?

Beni görmezden gelerek kapıya doğru yürürken ayakbılarını giyiyordu.

Bu da neydi? "Evie! Ne oldu? Neden gidiyorsun?" Kalbim hızla atmaya başladı.

"Otel odandaki kadın Gwen'di, değil mi Jake?"

"Ne?" Şaşkına dönmüştüm. Bu da nereden çıkmıştı? Aklımda, Lauren telefonu cevapladıktan sonra Evie'ye söylediğim yalana ulaştım. "Hayır. Elbette değildi. Gwen'i, sana davranış şeklinden sonra otel odama içki içmek için davet edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Eh, onu otel odana içki için getirdiğini düşünmüyordum Jake. Tek bildiğim salı akşamı yapılan toplantıda çekilen fotoğraflarda kulağına fısıldarken epey samimi gözüktüğün."

Boşlukları doldurmam sadece birkaç saniyemi aldı.

Ah, Tanrım. Beni Google'da aratmış ve Gwen ile San Diego'daki yemekte çekilen resmi görmüştü. Kahrolası Google. Çekildikten sonra o resmi hiç düşünmemiştim. Elim saçımda gezdirdim. Bütün insanlar arasından Gwen nasıl oluyordu da Evie'yle aramıza girmeyi başarıyordu? O kadar saçmaydı ki Evie'ye bu yaralı ifadeyi takındığı için gülebilirdim bile.

"Evie o bir şirket toplantısıydı. Gwen babasıyla beraber oradaydı. Benimle birkaç defa konuşmaya çalıştı ama ben pas vermedim. Beni fotoğrafçının önünde sıkıştırdı. Eğilip ona birine karşı hoşnutsuzluğumu kameranın önünde belli edecek bir tip olmadığım için şanslı olduğumu söyledim. Şaka yapıyormuşum gibi kahkaha attı ki yapmıyordum. Bütün olay bu. Onunla bütün gece bir daha konuşmadım."

Sadece bana bakmaya devam ederek ifademi inceliyordu. Sonunda derin bir nefes aldı. "Sana inanmak istiyorum Jake, sadece... Ben..."

"Evie, Tanrım dinle, keşke bilseydin..." Neşesiz bir kahkaha attım.

"Neyi bilseydim?"

"Seni bırak Gwen'le, herhangi biriyle aldattığımı düşünmenin ne kadar saçma olduğunu keşke bilseydin. Gerçekten, keşke beynimin içine girebilsen. O zaman sen de gülüyor olurdun."

"Jake..."

"Lütfen sadece bana güven ve gitme."

Yüzümü incelemeye devam etti ve sonunda hafif bir şekilde başıyla onayladı. Nefesimi bırakıp onu kapıdan uzaklaştırarak ceketini antredeki banka fırlattım.

21. BÖLÜM

Sonraki akşam Evie bir catering işinde çalışacaktı ve birinin onu eve bırakacağını söyledi. Sonrasında bana gelmesini istiyordum ama onu "yeni" ilişkimizde rahat hissettirmeye çalışıyordum. Bu benim için en zorlu kısımdı çünkü duygusal olarak kendimi daha fazla kaptırmıştım sanırım ama arada gözlerinde gördüğüm bakış bana duygularının yeni bir ilişkide olması gerekenden daha yoğun olduğunu söylüyordu. Tuhaf buluyor mu, kendince bunu sorguluyor mu diye merak ettim. Ama yine de ilişkilerle pek bir deneyimi yoktu, o yüzden belki de sorgulamıyordu.

Bir toplantıdan çıktıktan sonra Preston beni yüzünde endişeli bir bakışla kenara çekti.

"Neler oluyor? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet ama Lauren'ın kurul üyelerini aradığını bilmelisin sanırım. Bir toplantı düzenlemek istiyor ama nede-nini açıklamıyor."

Ah, kahretsin.

Bir anlığına duraksayıp kuruldan ne isteyebileceğini düşünürken birkaç gün önce onu otel odamdan kovdum diye mi olduğunu merak ediyordum. *Bu beni elde etmek*

için yeni taktik mi? Hissenin çoğunluğu bendeydi. O yüzden gerçekçi bakarsak yapabileceği pek bir şey yoktu. Ama kurul başkanı olduğum için toplantıda olamayacak ve kurulla görüşmesinden sonrasına kadar ne istediğini bilemeyecektim.

"Tamam, beni haberdar ettiğin için teşekkürler Preston. Şirketi etkileyen aile draması yüzünden özür dilerim."

"Hiç de böyle bir şey olduğu yok. Şirket gayet iyi gidiyor. Endişelendiğim kişi sensin."

Bir anlığına duraksayıp bana bakarken devam edip etmeyeceğini düşünüyordu.

"Babanla yan yana çalıştığımı biliyorsun. Kalp krizinden sonra hastanede onu ziyaret ettiğimde belli ki şirketin başına bu kadar hızlı bir şekilde geçeceğini bilmiyordu. Ama bana Lauren'm şirketle hiçbir alakası olmasını istemediğini açıkça belirtti. Benim olup da onun olmadığı bir zaman gelirse sana göz kulak olmamı söyledi. Umarım bu kulağa küçümseme olarak gelmez. Bu şekilde demek istememişti. Sanırım seni bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor ve ileride herhangi bir durum olursa yanında birinin olduğundan emin olmak istiyordu."

Kahretsin. Duyguların içimde çağıladığını hissediyordum ama daha sonrası için onları bastırdım. "Teşekkürler Preston. Minnettar..."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece kurul konusyla ilgilendiğimi bilmeni istedim, tamam mı?" Bununla beraber sırtıma vurarak çekip gitti.



Cuma akşamı Evie'den benimle kalmasını istedim. Onu

mutlu edeceğini düşündüğüm bir fikrim vardı. Çocukların yaptığı normal şeyleri yapmaya fırsatımız olmadığı gibi *genç çiftlerin* yaptıklarını da yapamamıştık. Genç ve kaygısızken bir ilişkimiz olma şansı olsaydı eğlence için yapabileceğimiz bütün o şeyleri yapamamıştık. *Eğer* genç ve kaygısız olsaydık. Aynı zamanda çok uzun zaman önce içimde kalan bir şeyi tatmin edecektim. Ona bir elbise satın alıp onu dansa götürecektim. Onunla boş parkta, yıldızların altında yaptığım dansın önüne yine de geçemeyecekti ki o zaman heyecandan titrememe ve onun ayağına basmama rağmen hayatımda yaptığım en iyi danstı. İki evlatlık çocuk parkta beraber dans ediyorlardı çünkü baloda giyecek doğru kıyafetlere sahip değillerdi. Tamamen acmasıydı. Ama aynı zamanda çok güzeldi.

Aklım yıllar önceki o dansa gittiğinde gülmeden duramıyordum. Fazlasıyla tuhaf ama yoğun ve bu hatıralardan biri benliğime kazınmış gibiydi. Tuhaftır ki çalan şarkıyı hatırlamıyordum. Aklım yakınlığıyla, ne kadar güzel kokup nasıl bana dokunarak dans ettiğindeydi. Eğer ona sorsaydım şarkıyı hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. Bu tür şeyleri ona sormayı, eski günleri yâd etmeyi arzuluyordum. Hatıralarımız. Sahip olduğum iyi hatıralardan birkaçı.

Cuma günü ona kapımı açtığımda güzel ama yorgun görünüyordu. Bu işe yaramazdı. Onu kollarımın arasına alarak kendine gelmesi için küveti dolduracağımı çünkü onu dansa götüreceğimi söyledim.

Dans planında benimle biraz savaştı ve ona bir kıyafet aldığımı söylediğimde bana sinirli bir bakış attı. Ama ona ne aldığımı görmek için doğrudan yatak odasına gitti ki sanırım bu iyi bir işaretti.

Onu yatak odasına kadar takip edip elbisenin ipeksi malzemesini parmaklarıyla incelemesini ve Jimmy Choo ayakkabılarını kontrol etmesini izledim. Satış elamanı seçtiğim elbiseyle gidecek birkaç tane öneriyi önüme koymuştu ve ayakkabılardan bir tanesinin fiyatı, Gwen'in Evie üzerine havyar döktüğünde çılglık attığı bin dört yüz dolarlık etiketinden daha fazlaydı. Kafadan onları seçtim. Önemsiz ve yüzeysel bir şeydi biliyorum ama Evie'nin o sümüklü kaltaktan daha iyi ayakkabılar giydiğini bilmek beni mutlu ediyordu.

Sonunda bana yüzünde gülümsemeyle döndü. "Bayıldım. Teşekkürler. Gerçekten bunu sen mi seçtin?"

"Eh, Saks'taki tezgâhtardan biraz yardım da aldım. Ama ona istediğim renk kartelasını ben verdim ve senin bedenini öğrenmek için burada bıraktığın kıyafetlere baktım."

"Tavus kuşu mavisi ha?" diyerek kaşlarını kaldırdı.

Omuz silkip sııttım. "Renk hoşuma gidiyor. Sadece seni hayvanat bahçesine filan götürmemi isteme benden."

Kahkaha attı ve ben de küveti doldurmak için banyoya gittim.

Hazırlanırken ona makarna hazırladım ve yatak odasından çıktığında neredeyse ağzımm suları akıyordu. Siktir, çok güzeldi. Vücudunu hiçbir şey yokken görmüş-tüm ve mükemmel olduğunu biliyordum ama bu elbise sahip olduğu en iyi varlıklarını; dik göğüslerini, düz kar-nını, sıkı, ufak kalçalarını, tenini çok fazla göstermeden ortaya çıkarıyordu. "Nefes kesicisin." *Bunun içindeyken seni toplum içine çıkarmak istediğimden emin değilim.* Gece elbisesi bölümüne giderken göz ardı ettiğim fazla büyük, siyah kazağı almadığıma bir an pişman oldum.

"Teşekkür ederim. Fiziğimi çok iyi bilen şahsi bir alışveriş asistanım var." Kaşlarını kaldırdı ama gülümsemişti.

Yemeğini yemek için oturduğunda, laptopunu satın alırken ufak bir mağazada sırf onu güldürmek için yaptırdığım tişörtü göstermeye karar verdim. Uzun kollu kağıdı çıkardım ve önünde kalın, siyah harflerle, *Dünyanın En İyisi* yazısını görebilsin diye ondan yana döndüm.

Neredeyse lokmasında boğuluyordu ve peçetesini dudaklarına doğru götürürken gülmemeye çalışıyordu.

"Ne?" diye sordum masum bir şekilde.

Tişörtümü gösterdi. "Dünyanın En İyi neyi?"

"Ah, bu mu?" diyerek tişörtü gösterdim. "Her şeyi içine alıyor. Dünyanın En İyi Erkeği, Dünyanın En İyi Âşığı, Dünyanın En İyi Aşçısı. İstediyini söyle, o konuda en iyisiyim."

"Ah. Pekâlâ, özgüvenini takdir ettim. Ama bilirsin, böylece kendini seni test etmeleri için eleştirmenlere bırakmış oldun," diyerek kaşını kaldırdı.

"Sadece bir eleştirmeni önemişiyorum. Ve onun tarafından test edilmeyi dört gözle bekliyorum. Ne kadar test, o kadar iyi. Bir sürü test çok güzel olur," dedim göz kırparak.

"Tamamıyla şapşal olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi başını iki yana sallarken ama sırtıyordu.

Kahkaha attım. "Yemeğini bitir. Sen yerken ben üstümü değiştireceğim, sonra da çıkarız."

"*Dünyanın En İyisi* tişörtünü kulüpte giymeyecek misin?" diye arkamdan bağırdı.

"Bütün şehre reklam vermemi istemezsin, değil mi?" diye seslenerek cevap verdim. Giyinme odamın kapısını açarken kahkahasını duyabiliyordum.

Daha klas olan bir kıyafet giydim ve on dakika sonra şehir merkezine doğru yol almıştık.



Evie'yi Igby's adında, kısmen yeni olan bir kulübe götürdüm. New York'taki çatı katlarına benzesin diye burayı baştan yaptıran inanılmaz bir iç tasarımcısı olduğu duymuştum.

İçkilerimizi aldığımızda Gwen olayından sonra otizm için yapılan hayır gecesinde bana kötü bakışlar atan arkadaş Landon'dan bahsetti. Evie için önemli olduğunu biliyordum ve daha iyi bir izlenim yaratmak iyi olurdu. O yüzden bizimle burada buluşmasını önerdim. Bir anlığına tedirgin göründü ama sonrasında kabul etti ve bir saat sonra onunla beraber arkadaş Jeff bize katıldı.

Bir tur içkilerimizi ısmarladıktan sonra hepimiz ufak bir masaya sıkıştık. Evie'nin neredeyse kucağıma oturmak zorunda kalmasını sorun etmiyordum. Onunla olabildiğince, özellikle toplum içinde yakın olma bahanesini seve seve kabul etmiştim. Birkaç erkeğin gereğinden fazla gözlerini dikerek baktığını çoktan yakalamıştım ve benimle beraber burada olduğunu açıkça belli etmek istiyordum.

Landon bana doğru eğilerek sordu. "Ee, Jake, Cincinnati'den misin?"

Bir anlığına şaşkınlıkla duraklamıştım ama sonra Evie'nin ona büyük ihtimal benimle ilgili bir şey anlatma fırsatı olmadığını ve Landon'ın da sadece basit bir soru sorduğunun farkına vardım. O yüzden, "*Evet, Evie gibi Northside'da büyüdüm,*" demek yerine, "*Hayır, aslında San Diego,*" dedim.

"California mı? Gerçekten mi? San Diego'ya bayılıyo-

rum. İki kere gittim. Bir arkadaşımınla beraber Pasifik sahilinde kaldım. Sen nerede yaşıyordun?"

"La Jolla." Suyumdan bir yudum alırken bir parça buz çiniyordum.

Köhne bir Northside, Cincinnati evlatlık evinden Pasifik Okyanusu'nun uçurumlarından birindeki malikâneye. Her ikisi de farklı bir tür cehennemdi.

Bana bir süre baktı. Belli ki bölgeyi biliyordu. Isık çaldı. "Şehrin hoş bir yeri. Seni buraya ne getirdi?"

"Babamın şirketinin burada bir ofisi var. Altı ay önce işleri ele aldım."

Landon başıyla onaylarken kaşlarını kaldırıp Evie'ye bir bakış attı.

"Güneş ışığını özlüyor olmalısın," dedi Jeff.

Evie'ye baktım. "Burada da fazlasıyla güneş ışığı var," diyerek ona gülümsedim.

"Banal," diyerek kahkaha attı ama yüzümü kendine doğru çekip dudığımdan hızlıca öptü.

Birbirimize sırtarak bir süre baktık ve Landon ile Jeff'e döndüğümde bize bakarlarık ikişinin de yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı.

Evie'yi kendime doğru çekip beylere döndüm. "Ee, Landon, Evie bana Cincinnati Üniversitesi'nde okuduğunu söyledi. Hangi bölüm?"

"İşletme okuyorum," dedi Landon.

Başımınla onayladım. "Harika. Ne zaman mezun oluyorsun?"

"Hâlâ birkaç yılım var. Biraz geriden geliyorum," dedi gülümseyerek içkisini yudumlarık.

Başımınla onaylayıp gülümsedim. "Peki ya sen Jeff? Ne iş yapıyorsun?"

"Mühendisim."

"Aa cidden mi? Ne mühendisi?"

Bana mekanik mühendisi olduğunu söyledi. İşi ve benim şirketimin ne yaptığı hakkında birkaç dakika konuştuk.

Bir süre sonra güzel bir şarkının çaldığını duydum ve ayağa kalkarak Evie'yi beraberimde çekerken, "Seni dans pistinde istiyorum," diyerek fısıldadım. Onu vücudumun üzerinde hissetmeye ihtiyacım vardı. Tereddütlü gözüküyordu ama beylere el salladıktan sonra beni takip etmeye başladı.

Dans pistinin ortasına geldiğimizde kollarını boynuma doladı ve ritimle beraber hareket etmeye başladık. Vücutlarımızın birbirine sürtünmesi ve müziğin yoğun ritmi çok seksiydi. Ona doğru baktığımda gözleri benim hissettiğim şeyle doluydu.

"İyi bir dansçı olacağını bilmem gerekiyordu," diyerek fısıldadı ve nefesini kulağımda hissetmem vücuduma bir arzu dalgası yaydı. Kendimi ona daha da bastırdım.

Landon şarkı değişirken Evie'nin arkasından geldi ve ben de bu fırsatı lavaboya gitmek için kullandım.

Ona Evie'yi teslim ederken, "Ona iyi bak," dedim Landon'a.

Birkaç dakika sonra döndüğümde iri, fazlasıyla kaslı bir et yığınının Evie'yi kendine çekmeye çalışırken Landon'ın onu diğer yöne çekmeye uğraştığını gördüm. Kırmızı bir perde gözüme inmişti. Tekrar on dört yaşındaydım ve Evie'yi biri okulda itekliyordu. Ama şimdi zorbanın cinsel bir niyeti vardı. Tek yapabildiğim şerefsizi yere çalıp yüzünü bar zeminine gömmek olmuştu. Onun yerine gömleğinin yakasının arka kısmından yakalayıp bara doğru savurmuştum.

Doğrudan yüzüne yaklaşarak, "Merhaba şerefsiz, hayır ne demek öğrenmen gerekiyor." Beni bir anlığına süzdü. Daha iriydi ama ben uzundum ve yüzümdeki ifade ona bu işi zorlayacağımı söylemiş olmalıydı çünkü, "Her neyse adamım," dedi ve elini teslim olurmuş gibi yalandan kaldırdı. Yanımdan geçip gitmeye çalışırken beni iterek üzerinden uzaklaştırdı. Aptal kas kafalı. Evie'ye baktım ve bir anlığına bakışlarımız birleşti. Başını hafifçe eğip bana hülyalı bir şekilde bakarken bütün kulüp adeta yok olmuştu. Biliyordu. Ama hızlı bir şekilde başını hafifçe salladı ve bana canlı bir şekilde gülerken tek parmağıyla beni çağırdı. Ben de gittim. Yanına vardığıma bana bakıp, "Kahramanım," diye fısıldadı.

Hafif çakırkeyif ifadesine bakıp başımı salladım ve beni yumuşatma yeteneğine gülümsedim. Tatlı, güzel aslan terbiyecisi.

Kırk beş dakika kadar diğerlerinin yanında dans ettik. Landon fazlasıyla komikti ve Evie'nin neden ondan hoşlandığını görebiliyordum. Olly Murs'un *Troublemaker* şarkısı çıktı ve Landon hayatımda görmediğime yemin edebileceğim hareketler yapmaya başladı. Şovuna gülerken insanlar izlemek için geri çekilip ona tezahürat yapıyordu. Evie'ye baktım ve gülümsememe engel olamazken onun da kahkaha atıp eğlenmesini, ânu yaşamasını izledim. Zaman yavaşlamış ve müzik yok olmuş gibiydi. Sadece o vardı ve sanırım bu, *tam da bu* ruhumun tam hissetmesine sebep oluyordu.

Landon, Jeff'i öne çektiğinde müzik beynimde yankılanmaya ve zaman akmaya başladı. Herkes ikisini alkışlıyordu. Jeff, Landon kadar iyi dansçı değildi ama kendince iyi dans ediyordu. Eğlenceliydi ama Evie'yi evime, yatağıma götürmeye hazırdım. İri adamı onun üzerin-

den koparmanın verdiği adrenalın ve bütün bu terli dans beni heyecanlandırmıştı. Bütün düşünebildiğim onu yataktaki altıma alarak dar ve ıslak sıcaklığına dalmaktı.

Kalabalık pisti tekrar doldurduğunda Landon bizim için dans ediyordu. Ona doğru eğilip Evie'yi eve götüreceğimi söyledim. Başıyla onaylayıp, "Seninle tanıştığıma ciddienden sevindim," dedi. Gülümseyerek biraz ötedeki Jeff'i başımla selamladım. Evie ona bir öpücük gönderip ben onu pistten alırken Jeff'e el salladı.

Evie lavaboyu kullanmak için uzaklaşırken onu bekliyordum ve doğrudan bana doğru yürüyen kadını gegrdm. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Kocaman bir adrenalın dalgası vücuduma yayıldı. Lauren. Beni buraya kadar takip mi etmişti? Hızlıca lavaboların olduğu tarafa bakış atıp doğrudan Lauren'a doğru yürüdüm. Kolunu kapıp onu dönmeye zorladım ki barın önüne kadar benimle yürümek zorunda kalsın. Bana doğru eğilip onu neredeyse ne sürüklerken bana sarıldı. Onu üzerimden uzaklaştırdım. "Yetti. Yemin ederim Lauren."

"Jake... Dur! Bekle, yarın kurulla buluşmak için şehre geldim. San Diego'da seninle konuşmama izin vermedin. Dairene seni görmek için gittim ve görevli buraya geldiğini söyledi. Sorun ededeğini düşünemedim..."

"Hem de nasıl *sorun* ediyorum. Son beş yıldaki sözlerim veya hareketlerimden hangisi sorun etmeyeceğim fikrini verdi sana? Hem kurulla ne halt hakkında konuşacaksın?" Dışlerimi o kadar sıktım ki bu çıldırmış sözcükleri tkrrmş gibi ağzımdan çıkarırken çenemi zar zor oynatıyordum. Kafasında fantezi dünyasında yaşıyor olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

Lavaboların olduğu tarafa bakış atarken kalbim göğsümde hızla atıyordu. Evie her an dışarı çıkacaktı.

Lauren'ın burada bir kadınla beraber olduğumu bilmesine izin vermemin şansı yoktu. Büyük bir olay çıkarmaya çalışacaktı. Hâlâ onun evinde yaşarken yanımda getirdiğim kızlara nasıl davrandığını fazlasıyla iyi biliyordum. *Nahoş*. Eğer bu haltlardan birini Evie'ye yaptığını görürsem onu öldürebilirdim. Hem daha Evie'ye yeni kavuşmuşken hapisane kulağa hiç çekici gelmiyordu.

"Sana anlatacağım Jake. Lütfen, ben..."

"Pekâlâ, beni bu hafta sonu aradığında konuşacağız. Eğer şimdi gidersen aramanı cevaplayacağım ve konuşacağız, tamam mı? Bu akşam arkadaşlarla buradayım ve bunun ne yeri ne de sırası."

Kaşlarını çatıp bana bir an şüpheli şüpheli baktıktan sonra etrafa bakındı ve bana döndüğünde, "Peki. Ama yüz yüze görüşmek istiyorum. Toplantımdan sonra seni ararım. Cevap verdiğinden emin ol Jake," dedi.

Bunu dedikten sonra arkasını dönüp kulübün kapısından çıktı. Nefesimi bırakıp lavaboların olduğu tarafa döndüm ama hâlâ Evie'yi göremiyordum.

Fedainin yanına giderek dışarıda sıra olup olmadığını sordum. Olduğunu söyledi ki bu kendimi iyi hissetme sebep oldu. Eğer Lauren biz gitmeden önce tekrar girmeye çalışırsa beklemek zorundaydı.

Başımı kaldırdığımda Evie neredeyse olduğum yere kadar gelmişti. Kahretsin, çıktığını görmemiştim. Gülmüserken zoraki görünmediğini umuyordum ve elini ellerimin arasına aldım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Kahretsin, beni Lauren'la beraber görmüştü. Daha fazla yalanlar. Bundan nefret ediyordum. Depresif bir hale girdiğimi hissediyordum.

"Sadece sarhoş olup olay çıkaran bir kadın. Fedai ona taksi çağırıldı, ben de kapıya kadar gitmesine yardım ettim. Bekle de gitmeden önce sana bardan bir bardak su getireyim," dedim onun dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"Ben iyiyim," dedi. "Öfkeli görünüyordun."

"Pek sayılmaz. Sadece biraz direniyordu. Bana pas vermeye çalıştı. Hayır, dedim. Bütün olan biten buydu." Ne gördüğünden emin olamadığım için her şeye bir kulp buluyordum.

Bana su konusunda güvenmesini söyleyerek onu bara doğru yönlendirdim. İçişini izlerken yanmış sinirlerini sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu gece de kötü sonlanmıştı.

Bardağı bara bırakıp bana cilveli bir şekilde gülümseyerek, "Beni eve götür. Daha fazla kadını döverek üzerinden çekmeden önce," dedi.

Kahkaha atarken zoraki gibi gözükmemesini umuyordum. İçten içe yüzümü buruşturdum.

On beş dakika sonra arabamı garaja çektim. Bu kısa birkaç dakikada Evie konuşarak ve gecemiz hakkında heyecanla, mutlu bir şekilde bahsederek beni biraz da olsa sakinleştirmeyi başarmıştı.

Şu anda ne hissettiğimi bilmiyordum. Sanki diken üstündeydim ve vücudumda dolanan bir yoğunluk vardı ki iyi mi, kötü mü yoksa her ikisi de mi olduğunu bilmiyordum. Bu akşam Evie'yi mutlu ettiğim için, ayrıca vücudunu saatlerce tutmanın verdiği yoğun hisle ve müzikle kafayı bulmuş hissediyordum ama aynı zamanda Lauren'm beni yalnız bırakmaması yüzünden hissettiğim öfke ile Evie'ye yalan söylememin verdiği suçluluk hissiyle patlamaya hazır gibiydim. Yalanlar birikiyor ve gittikçe kötüye gidiyordu. Hepsi içimde dolanıyordu ve onlarla ne yapacağımı bilemiyordum. Geçmişte her şey

tamamen olumsuzdu ve bir şekilde bunu hissizleştirmeye çalışıyordum ama şimdi hayatımdaki neşe kaynağı aklımı karıştırıyordu. Daha nazik, saldırgan ve fazlasıyla kafası karışmış hissediyordum.

Aracın motorunu kapatıp Evie'yi kendime çektim ve yüzünü ellerimin arasına alarak öpücüğe bütün hislerimi döktüm. Arabada birkaç dakika ateşli bir şekilde öpüş-tükten sonra üzerime oturdu ve *siktir!* Bu hemen üst kata çıkıp onu düzgün bir şekilde becerebilme ihtiyacımı gösteriyordu.

Tam bunu önerecekken arabanın içinde bir kumaş yırtılma sesi yankılandı. Bu da neydi? Üzerimden kalktı. Kasıklarımıdaki dikiş tam ortadan yırtılmıştı! Eh, bu oldukça ilginçti.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese, "oğlan kısımların inanılmaz Hulk gibi."

Oğlan kısımları mı? "Oğlan kısımları mı?"

Başıyla onaylarken gözleri kocaman açılmıştı. "Öfkeli mi?"

Gülmemek için kendimi zorluyordum. "Henüz değil. Ama ona 'oğlan kısmı' demeye devam edersen öfkele-nebilir. Kendisi tamamen erkek. Onu öfkeliyken görmek istemezsin."

"Ah, onu kesinlikle öfkeliyken görmek istiyorum."

İşte o anda kendime engel olamadım. Yüksek sesli kahkahayı patlattım. "Hadi seni üst kata çıkaralım."

Evie, ön masadaki görevli Joe'nun önünden geçerken pantolonumdaki deliği gizlemek için önden yürüyordu. Lauren konusuyla sonra ilgilenecektim. Bu akşamki bütün durumları düşününce vücuduma bir sahiplenme duygusu yayılıyordu. Önceliğim Evie'yi korumaktı. Lauren bu işi mahvedemeyecekti. *Hiçbir. Şekilde.*

Daireme girip hâlâ pantolonum konusunda gülerek duvara tökezledik. Onu duvara yaslariken testosteron damarlarımda çağlıyordu. Ona karşı arzum birkaç kademe artmıştı ve kanım aşağı doğru akıyordu. Çok güzeldi. Ona baktığımda bana yüzünde ciddi bir ifadeyle geri bakıyordu. "Jake hayatımda hiç aptal olmamıştım ve sana bu yüzden teşekkür etmek istiyorum. Bunun kulağa aptalca, belki de biraz salakça geldiğini biliyorum ama bu benim için çok önemli. Gerçekten bu akşam için teşekkür ederim."

Bu bana söyleyebileceği en güzel şeydi çünkü bütün olay zaten bundan ibaretti. "Seninle daha çok aptalca an yaşamayı iple çekiyorum güzellik," diye cevap verdim gülümseyerek.

Onu daha sertçe duvara yasladım ve dudağım onun kilerle birleştirdim. Uzun bir süre dillerimiz birbirine değerek, birbirimizin dudaklarını emerek ve yalayarak öpüştük. *Chardonnay* ve *Evie* gibi bir tadı vardı. Karışım karşısında inledim. Bayılmıştım ve nefesindeki alkol kalıntılarının beni sarhoş ettiğini hissediyordum ama gerçekte beni sarhoş eden *oydu*. Tahrik olduğum için arabada hissettiklerim tekrar geri gelmişti. Vücudum tepki gösteriyor, dilim yağmalarken kalçalarımı ona doğru hareket ettirdiğimde inliyor ve beni tamamen benden alıyordu. Kontrolü kaybetmiş, zevkten başım dönmüştü ve hiç olmadığım kadar saldırgan hissediyordum. Aynı zamanda kendimi onun içinde kaybetme ve tamamen ona sahip olma hissi de vardı içimde.

Ayaklarını yerden keserek bacaklarını belime dolamaya zorladım ve onu daha sertçe duvara yasladım. Eliyle pantolonumun içine ulaşip beni okşayarak aklımı kaybedecekmişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Tek düşü-

nebildiğim içine hızla girmekti. Tamamen kontrolü kaybetmiştim ve umurumda değildi. Keyfini çıkarıyordum.

Bir yırtılma sesi daha duydum ve tangasını kısmen yırttığının farkına vardım. Kahrolası şey yolumun üzerindeydi. Keskin bir şekilde nefesini içine çektikten sonra parmaklarımı içine girmeden, sadece ıslaklığını ufak halkalar halinde yayarak oynattığımda yüksek sesle inledi. Islaklığını hissetmemle göğsümde bir hırıltının yükseldiğini hissediyordum. "Her zaman benim için ıslaksın," dedim güçlkle konuşarak.

Kollarını bana sıkıca sarıp başını duvara yaslayarak bana boynundaki tatlı tenin tadını almam için izin verdi. Onu parmaklamaya devam ederken ıslaklığını klitorisin etrafına yayıyordum. Kıpırdanıp inliyordu ve onu yiyip bitirme isteğimi artıyordu. Umarım sert bir sürüşe hazır-
dı çünkü şu anda tek yapabileceğim buydu.

Kalçalarımı geriye doğru çektim ve Evie'nin itirazla inlediğini duyunca aletimin ucunun ıslandığını hissettim.

"Aletimi dışarı çıkar Evie," dedim sesimin boğuk ve uzaktan geldiğini hissederek.

Yırtılmış pantolonumun arasından ulaşır boxerm içine girerek beni elleri arasına aldı. Ellerini üzerimde hissetmem çok fazlaydı. Ama hemen bıraktı ve kalçalarını bir elimde sıkarak diğeriyle kendimi hizalayıp bir seferde, hiç de nazik olmayarak içine girdim. Çığlık attı ve bu bir anlığına beni kendime getirdi. Arzuyla dolu gözlerine bakıp iyi olup olmadığından emin olmaya çalışırken birkaç saniye durdum. İyi olduğunu görünce hafifçe geri çekilip tekrar hızlıca içine girdim. Dar kaslarının verdiği sürtünme hissi o kadar iyiydi ki istemsizce tısladım. Evie gözlerini kapatıp derinden inlerken dudakları aralıktı.

Tekrar kendimi kaybettim ve vücudum kontrolü ele aldı. Aklım sanki bu zevk sürüşünde arka koltuktaydı.

Dudaklarımı onunkilere bastırırken içine sert ve derin bir şekilde girerek onu duvara çarpıyordum. Ona sahip olmak ve benim olduğunu onaylatmak istiyordum. Bu dünyada güzel bir şeyin sadece ve sadece bana ait olduğuna kendimi inandırmak istiyordum.

Aletimde bir ıslaklık daha hissettim ve yoğun bir zevk dalgası karın bölgemde nabız gibi attı. İkimizin arasına ulaşarak parmağımı tatlı kıvrımlarında oynattım. Nefes nefese olmaya ve orgazm vücudunda dalgalanırken ağızıma inlemeye başladı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve yüzünün arzuyla kaplanmasını izledim. O kadar güzeldi ki, "Benim. Yalnız benim. Sadece. Benim," kelimeleri istemsizce ağızımdan dökülürken durmadan içine girip çıkıyordum.

Kendi doyumum aşağıları doğru ilerliyordu ve başım doğrudan geriye doğru düşerken yoğun zevk beni ele geçirdi. Kabarıp onun içine gelirken gözlerimin önünde yıldızları görmüştüm.

Yıldızlar yavaşça solup yok olurken kontrolü tekrar elime aldım ve az önce ne olduğunu merak ettim. Benim için inanılmaz derecede mükemmel olmasına rağmen umarım onu incitmemiştim. Duvarlar pek yumuşak sayılmazdı. Ama başımı kaldırarak gözlerinin içine bakıp hâlâ içinde yavaşça ilerlerken yüzündeki ifade beni sakinleştirdi. Şaşkın, doyuma uğramış ve fena şekilde becerilmişti. Gururdan göğsüm kabarırken yoğun bir sahiplenme hissiyle doldum.

"Çok güzelsin," dedi mahmur bir şekilde.

Gülümseyerek onu yavaşça yere bıraktım. "Güzel olan sensin," diye fısıldadım.

Uzanıp beni tatlı bir şekilde öptü ve ben de onu yatak odasına doğru yönlendirdim.

Temizlendikten sonra yatağa çöktüm. Evie bana sokulmuş, derin derin nefes alıyordu. Uyuyakaldığını biliyordum. "Seni seviyorum," diye fısıldarken duymadığını bildiğim halde bunu söylemeye ihtiyacım vardı.

"Mmm, Leo..." diye fısıldayarak cevap verdi. Bütün vücudum donakalırken kalbimin sabit atışları durdu ve sonra kelimeleri kafama dank ettiğinde atmaya devam etti. Aman Tanrım. Siktir. Kalbim şimdi hızla atıyordu. Aklım dumanlıydı ve gözlerim karanlıkta kocaman açılmıştı. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama huzurlu bir uykuya dalmam birkaç saatimi aldı.

22. BÖLÜM

Evie ertesi gün iş için evden çıktı ve ben de kalkmadan önce bir süre tembellik yaptıktan sonra spora gittim. Evie'yi uykusunda Leo diye sayıklarken duyup duruyordum. Hâlâ ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Hâlâ benim hakkımda rüya görüyor muydu? Bunun anlamı neydi? İçinde, eskiden olduğum oğlana tutunan bir şey mi vardı hâlâ? Bu benim hakkımdaki gerçeği duymayı daha kolay hale getirir miydi acaba?

Birkaç saat spor yaptıktan sonra eve gittim. Aynı zamanda fazlasıyla gergin hissediyordum çünkü bugün Lauren'ın kurulla görüşüğünü biliyordum ve neden olduğuna dair fikrim yoktu. Her neyse, motivasyonunun beni kontrol etmekle alakalı olduğuna emindim ve sırf bu bilgi beni öfkeyle dolduruyordu. Onun boktan işleriyle daha ne kadar baş etmek zorundaydım? Bunların herhangi biriyle baş etmesini Evie'den nasıl isterdim? Hiçbir zaman durmayacaktı. Eğer Lauren, Evie'nin tekrar hayatımda olduğunu öğrenirse işlerin daha sarpa saracağını biliyordum. Hem de çok fena.

Bugün veya herhangi bir gün Lauren'la baş etmek istediğim son şeydi. Ama neyle uğraştığını bilmem gerekiyordu. Kişisel durum bir kenara, ne planladığını bilmeyi

şirketime borçluydum. Evie'yi almak için yola çıkmadan önce onunla toplum içinde buluşmak en iyisiydi. Eğer toplantı hakkında bir şey öğrenmek istemiyorsam her zamanki gibi aramasını görmezden gelebilirdim sanırım. Ama sonra Evie buradayken belirmeye çalışacaktı ve Tanrım, sırf düşüncesi bile başımı ağrıtıyordu. Mutfağımın tezgâhında başım ellerimin arasındayken birkaç dakika oturup sırf bu karmaşayı düşündüm. Ayağa kalktıktan sonra duş alıp tıraş olarak eşofmanlarımla ve tişörtle öğlenin geri kalanında masamda çalıştım.

Lauren'ın numarasını doğrudan sekretere gidecek şekilde programlamıştım. O yüzden sürekli bir mesajım var mı diye kontrol ettim. Dinleyip Lauren olduğunu duyduğumda onu geri aradım.

"Jake, oraya geliyorum." Alo dememi bile beklememişti.

"Bu da nedir Lauren? Sana daireme gel demedim. Kim senin yukarı çıkmana izin verdi?"

"Öndeki görevli izin verdi. Ona kim olduğumu söyledim. Elbette izin verdi."

Ah kahretsin, Joe'yla konuşmayı unutmuştum. Aşağı indiğimde ona haddini bildirecektim.

Tam asansör çaldığında hole çıktım. Lauren çıktığında bana kocaman sırttı. Ben gülerek karşılık vermedim.

"Hâlâ kaprisli bir ergensin gördüğüme göre," dedi hızla yanımdan geçip daireme girerek.

Etrafa baktı. "Bayıldım Jake." Cama gidip manzaraya baktı. "Eğer istersen buraya taşınabilirim. Benimle San Diego'ya gelmeni tercih ederim ama..."

"Lauren neden kurulla buluştun? Neden senin için cumartesilerini feda etmek zorunda kaldılar?"

İç çekerek yaklaştı. "Jake, bugün kurulla vasiyete itiraz ettiğimi bilmeleri için buluştum. Phil hisselerin çoğunlu-

ğunu sana bıraktığında kendinde değildi. Avukatım eliminde oldukça iyi bir davamın olduğunu söyledi. Şirketin haklarını alana kadar ki kesinlikle sahip olacağım, bütün finansal kararların durdurulması için kurula başvurdum.”

Ona bir süre baktım. Bu şekilde oynamaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim. “Hayatta olmayacak. Phil’in vasiyeti oldukça sağlam ve akli oldukça başındaydı. İhtiyacın olan bütün paraya sahipsin. Bunu tek yapma sebebinin beni kontrol etmeye çalışmak olduğunu biliyorsun. Benim üzerimde kontrolün varken hayat senin için çok güzeldi, değil mi?” dedim dişlerimi gıcırdatarak.

“Ah, Jake,” diyerek iç çekti. “Bütün olay hakkım olanı almakla ilgili. Yirmi yıl boyunca bir işkolikle evliydim. Ne kadar çok şey feda ettim, biliyor musun? Sen gelene kadar hep yalnızdım. Gereksiz suçluluk hissini bırakman gerekiyor. Phil’in gitmiş olması bizim beraber olmamızı daha kolay hale getiriyor. Gerçek bu. Sadece böyle gerçekleşti. Bu konuda kötü hissetmene gerek yok. Bizim gibi iki insanın birbirinden etkilenmesi ve bunun doğru olması mümkün olamaz mı?”

“Lauren nefesimi boşuna harcıyorum çünkü ancak duymak istediğini duyuyorsun ama asla senden etkilenmemiştim. En azından sekiz yıl önce, sonun başlangıcı olan kısımda, fazlasıyla korkutucu ve kafa karıştırıcı bir yirmi dakikadan fazla değildi. Aramızda olanların en boktan kısmıysa bir parçam sana boyun eğmek istedi çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bütün hayatım boyunca bir hayal kırıklığıydım ve düşündüm ki... Sonunda bana değer veren bir aileye sahip olacağımı düşündüm. Oldukça boktan ve kafası karışmış parçam, nasıl olursa olsun benden hoşlanmanı istedi. Ve bir şekilde sanırım sen de bunu biliyordun ve bunu kullandın. ‘Hakkın olandan’ filan bahsederken şirketten çok

benden bahsettiğin hissine kapıldım Lauren.” Kelimeleri tükürerek söylerken çenem kasılmıştı. Beni dinlemiyordu ama yine de söylemeye ihtiyacım vardı belki. Onun için olmasa da kendim için.

Bir anlığına yenilgiye uğramış gibi gözüktü ve kelimelerimin ona işleyip işlemediğini merak ettim ama yakınıma gelip elini yanağıma koymaya çalıştı. Onu engelleyip uzaklaştım. “Böyle davranmak zorunda değilsin. Senin için daha iyisini yapmama izin ver tatlım.” Sonra parmak uçları üzerinde durup dudaklarını benimkilere bastırmaya çalıştı. Geriye çekilip ellerimi önüme koydum. Bu iş bitti. Her zaman olay buna geliyordu.

“Bu ayaklara hiç girme. Sana San Diego’da ilişkimizin ne olduğunu açıkladım ki bu da öyle bir şey olmadığıdı, tamam mı?”

“Kendine yalan söylüyorsun Jake. Bunu öylece ortadan kaldıramazsın. Beni öylece ortadan kaldıramazsın.”

“Bok yapamam. Çek git.”

Tekrar bana doğru adım atıp kollarını bana dolamaya çalıştı.

“Siktir GİT!” diye bağırırken içimdeki öfke taşıyordu. *Neden nefesimi boşa harcadım ki? Yemin ederim psikopatın tekiydi.*

Bakışlarını kaçırıp zar zor duyacağım şekilde yumuşak bir şekilde fısıldadı. “Seni asla geri alamayacağım, değil mi?”

Cevap bile vermedim. Ne olacaktı ki? Bunu söylemesinin bir anlamı yoktu. Sadece kendini toparladığında tekrar üzerime gelecekti.

Kapıma doğru yürüyüp ardına kadar açtım. Siktir! Evie holde durmuş, gözlerini kırıpıştırarak bana bakıyordu. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve bu düşünemediğim en kötü senaryoydu. Ne kadarını duy-

muştı? Ne söylendiğini hatırlayamıyordum bile. Öfke ve korkuyla doldum. "Kahretsin. Evie. Burada ne halt ediyorsun?"

Yüzü solmuş, ağzı bir şey söyleyecek gibi açılmıştı ve kocaman gözlerinde acı vardı. Siktir. Siktir. SİKTİR! Gürlemek ve bir şeyler kırmak istiyordum.

Çenemi sıkıp kontrolümü elimde tutmaya çalışırken Lauren kapıdan dışarı çıktı ve Evie'yi görünce durdu. İkimize baktıktan sonra, "Gerçekten mı Jake? Bu kadar çabuk mu?" diye tersledi.

Bu tam bir kâbustu. Evie, Lauren'ı bu şekilde öğrenmemeliydi. Gözlerimi bir an kapatıp güç için savaşıırken olabildiğimce sakın bir şekilde, "Çek git," dedim.

Lauren her zamanki gibi beni görmezden gelip Evie'ye giderek, "Ben Lauren," dedi. Her zamanki gibi sonrasında kötü şeylerin olacağını vaat eden aşağılayıcı ses tonuyla konuşmuştu.

Evie gözleri kırpıştırıp elini uzatırken, "Tanıştığımıza memnun oldum ben..." diye fısıldadı.

"Anne!" diye bağırdım. Evie ismini söylememeliydi. Lauren onunla hiç tanışmamıştı ama ismini biliyordu çünkü San Diego'ya olan yol boyunca defalarca bahsetmiştim. Sırtımdaki kızın isminin Evie olduğunu biliyordu. Bu kızın, o kız olduğunu anlayacağını düşünmüyordum çünkü dövmeyi sadece birkaç kere görmüştü ama onun ismini duymasına izin veremezdim. Lauren'ı "anne" diye çağırmanın ilgisini çekeceğini biliyordum. Her zaman bundan nefret ederdi.

"Eğer çekip gitmezsen Tanrı şahidimdir ki seni aşağı sürüklemeleri için güvenliği ararım." Yumruğumu yanlarımda sıkıp gevşetiyordum.

Lauren bir an dudak büktükten sonra kendini toparlayıp konuştu. "Pekâlâ, Jake, istediğin gibi olsun."

Ben istediğimi hiç elde edemedim, seninle hiç olmadı, seni gidi deli kaltak.

Sonra açık asansöre girip döndükten sonra doğrudan Evie'ye bakarak, "Diğerlerinden bir farkın yok. Bunu bil-melisin," dedi.

Evie, on tonluk bir yıkım gölgesi gibi göğsüme çarpan ufak bir ses çıkardı. Dehşete kapılmış bir şaşkınlık omur-gamdan aşağı doğru dalgalandı.

Olduğum yerde uzun bir süre durup kontrolümü eli-me almaya, gittikçe yükselen öfkemi kontrol etmeye ça-lışıyor, Lauren ile Evie'nin aynı holde olmasının verdiği baskın tiksinti hissinde boğulmak istiyordum.

Evie ilk hareket eden oldu. Asansörün yanına gidip butona bastı. Hareketi beni öfke transımdan çıkarmıştı ve paniklemeye başladım. Şimdi beni terk edecek.

"Evie! Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum Jake. Belli ki beni burada istemiyorsun. Üzgünüm, işten erken çıkmış ve sorun olmayacağını dü-şünmüştüm. Seni aradım..." Sözünü bitirmedi ama göz-lerine dolan yaşlar beni dağlamıştı.

"Evie, lütfen bebeğim. Açıklamama izin ver. Çok özür dilerim. Hem de çok. Sürekli işleri batırıyorum." Elimi saçlarımda gezdirerek Evie'nin anlamasını nasıl sağ-larım, diye düşünüyordum. Elini çok hafifçe çekerken beni daireme takip etmesini umuyordum. Bir an olduğu yerde kalıp yüzümü inceledikten sonra onu içeri yönlen-dirmeme izin verdi. Eşyalarını kapının yanında bıraktığı gözümünden kaçmamıştı. Açıklamama izin verecekti ama eğer gerekirse hızlıca kaçmaya hazırdı.



Oturma odasında oturduk ve anlatmaya başladım. "Her şeyden önce buraya gelmekten dolayı kendini kötü his-

setmene sebep olduğum için özür dilerim. İsteddiğin zaman buraya gelebilirsin. Annemin gelmesini beklemiyordum..." İç çektim. "Biz... ayırdık. Aramız iyi değil, sen de gördün." Neşesiz bir kahkaha attım. Bu konuda komik olan hiçbir şey yoktu.

Evie'ye Lauren'ın kurula başvurmak için şehirde olduğunu ve onunla bir şey yapmak istemediğimi söylediğim halde bu sorunla ilgilenmem gerektiğini söyledim.

Ona annemle olan karmaşık ilişkiyi açıkladım ama neden karmaşık olduğuyla ilgili detayları atladım. Lauren hakkında konuşmak bile benim için zordu. Yıllar boyunca bu konu yokmuş gibi davranmıştım. Hisleri öteleyerek o evde yaşananların acısını hissizleştirmeye çalışmıştım. Belli ki işe yaramamıştı ama atlatmam için bir yoldu. Evie'ye Lauren'la ilişkimizin nasıl olduğunu söylemek, lisedeki davranışlarımı ve babamla olan çok resmi ilişkimin sebeplerini anlatmak fazlasıyla zordu.

Evie'ye çok fazla detay vermediğim halde doktora kararlık sırlarımı anlatmaktan yüz kat daha zordu bu. Öncelikle doktor bir psikologdu. Evie'yse... Evie benim için her şeydi. Gerçeklerin ufak bir kısmını duysa bile çekip gideceği düşüncesi çok fazla korkutucuydu.

Ona neden terslendiğimi anlamasını istiyordum. Doğru değildi. Bunu biliyordum. Ama pek de Evie'yle alakası olmayan bir şeyle alakalıydı.

"Senin öylece orada durduğunu gördüğümde onunla aynı havayı bile paylaştığına inanamadım. Acımasız kaltağın tekidir. Kendi çıkarına yarayacağını düşündüğü her şeyi yapıp söyleyebilir. Burada olduğun için kızgın değildim. Sadece o çingiraklı yılanın yakınında bile olduğun için öfkeliydim. Bu senin suçun değildi ama kendimi kaybettim. Çok özür dilerim." Beni anlaması için gözlemlerimle ona yalvardım.

"Jake," dedi. "Benimle kendin hakkında konuşurken sanki kodlarla konuşuyormuşsun gibi hissediyorum. De-diğinin genelini anladım ama aslında pek bir şey anlat-madın."

Bu konuda kesinlikle haklıydı ve kendimi bu yüzden bok gibi hissediyordum ama şu anda ona verebileceği-min hepsi buydu. Lauren'a olan nefretimin tamamını söylemek ona kim olduğumu söylemek anlamına gelirdi ve şu anda bunu yapma cesaretini toplayamazdım. Ben bir korkağım. Söz konusu o olduğunda ben bir korka-ğım. Ama hiç yoktan, onun ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyordum.

İkimiz de bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra eli-ni sıkarak, "Seninle böyle konuştuğum, sana böyle his-settirdiğim için beni affeder misin? Tanrım, hatta bütün boktan durum için?" dedim.

Derin bir nefes alıp bana bir süre baktıktan sonra ha-fifçe kaşlarını çatarak konuştu. "Evet, seni affediyorum. Hem annen için özür dilemene gerek yok Jake. Ailenin kim olduğunu seçemeyeceğini herkesten daha iyi bilirim."

"Teşekkürler," dedim sessizce. Ellerini dudaklarıma götürerek boğumlarını öptüm. "Seni üzecek hiçbir şey yapmak istemedim Evie. Yaptığım her şey sana karşı güçlü şeyler hissettiğimdendi... Ben... Tanrım, ne yapa-cağımı bilemiyorum, bir de bütün bu boktan şeyler çıkıp duruyor... Sadece bana karşı sabırlı ol, tamam mı?"

Sonra benim tatlı Evie'm bana sekiz yılda kimsenin yapmadığını, ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim için kimseden şimdiye kadar istemediğim bir şeyi yaptı. Kollarını etrafıma dolayarak beni kendine çekip sarıldı.

23. BÖLÜM

Evie duş alırken yemek ısmarladım. İşleri batırmıştım ve bunun farkındaydım. Evie'yle konuşma tarzım beni bunaltıyordu. Lauren'a olan sinirimi ondan çıkarmıştım. Ve hâlâ ondan bana karşı sabırlı olmasını istiyordum. Ne kadar süre daha bunu vermeye niyetli olacaktı? Ondan bir şeyler gizlediğimi biliyordu ve yine de bana güveniyordu. Sanırım ona karşı hislerimin dürüst olduğunu seziyordu ama ondan gizlediklerimin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirecek potansiyele sahip olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onu her şekilde üzecektim. Her şekilde onu kaybedecektim. Şehre görmez bir şekilde bakarken perişanlık içimde kıvranıyordu.

Evie'nin kollarının belime arkadan doladığını hissettim ve iç çekerek sıcaklığına yasladım. Başını sırtıma koydu ve ellerini ön tarafımda topladım. Onun beni rahatlatmasını istiyordum. Onun beni rahatlatmasına *açtım*. Bu şekilde birkaç dakika sessizce dururken ben onun sıcaklığında ve tatlılığında huzur buluyordum. Onun kollarında tutulmak sanki kalbime bir merhem gibiydi.

Derin bir nefes alıp Evie'nin büyüünün vücuduma nüfuz etmesine izin verdim. Bu çılgın ve boktan dünyada

onun kollarındayken hiçbir şey o kadar kötü durmuyordu. Sevgisinin beni sarmaladığını hissettiğimde hiçbir şey üstünden gelinmez hissettirmiyordu. Geri dönüp ayaklarının önünde dizlerimin üzerine çökmek ve sonsuz aşkımı açıklayarak onun için savaşa gidebileceğimi, onu yanımda tutmak için her şeyi yapabileceğimi söylemek istiyordum. *Ona gerçeği söyler miydin? Onu kaybetmeyi göze alır mıydın?* Aklımın bir köşesinde ufak bir fısıltı oluştu. Evie'ye daha sıkı tutundum.

Kısa bir süre sonra beni hafifçe sıktıktan sonra sıcak ellerini tişörtümün altına soktu. Aşağı doğru eğildiğini ve dudaklarıyla omurgamdan aşağıya doğru öpüp yalayarak ilerlediğini hissettim. Tenime doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. Daha yukarı ilerlerken gerildim. Sırtım şu an için yasaklı bölgeydi. *Yakında bir gün bebeğim, sana seni ne kadar çok özlediğimi, sonraki nefesi alabilmem için seni kalıcı bir şekilde tenime işlemem gerektiğini söyleyeceğim.*

Karnım yüzüyle karşılaşacak şekilde döndüm ve başını kaldırıp bana bakarak dudaklarını oraya bastırdı. "Evie," dedim nefes nefese. Hâlâ sözlerim için suçlu hissediyordum. Onu kendime doğru çekmem ve gözleminde gördüğüm niyeti engellemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ama ne kadar denemeye çalıştıysam da engellemeye gönlüm el vermedi. Göz göze geldiğimizde aramızda bir elektriklenme oldu ve kanım aşağılara doğru akıp hemen sertleşmeme neden oldu. Bu konuda bir sorunu olmadığından emin olmak istedim.

Ama sonra bana gülümseyip dizleri üzerine çökerek kot pantolonumun düğmelerini çözdü. Aklım adeta boşalmıştı ve bu tatlı bir rahatlamaydı. Fermuarımı açıp kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekerek aletimin dışarı fırlamasını sağladı. Soğuk hava-

yı ereksiyonumda hissettim ve ağzını üzerimde o kadar çok istiyordum ki sızlıyordum. "Ağzını benim üzerime koy lütfen Evie," diye yalvarırken tüm mantık havaya uçmuştu.

Bana kocaman, koyu renkli gözleriyle baktıktan sonra eğilip aletimin alt kısmını yaladı. Ah Tanrım, ah Tanrım!

Beni ağzına alarak dilini aletimin alt kısmında gezdirdikten sonra hafifçe emdi. Kalçalarımı istemsizce itmekten kendimi alamadım. Şu anda bana sahipti ve kendimi ona tamamen vermek çok hoşuma gitmişti. Ona kontrolü vermenin sağladığı rahatlık hissi çok yoğundu.

Saçları yüzünün önüne düştü ve onları kenara çekip orada tuttum. İzlemek istiyordum. Fiziksel his inanılmazdı ama Evie'nin dudaklarının aletimin etrafında genişlemesinin görüntüsü çok heyecan vericiydi. Çoktan arzu dalgalarının karnımda gezinip hayalarımı sıkılaştırdığını hissedebiliyordum ve bu benim ister istemez inlememe sebep oldu.

Beni tamamen ağzına alırken bana baktı ve aletimin ucunun ıslandığını hissettim. Sertliğimin başlangıcını bir eline alırken beni ritmik bir şekilde emmeye başladı ve böylece tamamen onun merhametine kaldım.

Güçlkle, "Ah, kahretsin. Evie... Ağzın... Aynen öyle," derken sesim arzuyla boğuklaşmıştı.

Ellerimi tamamen saçına geçirip köklerinden çekerek yüzünü daha fazlasını görebileyim diye geriye doğru tuttum. O inleyip emmeye, ağzıyla okşamaya devam ederken gözlerim şimdi kapalıydı.

Ağzında hareket ettiğimi hissettim. Arzudan ve beni ağzına alışı ile dudaklarının kalınlığım etrafında gerilişinin görüntüsünden, ağzına doğru ittmekten kendimi alamadım.

Bitmesini istemiyordum ama çoktan sona yaklaşmıştım ve kendimi tutamazdım. "Aman Tanrım! Boşalacağım bebeğim," diye onu uyardım ama ağzını uzaklaştırmamıştı ki bu da gittikçe yaklaşan doyumun bana sert ve hızlı bir şekilde vurmasına, sıcak dudaklarının arasına ardı ardına zevkle boşalmama sebep olmuştu.

Bütün olay boyunca inledim. Bütün hepsini yutmasını, ta ki vücudum sakinleşene kadar beni emmesini izledim.

"Siktir."

Beni tekrar pantolonumun içine sokarak gülümse-di. Gözlerim sulanmıştı ve konsantre olamıyordum. Az önce ne olmuştu? Kapı zili çaldı. Bana baktığında başımı kafam karışmış şekilde salladım. Ah, doğru. Yemeğimiz gelmişti. İkimiz de aynı anda kapıya, sonra kendimize baktıktan sonra kahkahaya boğulduk.



Yemek yedikten sonra duş alıp onu yatak odasına götürerek önceki iyiliğin karşılığını verdim. Sadece o ve bendik. Sadece bu akşamlık, başka boktan bir mesele yoktu. Sadece âşık bir çift olan Evie ve Jake veya benim durumdaysa çoktan âşık olan, vücutlarının verebileceği rahatlığın ve zevkin tadını çıkararlardı.

Tavana gülümseyerek bakarken bu kıza karşı olan sevgimin katmanları üzerinde düşünüyordum. "Bu ne içindi?" diye bana sordu gülümseyerek.

"Bu şekilde olacağını biliyordum," dedim şimdi sırtarak.

"Biliyordun, değil mi?"

"Aynen. Seni ilk öptüğüm zaman biliyordum." Çatımızda, sekiz yıl önce.

O öpücük o zamanlar aklımı almıştı. Çok uzun süredir onu öpmeyi bekliyordum ama yine de dudaklarımız buluştuğunda havanın etrafımızda parıldaması beni şaşırmıştı. O anda Evie'yle bağlantımızın ona olan aşkımdan öteye gittiğini anlamıştım. Onu derinden seviyordum, evet ama aynı zamanda saf fiziksel olan ve vücutlarımız birbirine değdiğinde hayata geçen bir elektrik vardı. O zamanlar bunun ne kadar nadir olduğunu bilmiyordum ama artık farkındaydım.

Bana gülümseyip uzanarak dudaklarımdan nazikçe öptü. "Gidip temizleneceğim. Hemen dönerim."

Banyoda işini bitirdi ve ben de boxer ile tişört giydikten sonra örtülerin altına girdim.

Döndüğünde iç çamaşırını ve atletini giymişti. Yanıma girerek yataktaki yerini aldı. Ona arkadan sarılarak kollarımı etrafına dolayıp göğüslerini uyku pozisyonumuz olan sahiplenici bir şekilde avuçladım. Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi. Ben de öne doğru eğilip onu öptüm ve geriye yaslayıp bir bacağıma kalçasının üzerine attım.

Beni vücuduyla ittirdi. "Bacağı çok ağır. Beni kapana kısıtılmış hissettiriyor."

"*Kapana kısılmış durumdasın. Seni sonsuza kadar yataкта, vücudumun altında kapana kısılmış bir şekilde tutup istediğimi yapacağım.*"

Kıkırdadı. "Sonsuza kadar mı? Ara sıra yemek yememiz lazım."

"Komodinde bir paket sakız var. Her birini ufak parçalara böleriz."

"Benimle sınırsızca seks yapabilmek için sadece bir sakız parçasıyla mı yaşayacaksın?"

"Sırf seks için değil. Yatakta yaptığımız her şeyi seviyorum... Sarılmalar, konuşmalar, koklaşmalar." Burnumu boynuna sokarak koklayınca kıkırdadı. "Sadece seni günün yirmi dört saati yanımda istiyorum. Tam burada."

"Ah, bu çok tatlı."

Duraksadım. "Ama çoğunlukla seks için. Çoğunlukla seks."

Gölüp bacağıımı üzerinden attıktan sonra hâlâ tebesüm ederken arkasını döndü. Bana sokulduktan sonra kollarımı ona sararak tatlı kokan başını öptüm. Ne kadar sürede uykuya daldığımı bilmiyordum ama gülümseyerek daldığımın farkındaydım.

24. BÖLÜM

Fizik tedaviyle tam işim bitmek üzereyken doktor spor salonuna girdi. Fizik tedavi uzmanı Mark çoktan biriyle çalışıyordu ve ben de birkaç fazladan egzersiz yapıyordum tek başıma.

"Neredeyse normale dönmüş görünüyorsun."

Ayağa kalkıp boynuma ufak bir havlu koyarak su şişesinden bir yudum aldım. "Evet, öyleyim. İyi hissediyorum. İçten dışa yamalanmış," diyerek sııttım.

Gülümseyerek karşılık verdi. "Her şey toparlandı mı?"

"Evet." Elimi saçlarımda gezdirerek kafamın arkasındaki yaraya denk geldim. "Burayı terk etmek tuhaf olacak. Burada yeni bir hayata başlamış gibi hissediyordum neredeyse. Şimdi dışarı çıkıp baştan başlayacağım."

"Baştan başlamayacaksın. Sadece devam edeceksin. Senin hakkında endişeli değilim." Gülümseyip eliyle omzumu kavrayarak geri çekilmeden önce hafifçe sıktı.

Nefesimi biraz verdim. "BEN kendim hakkımda endişeliyim. Ya bunu mahvedersem doktor?" "Bundan" kastım bütün hepsiydi. Şirket, Evie, hayatımın geri kalanı.

Başını salladı. "Mahvetmeyeceksin. Neden biliyor musun?"

"Neden?" Spor salonundan çıktık ve odama doğru giden koridora döndük.

"Çünkü bir insan doğru yoldayken bunun farkında olur. Ve Jake, sen bir savaşçısın, yıkılmazsın. Şu anda bulunduğun yolda kalmak için savaşırsın. Olman GEREKTİĞİNİ bildiğin yolda kalmak için. Son sekiz yılda olan herhangi bir şey sana doğru gibi geliyor mu?"

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Bir tek şey bile gelmiyor."

"Bu hisse kapılırsan diğer yöne dön, tamam mı?"

"Evet. Tamam doktor."

Yürürken son sekiz yılı düşündüm. San Diego'ya o kadar umutla varmam... O korkunç ilk hafta, sonraki her gün kendimden nefret etmem.

Olduğum taraftan uzaklaşmamın bir görüntüsü gözümün önüne geldi.

Liseyi düşündüm. California'daki okulumda diğerlerinden nasıl farklı karşılandığımı düşündüm. İlkinde bedava öğlen yemeği alan, diğerindeyse evlatlık edinilen çocuk olarak. Bunun nasıl hissettirdiğinden hoşlandığımı ve kendimden bu yüzden nefret ettiğimi düşündüm. Sporları deneyip onlarda başarılı olduğumda popüler olup kızların benden hoşlandığını düşündüm. Lafta düzinelerce "arkadaşım" vardı, yine de hiçbirinden gerçekten beni tanıımıyordu. Perişanlık her zaman kalbimdeydi. Her zaman tamamen kurtulamadığım bir yalnızlık ve dolduramadığım bir boşluk vardı. Partileri, içmemi, eğer varsa uyuşturucu kullanmamı düşündüm. Seks söz konusu olduğunda herkesin bana sahip olacağını düşündüm ki bu da boktan bir şekilde kimsenin bana sahip olamayacağı anlamına geliyordu. Bütün zengin çocuklar bu şekilde yapıyor, kucaktan kucağa geçerek sonraki parti için yaşıyorlardı. Ama ben en beterleriydim çünkü ben hatamın farkındaydım. Yine de yapıyordum. Şimdi Ohio'da pek bir şeyimin olmadığını farkına vardım. Tek sahip olduğum umuttu ve o da gittiğinde, düşünebildiğim her şeye sahip olabileceğim halde hiçbir şeyim yoktu. Hem de hiç.

Lauren ile Phil'in evinden taşınıp üniversiteye gidişimi ama sürekli içinde olduğum çaresizlikten kurtulmama asla izin veremeyen, hep etrafımda dolaştırdığım kendimden nefret etme duygumu düşündüm. Bu yüzden lisede yaptığım hataları orada da yaptım. Beni ancak daha perişan hale getiren, bir şeye tekrar sahip olmaya çalıştığım amaçsız ilişkilerim oldu her zaman ama hiçbir zaman aradığımın ne olduğunu bilemedim. Ne yapacağımı bilemez şekilde, işler kötüleştiğinde içtim ve son kademe... Seth'ti. O yolda hızla gitmek adeta bir ölüm göreviydi. Şu anda bunu kendime itiraf edebilirim. Ve Evie, Tanrım, Evie. Onu her gün özlemek ve beni asla affetmeyeceğini bilmenin canımı bu kadar acıtması. Ama belki, sadece belki yanılıyordum. Öğrenecektim. Sonunda öğrenecek kadar güçlüyüdim. Lütfen, çok geç olmamış olsun.

Odamın kapısının önünde durduk.

"Sadece bir arama uzakta olduğumu biliyorsun, değil mi? Eğer bir şeye ihtiyacın varsa, ne olursa olsun, telefonu kaldırıp beni arıyorsun."

Duyguların boğazımda düğümlendiğini hissettim. Vedalar berbattı. Ve bu akşam hayatımı derinden değiştirmişti. "Tamam." Gülümsedi. "Tamam."

Bir an durakladıktan sonra, "Doktor, ben... Kahretsin, bu çok zor," dedim. Elimi saçımda gezdirirken duygular beni şaşırtıyordu. Beni bekledi. Her zaman bu konuda iyiydi. "Sana, bilirsin, hiç babam olmadığını söylemek istiyorum. En azından bana nasıl adam olacağımı öğreten bir tane yoktu. Ve biliyorum, sen doktorsun ama benim için çok daha fazlası oldun. Diğer doktorlar beni toparladılar ama sen... Sen hayatımı kurtardın."

Boğazını temizleyip tekrar omzumu sıktı. "Bütün ağır işi sen yaptın evlat."

Başımınla onaylayıp ben de boğazımı temizledim.

"Git de çantayı toparlamayı bitir. Bu arada Jake?"

"Evet?"

"Git ve senin şu kızı elde et." Bana sırtıp uzaklaştı.

25. BÖLÜM

Lauren'ın devreye soktuğu şey hakkında şirket avukatlarıyla konuşmak için San Diego'ya bir yolculuk planladım. Ne yapmaya çalıştığını düşündüğümde öfkeye kapılıyordum. Şirketi yönetmekte gözü yoktu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bu konuda bir istek göstermemişti. Bana karşı bir koz haline gelene kadar göstermemişti. Amacı fazlasıyla açıktı. Ama maalesef ki manipülatif hareketlerinin mahkemede bir önemi kalmayacaktı. Avukatlarımla konuşup sağlam bir davası olup olmadığını öğrenecektim. Bundan şüphe ediyordum ama olayı her yönüyle soruşturmayı bütün çalışanlarıma ve kurul üyelerine borçluydum.

Evie'yi iki gündür görmemiştım ve ona açtım. Bu yolculuk beni birden fazla sebep yüzünden sinirlendiriyordu. Bana, eğer dolularsa bu hafta çatı katı sütünlerini temizleyeceğini söylemişti. O yüzden salı günü ilk iş aklıma bir fikir geldi ve havaalanına giderken Hilton'a uğrayıp çatı katı sütünlerinden birini çarşamba öğleden sonrasına kadar tuttum. Çarşamba akşamı onu görmek için kabul edilemez bir süre gibi geliyordu. Uçağımı gece saatine almam gerekiyordu ama sorun yoktu.

Avukatlarımla salı günü buluştum ve Phil'in vasiyetiyle beraber bunu değıştirme zamanının üzerinden geçtik.

Avukatlar Lauren'ın bu konuda hiçbir kozu olmadığı konusunda güven sahibiydiler ama yine de savunması pahalı olup davanın uzun süreceği gerçeği kalıcıydı. Çenemi kasıp San Diego'da, Evie'den uzakta geçirmek zorunda olacağım ve bu saçmalık üzerinde çalışacağım gereksiz zamanı düşündüm. Mahkemede karşı masada Lauren ve avukatlarıyla geçirmek zorunda olacağım zamanları düşündüm. Bu tam olarak onun istediği şeydi ve bu manipülasyonun düşüncesi karşısında duvarları yumruklamak istiyordum. Kahrolası hayatıma devam edemez miydim?

Bu sefer ofise otelimin ismini vermemiştim. En azından Lauren'm bana sürpriz bir ziyaret yapmayacağını biliyordum. Sadece odaya giriş yapmıştım çünkü uçağımın kalkacağı gece yarısına kadar havalimanında takılmak istememiştim. Biraz yemek yedikten sonra Evie'ye sürpriz yapacak kadar ayakta olmak için birkaç saat uyumam gerekiyordu. Bu düşünceyle gülümsedim.

Evie işteydi ama ona mesaj atıp toplantılarımın bittiğini ve otele giriş yaptığımı bildirdim. Upuzun, sıcak bir duş aldım. Tam kıyafetlerimi giyerken kapı çalındı. Tişörtüm kafama yarı girmiş şekilde dondum. İmkânı yoktu... Kapıya yürüyüp delikten bakış attım. Oda servisiydi. Kapıyı açtığımda genç bir garson üzerinde üstü kapalı bir tabağın olduğu arabayı içeri sürmeye başladı. "Ah, ben bir şey ısmarlamadım. Yanlış odaya gelmiş olmalısın."

Siparişine baktı. "Jake Madsen, sekiz yüz kırk iki numaralı oda?"

"Evet. Ama ben bir şey ısmarlamadım."

"Başka biri bunu sipariş etti efendim."

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Ah, teşekkürler." Ona cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp uzattım.

"Teşekkürler!" dedi paraya bakıp ve kapıdan çıktı.

Tabağın kapağını kaldırdım. İçinde bir yığın sıcak, çikolata parçalı kurabiye vardı. *Evie*. Yüzümde bir sırtış belirdi. Tam kapağı kapatırken telefonum çaldı ve ekranda *Evie*'nin adını gördüm.

"Alo, bebeğim," diyerek cevapladım.

"Merhaba." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Neler yapıyorsun?"

"Seni özlüyorum."

"Gönderdiğimi aldın mı?"

Sırıttım. "Evet. Çarşaf lar çikolatayla ve kırıntılarla lekelenmiş durumda. Hâlâ tatmin olmuş değilim."

Kahkaha attı. "Özür dilerim. Benim yerime geçici de olsa tatmin edici olacaklarını düşünmüştüm."

"I-ıh. Yakınına bile gelemediler. Sonrasında senin de içinde olduğun bir arabanın gelme şansı var mı?"

Tekrar kahkaha attı. "Keşke. Yarın hangi saatte döneceksin?"

"Geç saatte döneceğim."

"Ah. Tamam." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. Kendi kendime gülümsedim.

"Toplantıların nasıl geçti?"

"Oldukça iyi," dedim iç çekerek. "Bundan bahsetmemiştim çünkü annemle olan işlevsiz ilişkimizin bir başka örneğiydi ama... babamın vasiyeti konusunda bazı itirazları var. Bu yüzden Cincy'de kurulla buluşacaktı. Bugün avukatlarımla bu konuda bir şansı var mı ve mahkemede savaşmak neye mal olacak öğrenmek için buluştum."

"Ah. Jake. Bu... Üzgünüm. Böyle yapmadaki amacı nedir?"

"Eninde sonunda şirket ve benim üzerimde kontrol sahibi olmak istiyor. Ama avukatlarım istediğini elde edemeyeceğı konusunda oldukça eminler. Yine de istediğimden daha fazla burada olmak zorunda kalacağım."

Sesimdeki acı tonu uzak tutmada başarılı olamamıştım.

Duraksadı. "Belki de eğer seyahat ettiğin zamanlarda çalışmıyorsam bir-iki defa seninle gelebilirim. Bilirsin, seni desteklemek için. Eğer yardım edeceğini düşünüyorsan..." Lafını bitirmezken kendinden emin değilmiş gibiydi.

Duygular göğsümde çağılamıştı ve birkaç saniye sessiz kaldım. "Jake?" diye sordu kısık sesle.

"Bunu yapar mısın?"

"Neyi yapar mıyım? Evet, elbette seninle gelirim..."

"Beni desteklemeyi."

Bir an sessizdi. "Elbette seni desteklerim."

Sert bir şekilde nefesimi bıraktım ve içimde, derinlerde bir şey sıcacık olup yumuşayarak sürekli krampta olan bir kas gibi gevşemiş hissettim. "Seni hak etmiyorum Evelyn Cruise."

"Yüksek ihtimalle etmiyorsun. O kurabiyeler aynı zamanda eğer bana doğru davranmazsan nelere kalacağına dair bir uyarı manasındaydı. Ömür boyu çikolata lekeli çarşaflar ve tatminsizlik."

Kahkaha attım ve son birkaç gündür arkadaşları Nicole ve Mike'la bizim için yemek planları yapmak dışında neler yaptığı hakkında konuşmaya devam ettik. Bir süre sonra sesinin gittikçe kısıklaştığını duyunca birbirimize iyi geceler diledik.

Çarşamba sabahı Cincinnati'ye vardığımda eve gidip duş aldıktan sonra üstümü değiştirip doğrudan Hilton'a gitmek için zor zamanım olmuştu. Çatı katı bölünmeye dikkat girmek için anahtar kartını kullandım.

Kapının üç kere sesli bir şekilde vurulduğunu duyunca cevap vermedim. Yatak odası ve banyonun olduğu holde durup bekledim. Evie'nin yatak odasının holünde belirmesini beklerken kalbim heyecandan hızla atıyordu. Birinin orada olduğunu bilsin diye biraz ses yaptım.

“Kimse var mı?” diye seslendi ve ben de cevap vermemek için sordum.

Evie’nin diğer odada bir şey yaptığını duyarken dakikalar uzuyordu. Kulak kabartarak lüks halıdaki ufak ayak seslerini dinlerken ellerimi cebime koymuş, gergin bir şekilde bekliyordum. Bu sürpriz karşısında nasıl davranacaktı?

Holün kenarından bir elinde telsiz, diğerinde bir çeşit temizlik malzemesiyle baktığım gördüm.

Beni ilk başta şok ve sonrasında tüm yüzüne yayılan mutluluk ifadesiyle izlerken sordum.

Ellerindeki eşyaları bıraktı ve kendini bana doğru fırlatıp onu yakalarken ufak bir mutluluk çığlığı attı. Şaşkınlıkla kahkaha atıp onu döndürürken ikimiz de gülüyor ve öpüşüyorduk. *Evie, Evie, kadını, hayatı.* Onun için on sekiz yaşma dönseydim kavuşmamızın böyle olacağını düşündüm. Sadece bir anlığına ikimiz de zor bir çocukluk geçirmiş çocuklarımız ama birbirimizi bulduğumuz için şanslıymışız gibi davrandım. Ama şimdi, bütün dünyaya karşı onunla benim tekrardan başlayışımızdı. Bütün hayatımız önümüzdeydi. Sırlar, suçluluk hissi ve utanç olmayacaktı.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni tekrar ve tekrar öperken dudağıma doğru gülümsüyordu. Aynı arzuyla ben de onu öperken son bir kez daha döndürdüm. Ona dair her şey evimdeymişim gibi hissettiriyordu. Sahip olduğum tek gerçek ev.

Birkaç dakika sonra kahkahalarımız dindi ve durup sadece birbirimize sarılarak ânın tadını çıkardık.

Sonunda onun üzerindeki tutuşumu gevşettim ve yere doğru kayarken bana baktı. “Burada ne yapıyorsun Jake?”

"Sana sürpriz yapmak istedim. Pazar günü konuştuğumuzda eğer dolularsa bu hafta bütün gün çatı katı süitlerini temizleyeceğini söyledin ve benim şeytani aklım çalışmaya başladı. Şehirden gitmeden önce salı sabahı odayı kiraladım. Genellikle temizlemesi ne kadar sürüyor?"

"Bu odayı temizleyecek zamanı seninle geçirebileyim diye mi kiraladın?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Aynen öyle."

Bana sessizce birkaç saniye baktı.

"Hımm, ne kadar sürede mi temizlenir? Eğer misafirler çok kirlilerse bir buçuk saat filan."

Kaybedecek vaktimiz yoktu. Elbisesinin fermuarını indirmeye başladım.

"Ne yapıyorsun Jake?" diye sordum.

"Zaman kaybetmiyorum."

"Şey, Jake..." diye lafa başladı ama boynundan aşağı doğru öperken lafını bitirmedi. Önemli değildi. Sonrasında konuşmak için fazlasıyla zamanımız olacaktı.

Bana ateşli bakışlarla bakarken dudaklarında ufak bir gülümseme belirlediğinde elimi ellerinin arasına alarak beni odanın diğer yanındaki berjere yönlendirdi. İterek oturmamı sağladı ve onu izlerken aklımdan neyin geçtiğini merak ettim. İşlerin belirli bir yönde ilerleyeceğini *umuyordum*. Ben, Evie ve yatak... Birkaç gündür onu fena özlemiştim. Ama çalışırken bunu yapma konusunda rahat hisseder mi bilemiyordum. Belli ki hissediyordu. Tanrı'ya şükür.

Üzerime tırmanıp kucağıma oturdu ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra dudaklarını benimkilerle birleştirip hafifçe ısırdı ve dilini dudağımın arasından kaydırды. Dudaklarına doğru gülümsedim. Evie'm kendi içindeki seks tanrıçasını buluyordu. İçimde bir şey hayata geçti. Sadece *benim*

sevişmemi bilmesi, sadece *benden* öğrendiklerini bilmesi gerçeği karşısında yoğun bir sahiplenici gurur hissettim. Öpüşmemizin kontrolünü ele alarak tatlılığının daha derinliğine girebilmek için başını eğdim ve tadının dilimdeki etkisi beni daha da sertleştirdi. Vücudum arzu saldırısına uğramıştı ve Evie'nin kadınlığı altında aletim gittikçe sertleşiyordu. İçinde olmak, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi unutturacak kadar içine dalmak için sabırsızlanıyordum.

Elbisesinin fermuarını çekiştirip omuzlarının pürüzsüz tenini ortaya çıkarana kadar indirdim. Dudağımı onunkilere getirerek omuzlarına doğru indirdim. Kalçalarının kıvrımları kumaşın bu pozisyonda daha öteye gitmesini engelleyince öpüşmemizi durdurup ayağa kalktı. Bakışlarını benden ayırmadan yere düşmesine izin verdi.

Bakışlarım buğulanmıştı ve koltuğa yaslanmış, bir kolum geriye doğru salınmış şekildeyken açlık vücuduma yayılıyordu. Önümdeki sahne karşısında kontrolümü elimde güçlkle tutuyordum.

Evie yavaşça sutyenini çözdü ve kollarından aşağı kayıp yere düşmesine izin verdi. Sırada iç çamaşırı vardı ve kenarlarına parmağını geçirip aynı yavaşlıkla bacaklarından aşağı indirdi. Ayakkabılarını tekmeleyerek iç çamaşırını çıkardı. Gözlerim vücudundan düşen her bir parçayı takip ediyordu ve tekrar çıplak mükemmelliğiyle önümde dururken gözlerim ona çekildi. Bakışlarımız birleşti ve orada arzuyla beraber tereddüt gördüm. Biraz gergin olması gerçeği yaptıklarını daha seksi hale getiriyordu.

Uzanıp pantolonumu çözdüm ve fermuarımı aşağı indirirken bakışlarımı ondan asla ayırmadım. Onu, bana yaptığı şeyi göstererek teselli etmek istiyordum. Sertliğimi dışarı çıkarırken sonunda bakışımızı bozdu

ve gözleriyle elimi takip etti. Kendimi okşarken gözleri buğulanmıştı. Aman Tanrım, bu hiç de iyi bir fikir değildi. Kendimi güçlkle tutuyordum. Evie'nin boğazından gelecek ufak bir inleme bile beni ateşleyecekti. "Kendine dokun Evie," dedim boğulurmuş gibi.

Gözlerinde gördüğüm tereddüt yok olmuş gibiydi. Hemen dediğimi yapıp hafifçe göğüslerine dokunmaya başladı ve sonra tek elini V şeklindeki koyu renk tüylerin arasına getirdi. Kendini parmaklarken inliyordu ve dudakları aralanmıştı. Tutunduğum son kontrol dalı da kopmuştu.

"Siktir, şimdi içinde olmaya ihtiyacım var bebeğim," demeyi başarıp onu kalçalarından yakaladım ve tekrar onu kucağıma getirerek dizlerini kalçalarımın yanlarına koydum. Onu üzerime çekerek aynı güçle kalçalarımı yukarı kaldırdım ve tamamen onun içine gömüldüm. İçindeki kaslar beni bir an kavradıktan sonra Evie ayağa kalkıp tekrar üzerime oturdu. Yıldızlar aklımda parlıyordu. *Ah Tanrım, bu çok iyi.* Omurgamdan aşağı arzu dalgası yayılırken hırladım.

Bu yeni pozisyonu deneyip bana sürünüşünü ve vücudumdan zevk alışını izledim. O kadar ateşliydi ki daha fazla kendimi tutabileceğimi sanmıyordum.

Üzerimde aşağı yukarı oynarken ikimizi de doyuma doğru ulaştırıyordu. Dudaklarımı göğsüne götürerek uçlarını emdim. Sertleşmiş ucu dilimle yalarken diğerini iki parmağımın ucunda yuvarlayıp tarafları değiştirdim. Geriye yaslanırken göğüs uçlarının ağızım yüzünden kararıp ıslak olduğunu, öpücüklerim yüzünden dudaklarının kırmızı ve şişmiş olduğunu görünce boğazımdan bir hırıltı çıktı. Bir sebepten dolayı bu görüntü beni ateşlemişti ve sevişmemizin onun üzerindeki kanıtları karşısında içimde ilkel bir tatmin yükselmışti.

Doyuma ulaştığımı hissederken kalçalarını yakalayıp onu tam da ihtiyacım olduğu gibi daha sert ve hızlı olma-ya yönlendirdim. "Tanrım! Siktir!" diye hurlarken arzu vücudumda patlamıştı.

Tam doruk noktasına ulaşırken dudağını yakaladım ve ateşli bir şekilde öpüşürken ikimiz de inliyor, birbirimize tutunuyorduk.

Birkaç dakika sonra nefeslerimiz normale döndüğünde hâlâ birbirimizin kollarındaydık.

"Bana neler yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

Ona sırtıp hafifçe kıkırdadım. "Asıl sen *bana* neler yapıyorsun?"

Temizlendikten sonra yatağa çöktük. Evie bana sokuldu ve kollarımı ona dolayana kadar bana sıkıca sarıldı.

"Dün akşam gece uçağına mı bindin?" diye sordu. "Çok yorgun olmalısın."

"Evet. Uçakta biraz uyuyabileceğimi düşündüm ama yanımdaki adam bütün gece konuşmayı bırakmadı. Uçmaktan korkuyordu ve sanırım konuşmak paniklemesini engelliyordu."

"Aman Tanrım, bu korkunç olmalı... İkiniz için de!"

"Evet. En ufak bir sarsıntıda bile bacağımı tutuyordu. Panik halindeyken hedefi her zaman iyi tutturamıyordu. Birden fazla kez 'oğlan kısımlarıma' çattı."

Kahkaha attı. "Sanırım bu, listenden uçak seksini çıkarmaya yetecek bir durum."

Ben de kahkaha attım. "Yüksek ihtimalle."

"Cidden, listende bu *var* mı?" diye sordu başıyla beraber kaşını kaldırarak.

"Yok. Ama sende varsa fedakârlık yapabilirim," diyerek ona sırttım.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç uçmadım. Seni haberdar ederim."

“Tamam.”

Onu yakına çekerek başının üstünü öptüm. “Senin listende ne var bebeğim?”

Bir anlık sessizlikten sonra yumuşak bir tonda, “Bir aileye sahip olmak,” dedi.

Yavaşça kollarında yukarı aşağı oynayan ellerim, kelimeleri etrafıma sarılırken donakaldı. Benim de istediğim tek şeydi bu. Onunla beraber. Sadece onunla.

Sessizliğimi rahatsızlık olarak algılamış olmalıydı. “Yani bir gün demek istedim. Gelecekte. Eğer olursa tabii. Yani hemen...”

“Evie dur. Cevabını açıklamak zorunda değilsin. Bir aile istemek, özellikle hiç sahip olmamışken, oldukça anlaşılabilir.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktıktan sonra sonunda başıyla onayladı. “Sana teklif ediyordum filan sanmanı istemedim sadece,” derken şimdi gülüyordu ve başını göğsüme yasladı.

Kahkaha attım. “Evet derdim. Haberin olsun.”

“Bildiğim iyi oldu.” Sesinde bir gülümseme vardı.

“Ama üç karat pırlantadan daha aşağısına olmaz.”

Kahkaha attı. “Sadece paranın peşinde olduğunu biliyordum.”

“Hey, erkeklerin de standartları olmalı.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Bazen iyi bir anne olabilir miyim, diye merak ediyorum. Herhangi bir rol modelim olmadı sonuçta.”

Ona bir dakika sessizce baktım. “Sanırım bazı insanlar bunu kalplerinde bilirler Evie. Sen iyi bir anne olacaksın,” dedim kesin bir şekilde, bunun doğru olduğunu bilerek.

Birkaç dakika daha sessiz kalırken elimi kolunda aşağı-

ğı yukarı gezdiriyordum ve bana sokulduğu tarafta, kalbinin atışının verdiği rahatlığı hissediyordum.

Kollarında bir bebek, benim bebeğimi taşıdığı görüntüler aklımdan geçiyordu. Onu sıkıca kendime çektim.

"Ah, bu arada sana bir şey aldım."

"Nedir?" diye sordu hafifçe doğrularak.

Uzanıp ilk girdiğimde yatağın dibine yerleştirdiğim ceketimi kaptım. Cebine ulaşır peçeteye sarılmış şeyi alarak Evie'ye verdim.

Alıp dudaklarında bir gülümsemeyle bana baktı. Peçeteyi açıp ufak, nazik kabuğu elinde tutarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir deniz kabuğu! Daha önce hiç deniz kabuğum olmamıştı. Teşekkürler. Sen mi buldun yoksa aldın mı?"

"Buldum. İlk başta etraftaki en gösterişli kabuk değildi ama kenardaki sarmalı görüyor musun? Buna sarmal çizgi deniyor. Bak. Sarmal çizgilerin yüzde doksan dokuzu saat yönünde döner. Buysa tam tersi yönde." İncelerken duraksadım.

"Dün toplantılar arasında sahilde yürüdüm ve kabuğu gördüğümde senin için topladım. Sonra sarmal çizgiyi gördüm. Daha önce bunun gibisini görmemiştim."

Kabuğa bakıp nazik parmaklarıyla sarmala dokundu.

Bana bakarak gülümsedi. "Kabuklar üzerine bir kitap mı okudun? Sarmal çizgiler hakkında bu kadar bilgiyi nereden biliyorsun?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Kahkaha attım. "Hayır. Bilmiyorum. Sadece bilgiyi bir yerden duymuştum. Nereden olduğunu bile hatırlamıyorum."

Kabuğa bakıp incelerken onu yüzümde ufak bir tebessümle izledim. Lafıma devam ettim. "Saatin aksi yönünde sarmal çizgileri olan deniz salyangozları sadece kabukları aynı yönde olanlarla çiftleşebilirler."

Gözleri benimkilerle birleşti ve kaşlarını çattı. "Ters sarmala sahip salyangozlar, popülasyonun yüzde birini oluşturuyorlarsa eşleşecek birini nasıl bulabiliyorlar? Kulağa imkânsız geliyor."

Başımınla onayladım. "Eh, saatin aksi yönünde dönen sarmalı olan salyangozların şansına, avcıları rakiplerinde yüzde doksan dokuz oranında işe yarayacak bir teknik kullanıyor. Eğer avcıları onları yemeğe çalışırsa yiyemeyeceklerinden onları bırakıyor. Bu ufak dizayn, ona bir gün daha yaşama şansı tanıyor. Bu, eşini bulmak için bir gün daha demek. Eşsiz ama yıkılmayan bir şey, aynı şekilde aradığı deniz salyangozu da öyle."

Ben konuşurken dudağında ufak bir tebessümle hül-yalı bir şekilde bana bakıyordu. Güzelliği ve koyu renk gözleri tarafından hipnotize olmuş gibi hissediyordum. Elindeki kabuğa bakarak sessizce, "Hmmm... Bunun, eşini bulmadan ölüp ölmediğini merak ediyorum. Zaval-lı ufak adam," dedi.

Gülümsedim. "Aynı zamanda onun da sahilde bir yerde karaya vurduğunu, beraber uzun ve mutlu bir deniz salyangozu ömrü geçirdiklerini düşünmek istiyorum."

Gülümsememe karşılık verdikten sonra tekrar kabuğa bakarak sarmalı eliyle inceledi. Bana baktığında, "Bu hoş bir sürprizdi Jake. Teşekkürler," dedi.

Onu yatakta bir süre daha tuttuktan sonra kalkma ve odayı düzenleyip işine dönmesine izin verme vakti gelmişti. Bugün uzun bir gün olacaktı. Çok yorgundum. Ama kesinlikle değmişti. Tamamen.

26. BÖLÜM

Hilton'daki konuşmamızdan sonra Evie'yle bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olacağının görüntülerini aklımdan çıkaramıyordum. On dört veya on beş yaşındayken, bu *olacakmış* gibi varsaydığım da bile üzerine pek düşünmemiştim. Ondan sonra aklımın oralara gitmesine hiç izin vermedim. Fazlasıyla gereksiz ve acı verici olurdu. Tekrar ona sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Evie'yle asla doğmayacak ufak, kahverengi gözlü çocuklarımızın etrafta dolaştığını hayal etmenin ne anlamı olacaktı? Ama şimdi... Evie'yle aile kurma hayalini konuşmak bile benim için bunu gerçeğe dönüştürmeye yetmişti. Sadece dumanlı, uzak bir hayal değildi ama aynı zamanda belirli bir versiyonuydu. Aklımdan çıkaramıyordum. Benimle bunu istediğini bile söylememişti ama benim onunla bunu istediğimi bilmesini istiyordum. Ve bunu ona kim olduğumu söylemeden yapamazdım.

Hayatıma devam etmeyi o kadar çok istiyordum ki güçlkle mantıklı düşünebiliyordum. Ama devam etmek için ona gerçeği söylemeliydim. Şimdi beraber olabileceğimizi biliyordu. *Bu şekilde devam edemezdi.*

Eğer gerçeği öğrendikten sonra benimle olmak istemediğine karar verirse onu hayalini gerçekleştirmesi için

kendi yoluna bırakmam gerekiyordu. Bir gün daha bunu ona yapamazdım. Onu seviyordum. Benimle olmasa bile istediği her şeye sahip olmasını istiyordum. Bu düşünceyle bir korku dalgası omurgamdan aşağı indi ama kendime hakim oldum. *Doğru olduğunu bildiğin şeyi yap.*

Bana bağlandığından emin olmuştum ki bu beni terk etme ihtimalini düşürmüştü. Tanrım, daha ne kadar bencil olabilirdim? Her yerdeki düzenbaz şerefsizlerin tipik bir örneği gibiydim. Eğer benden şimdi daha çok nefret ederse onu suçlamayacaktım. Onu kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda cehenneme gidecektim. Korku ve utanç derin bir şekilde karnımda çalkalanıyordu.

Ona onu sevdiğimi söylemeyi çok istiyordum ama bu kadar bencilken bunu ona nasıl yapabilirdim? Aşk bencil değildi. Onu başından beri sevmiştim ama ismimi bilene kadar ona *söylemeyi* reddediyordum.

Onu işinde şaşırttığım haftadan sonra doktoru aradım.

"Jake," diye açtı telefonu. "Nasılsın?"

"İyiym doktor. İşler iyi gidiyor."

"Ya Evie? Evie'yle işler nasıl gidiyor?"

Evie'nin beni şaşırttığı günden beri doktorla şahsen konuşmamıştım. Ona kısa bir e-posta atıp tekrar Evie'yle birleştiğimi söylemiş ama detayına girmemişim.

"İyi. Ama doktor," devam etmeden önce durakladım, "beni tanımadı. Ona yalan söyleyip Leo'nun öldüğünü ve benim onu tanıyan biri olduğumu söyledim."

Bir dakika boyunca tamamen bir sessizlik oluştu. Hat-
tın diğer tarafında iğnenin düştüğünü duyabildiğime yemin edebilirdim.

"Jake." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. *Siktir.*

"Biliyorum doktor. Biliyorum. İnan bana, biliyorum."

"Ve hâlâ ona gerçeği söylemedin mi? Neden?"

"Çünkü istediği şeyi alan değersiz korkağın tekiyim. Onu istedim ve terk etmemesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Panikleyerek yalan söyledim ve şimdi... ona söylemem gerektiğini biliyorum ama çok korkuyorum. Gördün mü? Değersiz bir korkağım."

İç çekti. "Evlat, sen değersiz değilsin. Ona gerçek bir şans vermen için gerçeği söylemen gerektiğini biliyorsun. Ona gerçek seni seçip seçmeme şansı ver."

"Ya beni seçmezse?" Sesim neredeyse çatallı çıkmıştı ama kendimi toparladım.

"O zaman doğru olanı yapmış ve onu bırakarak ona olan aşkını göstermiş olacaksın. İsteddiği hayatı ve kimi affedeceğini seçmesine izin vererek ona saygı göstermiş olacaksın."

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu. "Doğru yoldasm, değil mi evlat? İç huzuru hissediyor musun?"

Bir an sessiz kaldım. "Hayır." İç çekip elimi saçımda gezdirdim. *Ama çok yakınımda...*

"Geri adım at o zaman. Ona gerçeği söyle."

İç çektim. "Tamam. Bunu biliyorum, cidden. Sadece yapmak..."

"Doğru olan her zaman en kolay olan değildir. Ama sana inancım var. İnandığından daha güçlü olduğunu biliyorum. Ama bunu zaten biliyorsun." Sesindeki gülümsemeyi duydum.

"Tamam doktor. Hey, gitmem lazım. Teşekkür ederim, tamam mı?" Boğazımdaki düğüm gittikçe büyümeden önce kapatmam gerekiyordu.

"Tamam Jake. Bunu yapabilirsin."

"Tamam. Görüşürüz doktor."

"Görüşürüz evlat."

O cuma akşamı onunla karanlıkta sevişerek bütün duygularımı vücuduna taparak döktüm. Her kısmını sonsuza kadar kullanmam gerekirse diye onu aklıma kazımaya çalıştığımın farkındaydım. Ona yarın söyleyecektim. Yarın akşam arkadaşlarıyla beraber yemek planları yapmıştı ve bunun daha fazla uzamasına izin vermezdim.

O akşam uykuya dalana kadar onu kollarımda tuttum ve sonra karanlıkta ruhumun, kokusuyla ve verdiği hisle dolmasma izin verdim. Bu son seferimiz mi olacaktı? Onun anlamasını sağlayabilecek miydim? Beni affedebilecek miydi?

Sonunda kendimi uyuyan vücudunun altından alıp içki doldurdum ve balkona gittim. Temiz hava aklıma açıyordu ve alkol beni biraz uykulu hale getiriyordu. Tam yatağa dönecekken Evie'nin kollarının beni arkamdan sardığını hissettim. "Uyuyamadın mı?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Evet. Bir gece içkisinin işe yaracağını düşündüm. Yatağa dön bebeğim, birazdan yanına gelirim."

"Pekâlâ," diyerek kabullenirken hafifçe sıkarak sarıldıktan sonra yatağa yürüdü.

Bir hafta önce Evie'ye spa günü ayarlamıştım. Yemeğe çıkmadan önce bunun onun için iyi olacağını düşünmüştüm. Keyfini çıkarmasını istiyordum ve kendime birkaç saat daha satın aldığımın farkına vardım. Ona "benim" diyebileceğim birkaç saat dahaydı sadece.

Kalkıp hafif bir kahvaltı ettikten sonra spa için evden çıktı. Duş alıp kot pantolonla tişörtümü giydikten sonra onu beklemek için oturma odasına döndüm. Birkaç saat laptopta işlerimi hallettim ama konsantre olmak çok zordu ve sonunda işi kenara bırakarak sadece oturdum.

Döndüğünde ne diyeceğimi düşünmemeye çalıştım. Kelimelerin dizilişinin bir anlamı yoktu. Kim olduğumdan ve bütün bu zaman boyunca ona yalan söylediğimden ötesini açıklamama izin vereceğini bile sanmıyordum. Ağlayacak mıydı? Öfkelenecek miydi? Bana tokat mı atacaktı? Umarım atardı. Hak etmiştim. Midem bulanıyordu ve korkuyordum ama ne yapmam gerektiğini biliyordum ve yapacaktım. Korkuyordum ama kararlıyım.

Ön kapının zili beni ürküttü ve son bir saattir olduğum transtan çıktım. Ahizeyi kaldırdığımda diğer görevli olan Carl telefona, "Bay Madsen, Bayan Cruise aşağıda. Pek... iyi görünmüyor. Onu yukarı çıkarayım mı?" dedi.

"Evet, elbette," dedim kendi duygularımı kenara atıp onun için endişem beni ele geçirirken. Ona araba gönderebilmem için bana mesaj atması gerekiyordu. Spa'da bir şey yolunda gitmemiş miydi?

Asansörün kapısı açıldığında Evie dışarı çıktı. Solgun ve şaşkın gözüküyordu.

Kalbim adeta durdu. "Evie, bebeğim, sorun nedir?" diye sordum kollarımı etrafına sarıp daireme yönlendirerek.

Kapıyı ardımdan kapattıktan sonra onu kendime çevirerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Evie, konuş benimle aşkım, ne oldu?" Gözüm vücudunda dolarıp bir çeşit yara bere, yüzündeki ifade için bir açıklama arıyordu.

"Tişörtünü çıkar Jake," dedi yüzü ifadesiz bir şekilde. Bir an yüzüne baktım ve anlam veremedim. Tişörtümün bu konuyla ne alakası vardı?

"Ne? Bebeğim ne demek istediğini anlayamadım."

"Sırtını görmeme izin ver Jake. "Gözlerimin içine baktığında şimdi korku apaçık bir şekilde ifadesinden okunuyordu.

Ona uzun bir süre baktım ve durumu anladığımda paniklemeye başladım. Biri ona dövmemi söylemişti. Kim? Ona başka neler söylemişlerdi? Bunu açıklayan kişi ben olmalıydım. Anlamasını sağlayan ben olmalıydım. Bu şekilde olmamasını istememiştim. Gözlerimi kapatıp ânın durmasını diliyordum. Gözlerimi açıp acı ve kafa, karışıklığıyla dolu bakışlarına baktım. Yüzündeki ifade beni öldürüyordu. "Evie, kiminle konuştun? Bebeğim açıklamama izin ver."

"Hayır!" diye bağırırken sesi titriyordu. "Bana sırtını göster Jake!"

Lütfen bunun olmasına izin verme. Gözlerimi tekrar kapatıp yenilgiyi kabul ederek başımı eğdim ve kaldırdığımda gözlerine baktım. Ona kimin söylediğinin bir önemi yoktu. Nazik bir şekilde yapmak istemiştim ama kader araya girmişti ve bu şekilde gerçekleşecekti. Uzanıp tişörtümün kenarını kaldırıp başımdan çıkardım. Önünde çıplak bir göğüsle daha önce defalarca olduğu gibi durdum. Gözlerine tekrar bakarken anlaması için ona rica ediyordum. Bana kocaman ve panik dolu gözlerle bakıyor ve bir şekilde açıklamamı bekliyordu.

Yavaşça arkamı dönüp ona tamamen çıplak olan sırtımı gösterdim. Başımı önüme eğerken arkadan gelen bakışları beni dağlıyordu. Kan beynimde pompalanıyor ve kalbimin atışları yüksek sesli bir şekilde beynimde yankılanıyordu.

Nefesinin kesildiğini duydum ama hareket etmedim. Saniyeler geçti. Boğuk bir ağlama ve ayakların geriye doğru tökezlediğini duyduğumda da dönmedim.

Aklım bomboştu ama birden San Diego'ya, Evie'nin on sekizinci doğum gününden aylar sonrasına gitti. O gün acı bir şekilde takvimime işlenmişti. Sırf o günün

düşüncesi, Lauren'la yaptığımızdan sonra Evie'yi son-
suza kadar kaybettiğimi bilmemden bile daha büyük bir
acı yaşıyordu. Sanki içten içe çoktan ölmüş ve sadece
yürüyen, boş, tükenmiş bir insan kabuğu gibiydim. Ken-
dime o zamanlar itiraf etmemiştim ama geriye baktığım-
da, acının sonlanmasına şimdi her şeyden daha fazla ih-
tiyacım olduğunu biliyordum. Bitmiştim. Fazlasıyla acı
vericiydi. Tutunamıyordum. Hayat sanki yanan bir bina
gibiydi ve tek yapabildiğim atlamaktı. Olduğum yer bo-
ğucuydu ve ateşler beni içten yakıyordu. Ölüm, tutsak
kaldığım cehennemde temiz havaya ulaşmamı sağlaya-
cak tek şey gibi hissettiriyordu. Bir seçenek değil, daha
çok hayatta kalmak için bir zorunluluk gibiydi.

Ölmek istiyordum ama gittiğimde onun da yanımda
olmasını istiyordum. Ona tutunmak, onu bir parçam yap-
mak istiyordum. İçimdeki bir şey kendi hikâyemi, *bizim*
hikâyemizi, sahip olduğum her güzel şeyi ve sonra ken-
dimi nasıl mahvettiğimin hikâyesini anlatmak istiyordu.

Bir dövme artisti aradım. Kendi eserimi, ona tarif ede-
rek dizayn etmeme yardım etti ve taslağı çizerken sessiz
kaldı. Her şey bittiğindeyse bana bakıp sessizce, "Senin
hikâyen bu mu dostum?" dedi.

Uzun bir süre inceledikten sonra ona bakıp basitçe,
"Evet," dedim.

Willow oradaydı ve gerili ipin üzerinde yürüyordu.
Düşme olasılığı hep oradaydı. Altında güvenlik ağı yok-
tu, her zaman altında olan boş zeminin sertliği vardı sa-
dece. Willow'du ama birçok şeyi temsil ediyordu. Her za-
man korku ve yalnızlıkla yaşayacaktı; düşecek yumuşak
bir yeri yoktu.

Sonra palyaçolar vardı. Hepsi bizi koruması gere-
ken, güldürmesi gereken, hayatın zorluğuna karşı bir

kaçamak olması gereken kalpsiz insanlardı. Ama onlar dışında her şey olmuş, kötünün de kötüsü, tam bir yüz karasıydılar.

Ve ben... Kısmen aslan, kısmen bir oğlan. Aynı Evie'nin olduğuma inandığı gibi. Belki de haklı olabileceğini düşündüm çünkü neredeyse çoğu zaman öfkeli, vahşi, dizginlenemez hissederken diğer yarım tamamıyla yumuşak ve bu boktan dünya için fazlasıyla duygusal hissediyordu. İkisini birleştirip kabiliyetli bir insana nasıl çevireceğimi bilmiyordum. Her ikisi olup sadece biri veya öbürü olmamayı nasıl becereceğimi bilmiyordum.

Evie'm, aslan terbiyecim bana nasıl olduğunu göstermeye çalışmıştı ama yeterli değildim. Dünyada en sevdiğim insan için bile yeterli değildim. *Hiçbir zaman yeterli olamayacağım.*

Arka planda seremoninin efendisi vardı. Her şeyi hallediyor ve şovu yönetiyordu. Palyaçolarm hepsini çalıştıyordu. Willow'u altında güvenlik ağı olmadan gergin bir ipe koyan da oydu. Beni yarı hasarlı yarı vahşi yapmıştı. Ama... Ama bana gözleri sonsuzluk kadar derin, güzel bir aslan terbiyecisi ve eğer düşerse diye Willow'a arkadaşlar vermişti. Beni bir zamanlar ikisini de sevecek kadar cesur yapmıştı. Hepsini nasıl anlardım? Beni içine attığı şovun hiçbir şeyini anlamazken onu nasıl anlardını? Nazik mi yoksa acımasız mıydı? Bilmiyordum. Cevaplaması imkânsız bir soru gibi geliyordu.

Bütün dövmemi bir günde yapması için dövmeciye ekstra para ödedim. Bu kadar büyük bir sanat parçasını bir seferde yapmanın çok acıyacağını söylediğinde ona umursamadığımı belirttim. İğne derime batıp çıktığında acının keyfini çıkardım. *Acıyı hak ediyorum.* Fiziksel acı duygusal ıstırabın geri plana atılmasını sağlıyordu ve çok uzun zamandan sonra o gün huzur hissettim.

O akşamın ilerleyen saatlerinde yalnız başıma kendimi sarhoş edene kadar içerken tenime kazınan hikâyenin taslağı olarak kullanılan sanatın bulunduğu kâğıt parçasına bakıyordum. Evie'nin gözlerinin tasvirine baktım ve ruhuna açılan kocaman, koyu renk gözlerin, kopyasının kopyasıyla bile kalbimin tekrar hayata döndüğünü, göğsümde atmaya başladığını hissettim. Güzel yüzüne baktığımda içimde bir şey yaşamayı istedi. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey kulağıma dayan, diye fısıldadı. Ve ben de öyle yaptım. Kısa bir süre için.

Evie kısık tonda boğuk bir hıçkırık sesi çıkardığında kendime gelip sesle beraber irkildim ama sabit kaldım.

Önüme doğru yürüyüp çenemi titreyen elleri arasına alarak yüzümü acı dolu gözlerine bakmak zorunda kalayım diye kaldırdı.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu. Sesinde hiçbir ifade yoktu ama gözleri panikle doluydu.

Gözlerim onunkileri bir süre aradı ama bir şey bulamadı.

Benden ne istediğini biliyordum ve ben de bunu ona verdim. "Çünkü yüzün hoşuma gidiyor."

Geriye doğru tökezleyip boğuk bir hıçkırık sesi daha çıkarırken gözlerinden anladığı belli oluyordu. Sonra, aynı yapacağını bildiğim gibi dönüp koştu.

Sanırım donakalmıştım ama daha düşünmeden onu takip ettim. Evie asansöre doğru tökezledi ve ben ismini boğuk bir şekilde söylerken asansör aramızda kapandı.

Doğruyu öğrendiğinde yapacağını bildiğim gibi gitmişti. Düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Kapalı asansör kapısının önünde başım ellerim arasmda, kalbim parçalar halinde dizlerimin üzerine çöktüm.

27. BÖLÜM

Bu pozisyonda ne kadar süre kaldığımı ya da kendimde ayağa kalkarak içeri girme gücünü ne zaman bulduğumu bilmiyordum. Şu anda kesinlikle hissiz durumdaydım. Tişörtü başımdan geçirip camın önünde durarak şehre baktım ve yaptığının gerçekliğiyle yüzleştim. Şu anda nasıl hissediyor olduğunu düşündüm. Ağlıyor muydu? Canı acıyor muydu? Benden nefret ediyor muydu? Evet, yüksek ihtimalle ediyordu. Asansör aramızda kapanırken yüzündeki ifade bana ettiğini söylüyordu. *Yine* onun güvenine ihanet etmiştim. Onu terk etmiş ve sonra da kandırmıştım. *Benden nefret ediyor.* Ama benim kendimden nefret ettiğimiz kadar edemezdi.

Neredeydi? Dairesinde yalnız mıydı? Bu akşam yemek yiyecek olduğumuz arkadaşları tarafından teselli mi ediliyordu? Onu teselli eden kişi olmayı çok istiyordum. Ama beni istemiyordu. Buna ben sebep olmuştum.

Ya canı acıyorsa? Kaçıp gitmişti ve nereye gittiğini bile bilmiyordum. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Telefonumu alıp ona, beni iyi olduğu konusunda haberdar etmesini isteyen bir mesaj attım. Benden kaçtığındaki ruh halini ve yanlış yöne giderse kendini bulabileceği birkaç köhne bölgeyi düşününce paniğe kapıldım.

Hareketsiz duramazdım. O yüzden anahtarlarımı kapıp dairemi terk ettim. Etrafta bir süre arabayı sürdükten sonra telefonunu birkaç defa daha çaldırırken gideceğim bir yer yokmuş gibi davranıyordum. Ama eninde sonunda gideceğimi bildiğim yerde buldum kendimi. Apartmanının önüne park edip ona tekrar mesaj attım ve onu aradım. Hâlâ cevap yoktu. Arabamdan çıkıp dairesinin ziline bastım. Cevap yoktu. Orada olup zili duymazlık ediyor olabilirdi. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyordum.

Arabama binip etrafta bir süre sürerken birkaç kere daha arayıp mesaj attım. Sonunda da ona sesli mesaj bıraktım. "Evie, Tanrım, ben... Ara beni. Burada kafayı yemek üzereyim. Kaçıp gittin ve iyi olup olmadığını bile bilemiyorum. Bebeğim, lütfen bana iyi olup olmadığını haber ver. En azından bunu söyle. Benimle konuşmak istemesen veya... benimle hiçbir şey yapmak istemesen bile, lütfen güvende olduğuna dair beni haberdar et. Dairene gittim ama orada değildin. Geç oldu ve ben... Lütfen iyi ol."

Titrek bir şekilde nefes alıp telefonu kapattım. Yüksek ihtimalle iyiydi. Ya dairesindeydi ama cevap vermiyordu ya da arkadaşlarıyla. İyi olmak zorundaydı. Bir süre daha etrafta sürdüğümde hava karardı ve bir defa daha aklımda gidecek bir yer yoktu. Büyüdüğüm yerden biraz öteye arabayı sürüp ilk on bir yılımı geçirdiğim evin önüne aracı çektiğimde neredeyse şoke olmuşum. Bütün yerler arasından istemsizce buraya neden gelmişim? Tekrar görmeyi istemediğim yere gelmeme beni ne yönlendirmişti?

Arabayı park ederken buranın Evie'nin dairesine yakın olduğunu fark ettim. Koruyucu aile evlerimiz de bu-

raya birkaç kilometre uzaklıktaydı. Fiziksel olarak çok yakındı ama Evie milyonlarca kilometre aşmıştı. İkimiz de bazı konularda aşmıştık sanırım ama o bunu kendi kendine yapmıştı.

Sokak ışığının altında oturmuş, çocukluk evime bakarken kötü anılar aklımda canlanıyordu. Başımı ellerimin arasına alarak hatıra saldırılarının en kötüsünü yapmalarına izin verdim. Bu çatı altında birçok kötü şey olmuştu, tam da bu duvarların arasında beni sonsuza kadar mahveden çok şey olmuştu. Ama bir şekilde burada otururken bu kötü anıların üzerimde umduğum kadar bir etkisi yoktu. Onun yerine aklıma gelen en güçlü hatıra, ikinci katın banyosunda Seth'le beraber oturmamdı. Bir sebep yüzünden o ufak alanı seviyor gibiydi ve okuldan geldikten sonra onu oraya götürür, bazen saatlerce kalırdım. Ödevimi yerde yapar ve o gün okulda öğrendiklerimi ona öğretmeye çalışırdım. Çoğunlukla akli almazdı ama arada sırada gözleri bir-iki dakika da olsa odaklanır ve varlığını gösterirdi. Bu, en nefes kesici şeydi.

Kapının çarpılma sesi beni geçmişten çekip çıkardı. Başımı kaldırdığımda yaşlı, siyahi bir adam dışarı çıkıp sigara yaktı.

Artık burada yaşamadıklarını biliyordum. Nerede yaşadıklarına dair fikrim yoktu veya hâlâ hayatta mıydılar, bilmiyordum. Öğrenme isteğim de yoktu. Ama birinin bu kapıdan çıktığını görmek beni yine de biraz şaşırtmıştı. Aracı çalıştırıp oradan uzaklaştım.

Bütün günler arasından bugün o evi görmenin beni çok etkileyeceğini düşünürdüm. Ama bir sebepten ötürü bu etkiyi göstermemişti. Aslında tam tersi bir şekilde, görmeye gittiğim için iyi hissediyordum. *Daha güçlü.*

Sanki üzerimde olacağım sandığım gibi bir gücü yoktu. Bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyordum ama minnettardım.

Evie'ye veda ettiğimde yaşadığı koruyucu aile evinin önüne arabayı çekerken buldum kendimi. Terk edilmiş görünüyordu. Ön bahçedeki otlar fazlasıyla büyümüş, yapı harabe olmuştu. Sokağın kenarına park edip birçok kere onunla buluşmak için tırmandığım çatıya bakış attım. *Âşık olduğumuz... kalplerimizi gösterdiğimiz ve birçok şey hayal ettiğimiz yere.* Boğazımda bir düğüm oluştu. *Lütfen çok geç olmamış olsun.*

Birkaç dakika sonra Seth'in gömüldüğü mezarlığa sürdüm. Bu sefer doğrudan mezarlığına, ona yaptırdığım mezar taşının şimdi durduğu yere gittim. Nemli çimlere oturdum ama bir şey demedim. Sadece kardeşimle olmaya ihtiyacım vardı. Kısa bir süre sonra telefonuma bildirim geldi ve cebimden çıkardım. Evie'den gelen tek kelimelik bir mesajdı: *Güvendeyim.*

Nefesimi bırakıp orada bir süre daha oturdum. *Savaş.* Başımı kaldırdım. Bu kendi düşüncem miydi yoksa hayal ettiğim bir şey miydi, bilmiyordum ama birden aklımda tekrar eden, beynimi dolduran ve bana güven veren tek şeydi. *Savaş.* Kısa bir süre sonra ayağa kalkıp arabama binerek eve sürdüm.



Erken kalktım. Doğru düzgün uyuyamamıştım ama enerjim yenilenmiş gibi hissediyordum. Savaşacaktım. İşi batırmıştım. Hem de fena şekilde. Bencil ve aldatıcıydım. Ona bir özür, bir açıklama ve daha fazlasını borçluydum. Eğer benden istediği buysa hayatım boyunca dizlerimin üzerine çökardım. Anlamasını sağlamak için

her şeyi yapardım. Sonra eğer kalbinde beni affetme gücünü bulursa, hayatımın geri kalanını ona bir hata yapmadığını kanıtlamak için harcayacaktım.

Duş alıp kıyafetlerimi giydikten sonra dairesine gittim. Berbat göründüğümü biliyordum ama sanırım umurumda değildi. Zilini çaldım ve ben orada dururken Maurice'in dairesinden çıktığını gördüm. "Bir saat önce çıktığını gördüm." Sonra yanımdan geçerek gitti. Yine pek konuşkan bir adam değildi.

Binasının dışına yaslanıp bir süre beklemeye karar verirken hemen döneceğini umuyordum. Birkaç dakika sonra sokağı bir elinde kahve ve diğerinde de kahverengi kâğıt bir torbayla dönerken gördüm.

Arabamı gördüğünü ve yavaşlamaya başladığını gördüm. Onunla buluşmak için yanına yürürken ellerimi cebime koymuştum. Beni gördüğünde durdu.

Binlerce duygu ifadesi yüzünden ılık hızıyla geçti. Şaşkınlık, acı, *aşk*. Görebiliyordum ve bu da bana ümit veriyordu. Kaşlarını çatmakta karar kıldı. Sokakta birbirimize bakarken bakışları hâlâ panik içerindeydi. Sonra etrafımdan dolaşarak beni geçmeye, ben hareket edince de benden kaçmaya çalıştı. Ama ondan daha hızlıydım ve kolayca uzanıp onu arkadan yakaladım. Beni affetmesine gerek yoktu ama beni dinleyecekti. Bu an sekiz yıl gecikmişti. Bu benden başka birinin suçu değildi ama bir dakika daha bekleyemezdi. Zayıf bir şekilde benimle mücadele etti ama onu daha sıkıca tuttum ve apartmanın kapısına geldiğimde kulağına, "Bana anahtarını ver Evie," diye homurdandım. Anahtarları bana kötü bir bakış atarak verdi. Sorun değildi. Ama beni dinleyecekti.

Apartmanın ön kapısını açtıktan sonra bana artık karşı gelmiyordu ve onu kucağımda içeri kadar taşıdım.

Onu yere bırakıp kapıyı arkamızdan kapadım. Birbiri-mize bakarken gözlerim kısılmıştı ve onunkiler de bana uzun bir an kötü bir şekilde baktı. Önce ben bakışlarımı çevirerek göz temasını bozdum ve elimi saçımda gezdirdim. "Evie, konuşmamız lazım, hem de hemen."

"Ne zaman konuşmamız gerektiğine neden sen karar veriyorsun? Benim karar vermem gereken bir şey değil mi bu, *Jake*? Veya sana Leo mu demeliyim? İkisini de mi kullanıyorsun? Lütfen beni aydınlat."

Gözlerimi kapatarak sabrımı toparladım. Öfkesini anlıyordum ama konuşmamız gerektiğini anlaması gereki-yordu. Tanrım, umarım sonrasında benden nefret etmez-di. "Evie. Lütfen. Konuşabilir miyiz? Beni dinler misin? Bu benim için korkunçtu. Lütfen. Sadece beni dinleyece-ğini, gerçekten dinleyeceğini söylemeni istiyorum."

"Senin için mi korkunçtu? Ah, hadi ama *Jake*. İşleri senin için zorlaştırmak istemiyorum. Lütfen otur. Senin için içecek bir şey getirebilir miyim? Ayak masajı ister misin?" diyerek bana biraz daha kötü bakış attı.

İç çektim. "Otur yerine Evie. Hemen şimdi."

Bana uzun bir an baktıktan sonra koltuğa çöktü ve pes etmiş gibi görünürken ben ona yukarıdan baktım.

Ben de kanepeye oturdum ama ona yeterince yer ver-diğimden emin oldum. Neredeyse zıt uçlarda oturuyor-duk.

"Eğer bir şeye ihtiyacın varsa şimdi git getir. Konuşa-cağız ve bu biraz zaman alacak. Rahat hissetmeni sağla-yacak ne varsa git getir ve kendini koltuğa sabitle."

Kaşları çatıldı ama sonunda nefesini vererek, "Pekâlâ *Jake*... Leo. Lütfen bu işi bitir," dedi. Burnunun kemerini sanki başı ağrımak üzereymiş gibi sıkı.

Bir an tereddüt ettim. Konuşmamız gerektiğini, ona

nedeni açıklamam gerektiğini biliyordum ama kalbim sonrasında ne olacak düşüncesiyle kulaklarımda yüksek sesle gümbürdüyordu.

Ona doğru yaklaştım ve kısa bir an kıpırdamadan önüne baktıktan sonra ifadesi bozuldu ve ellerini yüzüne götürerek hıçkırıklara boğuldu. *Ah, siktir. Evie, bebeğim. Çok özür dilerim. Hem de çok.* Onu kollarıma aldım ve ağlarken tuttum. Bunu daha iyi hale getiremezdim. *Sebepten benim.* Başımı saçlarına gömdüm ve onun hüznünü kendi kalbime geçirmeye çalıştım. Eğer yapabilseydim seve seve yapardım. Ama işler bu şekilde işlemiyordu. Bunu sekiz yıl öncesinde ve şimdi de biliyordum.

Ellerini yüzünden çekip güçlükle, "Seni bekledim! Bekledim, bekledim ama sen sadece ortadan kayboldun. Ölü mü, diri mi olduğunu bilmiyordum. Yeni bir hayata mı başladığını ve beni gözden filan mı çıkardığını bilmiyordum! Yine de bekledim. Doğruyu söylemek gerekirse, kendime bile itiraf etmediğim halde, sen hayatıma başka birinin ismiyle girene kadar hâlâ seni bekliyordum. Beni bir hiç gibi kenara atan oğlanı beklemeyi hiç bırakmadım!" dedi.

Hıçkırıkları daha yoğunlaşmıştı ve beni tamamen öldürüyorlardı. Onu sıkıca kendime çekip ileri geri salınırken beni itmesini beklediğim halde bana daha da sarılıp onu teselli etmeme izin verdi.

Bir süre sonra ağlaması durdu ve başını eğip bana baktığında gözlerinde inanılmaz bir hüznün vardı. Birkaç dakika beni inceledikten sonra başparmağını yanaklarımda gezdirip ıslaklığı yaydı. Ben de mi ağlıyordum? Farkında değildim.

Eli durdu ama gözleri hâlâ yüzümde dolanmaya, her kısmımı incelemeye devam etti. Sonra ellerini tekrar her

kısmı incelemek için kaşlarımda, elmacık kemiklerimde, burnumda ve çenemde dolaştırdı. Gözleri ellerinin hareketini takip ediyordu. Bir şey demedim. Sadece ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni bir zamanlar gördüğü oğlan şeklinde görüyor mu diye meraklıydim. Bakışlarımız birleşti ve aramızda adeta canlı bir elektrik akımı vardı. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Şu anda ne istediğinden de emin değildim. O yüzden sadece sabit bir şekilde kaldım.

Ama bakışları dudaklarıma yerleşip yüzü benimki- ne yaklaştığı zaman onunla yarı yolda buluştum. Vahşi, fazlasıyla istekli görünüyordu ve dakikalar içinde ikimiz de birbirimizin dudaklarına doğru inliyorduk. Kazağını başının üzerinden çekip sutyenini göğüslerini yalayıp öpeyim diye indirirken nefes nefese, "Leo!" dedi. Boğazımdan istemsizce yükselen tatmin edici hırıltıya engel olamadım. Kimse beni sekiz yıldır Leo diye çağırması ve buna dair bir şey ona olan arzumu artırmıştı. Buna dair bir şey tekrar bir başlangıçmış gibi, artık kendim olabilirmişim gibi hissettiriyordu ama San Diego'da edindiğim duygusal yükten kurtulmuş bir şekilde. Hiçbir şekilde kendinden emin olmayan çocuk arka plana itilmişti. Tamamen bir canavardım ve bu mükemmel hissettiriyordu.

"Bir daha söyle," diye emrettim ve ne demek istediğimi, onu yatırdığımda ve bacaklarını etrafıma doladığında, "Leo, Leo, Leo," diye sayıklarken biliyordu. "Benimle seviş Leo," dedi gözlerimin derinlerine bakarak.

Yüzündeki ifadeyi görünce bir an duraksadım. Bunu istiyordu ama beni affedebileceğini bildiğinden değildi. Bunu affedemeyebileceği gerçeğine rağmen istiyordu.

Başımı göğüslerine indirdim ve onları Evie kıpırdanıp kendini bana sürtene kadar öpüp emdim. Vücudunu

en az kendiminki kadar iyi biliyordum ve ona sevdiğini bildiğim şeyleri verdim. İnleyip sırtını büktü ve pembe uçlarına tapmaya devam edip birinden diğerine odaklanmam için kendini bana sundu.

“Lütfen,” diye yalvardı. “Sana ihtiyacım var.”

“Evie’m,” dedim nefes nefese. Pantolonu çözerken üstünü başını bacaklarından aşağı indirmeme yardım etsin diye üzerinden kalktım. Sonra elimi tekrar bacaklarının arasına getirip parmağını kabarmış kıvrımlarında yavaşça hareket ettirirken ağzımı tekrar göğsüne getirdim. Göğsünü emiş ritimimle aynı şekilde elimi oldukça yavaş bir şekilde oynatıyordum. Evie nefes nefese ismimi söylüyordu. “Leo.”

Saf bir arzu dalgası doğrudan aletime yollandı ve gücü karşısında irkilip hayalarımın gergin bir şekilde vücuduma çekildiğini hissettim. Sırf ona dokunup çıkardığı seslerden doyuma ulaşmaya fazlasıyla yakındım. En basit dilde, kelime kullanmadan konuşuyorduk.

Bir parmağımı içine soktum. Arzudan nemlenmiş ve neredeyse sıırılsıklamdı. Başparmağımı tekrar şişmiş klitorisine getirdim ve bacakları açılarak ona zevk vermek için yeterli alanım olduğundan emin oldu.

Hafif aralanmış gözlerinin arasından beni izliyordu ve parmağımı içeri dışarı hareket ettirip başparmağımı yuvarlak şekilde oynatırken bir başka inleme daha ağzından çıktı. Yüzünü izlemek neredeyse çok fazlaydı ve kendimi inanılmaz derecede sertleşirken buldum.

Okşayıp parmağımı içine ittirirken yüzünü izliyordum ve neredeyse geleceğini hissettiğimde tempoyu değiştirdim. Zevkini uzatıyordum ki geldiğinde daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde doyuma ulaşsın.

“Leo!” diye yalvardı ben tekrar tempomu yavaşlatırken. Kendi zevkine sahip olmak için kalçalarını kaldırıyordu.

Bir parmak daha ekledikten sonra sevdiği ritmi yakaladım. Şimdi ritmik bir şekilde okşayıp içine parmağımı sokuyordum. İnledi ve sesini duymamla ben de öyle yaptım. Yüzündeki ifadeden neredeyse gelmek üzere olduğunu görebiliyordum.

“Benim için gel Evie,” diye gürledim. Vücudu kanepeden ismimi haykırarak kalkarken geriliyordu.

Kendi pantolonumu indirdim ve tam o gözlerini açarken onu yüzüstü çevirdim. Ona sahip olma ihtiyacı ilkel ve neredeyse hayvaniydi. Düşünmüyor, sadece hissedip içgüdülerime göre hareket ediyordum.

Onu yukarı doğru kaldırıp kendimi açıklığına doğru yerleştirdim ve içine girerken ikimiz de inledik. İlk başta yavaş ama sonra ismini söyleyerek hızlı bir şekilde hareket etmeye başladım. O da benim ismimi söyleyerek cevap veriyordu. “Leo, Leo, Leo.”

Kalçalarını destek için kullanıyordu ve onun ıslaklığıyla ıslanmış bir şekilde içinde hareket edişimi izliyordum.

Her itişimle homurdanıyordum. Evie artık benim hayatımdı. Onun kokusu, seslerimizin birleşimi, dar sıcaklığının etrafımdaki hissi.

Nefes nefese kaldığını duyduğumda uzanıp parmağımı klitorisine bastırdım. Altımda istemsizce titreyip başını geri atarak olabildiğince derine girebileyim diye kalçasını bana ittirdi. Ben de doyuma ulaşmıştım. O kadar yoğun ki 4 Temmuz havai fişekleri göz kapaklarımda parlamış gibiydi.

Birkaç kere daha hareket edip zevkin tadını çıkardık-

tan sonra durup başımı sırtına yasladım. İkimiz de nefesimizi toparlamaya çalışıyorduk.

Bir dakika sonra kanepeye çöktü. Onu yakalayıp içinden çıktım ve birbirimize sarılalım diye döndürdüm.

Oturup onu kendime çektim ve onu çıplak, yapış yapış tenlerimiz birbirine değecek şekilde kucığıma oturturken nefes alışlarımız düzene girdi.

Geri yaslanıp yüzünü ellerimin arasına aldığımda sonunda sekiz uzun yıldır söylemeye hasret olduğum tek şeyi diyebilirdim. "Seni seviyorum Evie."

Bana baktı ve ben lafıma devam ettim. "Sana söyleyeceklerim hakkında ne düşünürsen düşün bunu bilmeni istiyorum. Seni her zaman sevdim. Sevmeyi hiç bırakmadım. Sekiz yıldır bir kere olsun bunu yapmadım."

28. BÖLÜM

Temizlendiğimde kanepede tekrar benimle beraberdi. İkimiz de olanlar yüzünden biraz şaşkın gibiydik. Sanki vücutlarımız kontrolü ele almış ve ikimizden önemli olan bir şeye sahip olmuştu ama ikimiz de bunun herhangi bir şeyi değiştirmediyi biliyorduk. Sorun hâlâ önümüzdeydi. Bana sorduğu ilk soru neden ismimi değiştirdiğimdi. Konuşmaya başlamadan önce duraksadım. İşte başlıyoruz.

"Lauren bana ikinci ismim ile elbette yeni soyadımı kullanmamın yeni bir başlangıç için yardımcı olup olmayacağını sordu. Başta hayır, dedim ama o ilk haftadan sonra kabul ettim. Başka biri olmak istiyordum ve doğruyu söylemek gerekirse kendimden kaçmak istiyordum. Elbette bir isim değişikliği sana bunu sağlamazdı ama sanki o zamanlar bir başlangıç gibi gelmişti. Okula Jake Madsen olarak kaydoldum ve şimdiye kadar kimse bana Leo diye seslenmedi." İsmimi ilk kullanan kişinin Evie olması doğru hissettiriyordu. Sanki Jake Madsen'ın ardına sekiz yıldır saklanıyormuşum gibiydi. Belki de gerçek beni bir yerde gizli ve güvende tutmaya çalışıyordum istemsiz olarak. Şimdi farkına varıyordum ki Evie

kendimi tamamen açmaya ihtiyacımın olduğu ve aynı zamanda açmaktan en çok korktuğum kişiydi. Benim yalanımı haklı çıkarmazdı bu ama yalanlarımın ardındaki sebep buydu. Korku. Onunki tek umursadığım ve beni tamamen yerle bir edecek yargıydı. Geçmişim ve hatırlamayacağım kadar uzun süre taşıdığım bütün o şeytanlar söz konusu olduğunda iyi olabilmemin bir şansı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama Evie'nin beni affetmesinden sağ çıkabilir miydim? *Tanrım, bilemiyorum.*

Gözlerinde korkuyla bana ilk haftada ne olduğunu sordu. Ve ben de bu şekilde ona sırlarla, utançla, hatalarla ve belki de bir telafiyle dolu hikâyemi anlatmaya başladım. San Diego'daki ilk uçuştan Cincinnati'ye dönüş uçuşuna kadar.

Söylediğim her kelimeyi dinlerken ifadesi korkudan acıya, öfkeye ve hüzne dönüşmüştü. Evie'min duyguları görebilmem için hemen karşımdaydı. Nasıl saklaması gerektiğini bilmiyordu veya belki de denemiyordu. Ama her şekilde güzelliği ve gücü hikâyenin ortasında daha belirgin olmuştu. Her şekilde gizli tutmuştum. Ama sonunda şeytanlar bütün çabalarımın rağmen beni yine de bulmuştu. Böyle gayretli şeylerdi işte.

San Diego'daki yeni evimin bodrumundaki korkunç günü ona anlattım. Yüzündeki korku yıkıcıydı ve neredeyse edemeyecektim. Kendimi toparlayıp yine de denedim. Bunu ona borçluydum. Ama kendi utancım beni içten dışa dağlıyor, canlı canlı yakıyordu. İkimizi de etkileyen, bizim akışımızı belki de sonsuza kadar değiştiren ânu Evie'ye söylerken sanki yeniden yaşıyordum. O an sadece benimle alakalı değildi. Onunla da ilgiliydi. Bunun sorumluluğunu alıyordum. Lauren'a pedofil demişti ve belki de haklıydı. Ama ben de iş birliği yapmıştım.

Beni kullansa bile onun ağına doğru ilerlemiştim. Bunu kabul ediyordum. Etmek zorundaydım.

Çok şey öğrenmiştim ve Lauren'ın hareketlerine Doktor Fox'la konuştuğumdan beri farklı şekilde bakıyordum. Neden işlerin bu şekilde geliştiğini anlamama yardımcı olmuştu. Hâlâ anıların getirdiği yakıcı utancı bırakamıyordum. Belki de bulmacanın son parçasıydı. Geçmişimle biraz barışmış, acıların bir kısmının gitmesine izin vermiştim ve şimdi de Evie'ye gerçeği söylemiştim. Belki de tamamen iyileşip Doktor Fox'un bana bahsettiği gibi bir adam olmam için Lauren'ı geride bırakmalıydım. Neden başarılması inanılmaz bir şeymiş gibi beni etkiliyordu?

"Bana anlatacak kadar güvenemeyeceğini mi düşündün?" diye yumuşak bir şekilde sorarken hıçkırık, sesinin biraz yükselmesini sağladı ve kalbim acıtan bir şekilde sıkıştı.

"Milyonlarca defa sana olanları açıklamayı düşündüm. Sana çaresizce ihtiyacım vardı. Hasretinden öleceğimi düşündüm. Ama ne söyleyecektim? Bırak sana açıklamayı, kendim bile zor anlam veriyordum olanlara. Sadece çaresiz bir şekilde utanç içindeydim.

"Eninde sonunda sana hasret kalmamın, kendim olmamın ve sevdiği insanların hayatını yok eden biri olmamın cezası olduğunu düşündüm. Tek düşünemediğim şey sessizliğimin sana neler yapıyordu."

Bir an duraklayıp kelimelerimi düşünürken kendi kalbimi dinliyordum. "Ayrı kalırsak bir şansının olduğuna kendimi ikna ettim. Sorunlu olduğumu ve bazı insanların düzeltilemeyeceğini ya da ancak düzeltecek kişiyi yok edecek kadar büyük bir aşka iyileştirebileceğini kavradım. Çoktan yaptığımı düşündüğümünden daha

fazla yok edemezdin seni Evie. Kendimi, benim hakkımda gerçeği bilmenin seni yalnız bırakmamdan daha fazla üzeceğine ikna ettim.”

Evie gözlerinde empatiyle bana bakıp dokunmamak için kendini tuttuğunda bunun, onun affını hak etmemden çok içindeki nezaketin bir ifadesi olduğunu biliyordum.

Evie’ye gerçeği söylemek yaptığım en zor şeydi. *Yapabileceğim* en zor şeydi. Oturup Evie’nin gözlerine bakmak ve ne kadar acınası bir insan haline geldiğimi açıklamak. Kendime asla olmayacağıma söz verdiğim her şeye dönüşmüştüm. Korkak, insan kullanan, yalancı. Beni çocukken o kadar üzen, acıyla yüzleşmek yerine maddelerle kendimi hissizleştirmeme neden olan şeyin ta kendisine dönüşmüştüm. Kendimi ona açarken beni tekrar nasıl sevebileceğini, tekrar sevip seveyemeyeceğimi merak ediyordum.

Ona kazamı anlattığımda elimi tutup sıktı ve bu neredeyse çok fazlaydı. Ellerimi kendi kucağıma koyarken onun tesellisini hak etmediğimi biliyordum.

Ona babamın kalp krizini, Doktor Fox’u, kendimi sorguladığım, onu çok özlediğim için fiziksel bir acı çektiğim ayları anlattım.

Onu takip etmemi, yalanımı ve bunun devam etmesine izin verişimi anlattım. Yüzümü buruşturdum. Kendi aldatışım karşısında midem bulanmıştı ama aynı zamanda kimliğimin getirebileceği bütün sorunlar olmadan, beraber nasıl bir arada olacağımız konusunda şans verdiği için bir kısmım üzgün değildi. Bu karşıt hislerin ne kadar ikna edici olacağını bilmiyordum, o yüzden denemedim. Sadece itiraf ettim. Her şeyi itiraf edip hiçbir şeyi içimde bırakmadım.

“Sana defalarca anlatmaya yeltendim. İlk buluşmamızdan sonra seni eve arabayla götürürken neredeyse kim olduğumu anladığını düşündüm. Arabada alınlarımız birbirine dokunmuş şekilde, aynı çatıda seni öptüğüm akşam durduğumuz gibi duruyorduk.”

Beni sessizce incelerken birkaç dakika hüzünlü ve düşünceli bir şekilde durdu. “Her zaman düşünmek istemediğim şeyleri kenara atmakta, kendi kafamda kaybolmakta iyiydim. Bu yüzden hikâyeler uydurmakta da iyiyim sanırım. Hayaller dünyasında kaybolmak benim için bir hayatta kalma içgüdüğü gibi. Belki de seninle de bunu yaptım. İçten içe kendime düşünmeye izin vermediğim bir şey olduğumu biliyordum. Bana yalan söylemeye izin verdim çünkü yalanlar iyi hissettiriyordu. Bunu şimdi itiraf ediyorum.”

Tanrım, bu tam da Evie’nin yapacağı şeydi. Aklının bir köşesinde kim olduğum bilgisini köşeye atmasının sorumluluğunu almaya çalışıyordu ama bunu reddediyordum. Belki yapmış, belki de yapmamıştı ama bunun sorumluluğu onda değildi. Yalan söyleyen bendim.

“Hiçbiri için sorumluluk almaya izin vermeyeceğim. Belki sen bilinçaltında bazı kararlar verdin ama kendini bu yüzden suçlayamazsın. Bütün kararları ben bilinçli olarak verdim. Bu konuda suçlu olan benim. Bütün bunları hazmetmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama lütfen, lütfen Evie, seni tekrar kaybedemem. İkinci defa bunu atlatamam. En azından beni affetmeyi deneyebilir misin? Nedenini anlamaya çalışabilir misin?” dedim zor bir şekilde.

Durakladıktan sonra kısık tonda, “Bilmiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var Leo. Bana az önce sekiz yıllık bir ömür... ikimiz için de ciddi sorunlu bir hayat anlattın,”

dedi neşesiz bir kahkaha atarak. "En azından... bana düşünmek için biraz alan verir misin? Lütfen?"

Orada oturup benim boktan hikâyemi dinlemenin getirdiği bütün duygulardan benimle birlikte geçmişti. Ona istediği her şeyi verirdim.

Duygusal olarak yorgun, hissiz ve beni affetmeyeceğinden korkmuş bir haldeydim. Ama doğru yola sapmışım. Doğru yolda olduğumu biliyordum. Hisseyordum. Şimdi bana katılıp bunu kendi yolu haline getirmesi için sadece dua edebilirdim.

Tam kapısını açıp son defa çıkıp gidecekken kısık tonda, "Hikâye anlatmadaki yeteneğin var ya Evie? Kafanın içinde kaybolduğundan veya hayal dünyasında yaşadığından değil. Kalbindeki güzellik yüzünden. En kötü durumları bile atlatabilmenle ilgili. On bir yaşımdan beri seni her gün sevmemin sebeplerinden biri de bu," dedim. Ona söyleyeceğim son sözlerin aşk sözcükleri olmasını istemişim.

Kapısını açıp dışarı çıkarak ardımdan sessizce kapattım.

29. BÖLÜM

Sonraki birkaç günü depresyonda geçirdim. Ama acıyı hissizleştirmeden günleri atlatabilmiştim. Onun yerine yaşayıp yapabildiğim en iyi şekilde bununla baş etmeye çalıştım.

Spora gittim, kendimi işime gömdüm ve günün sonunda baş ettiğim duygulardan yorulmuş bir şekilde eve geldim ama kendimi bir arada tuttuğum için ufak bir tatmin hissettim. Bunu öncekinden daha sağlıklı olduğumun işareti olarak görerek kendime ufak da olsa gurur duyma izni verdim. Bu sefer neyin farklı olduğunu bilmiyordum. Belki de Doktor Fox'la geçirdiğim zamanlardı, belki de sonunda gerçeği söylemekte bir huzur vardı. Belki de sadece Evie'ydi, benimle devam etse veya etmese de bana iğrenerek veya nefretle bakmamıştı. Evet, üzgündü. Ama iğrenmemişti. Sırf bundaki rahatlama mahcup ediciydi.

Planım değişmemişti. Kadının için savaşacaktım. Ama içten içe, onun için savaşmanın ona anlattığım her şeyi kafasında toparlaması için alan vermek anlamına geldiğini biliyordum.



Evie'yle konuşmamdan birkaç gün sonra sabah erkenden San Diego'daki bir iş için havaalanına vardım. Preston ile California ofisi için yeni bir müdür yardımcısı işe almıştık ve onu karşılamak için orada olmak istiyordum. Zorunlu bir yolculuk değildi ama şehirden gitmem dikkatimi birkaç gün dağıtmama, Evie'ye koşma isteğimle kapısının önünde turlamayı bırakmama yardımcı olacaktı.

Uçağımın kalkmasını beklerken mesajlarımı dinledim. Tanımadığım bir numaradan gelmişti ve dinlediğimde Lauren olduğunu anladım.

"Jake. Sana ihtiyacım var. Tutuklandım. Yalan suçlamalarla elbette. Bu beceriksiz insanlar beni kodese attılar Jake. Bu inanılmaz! Beni dışarı çıkarmana ihtiyacım var..." Şaşkın bir şekilde, elini ahizeye götürüp biriyle konuşmasını dinledim. Sonra tekrar telefona döndü. "Jake. Lütfen beni buradan çıkar. Sorgulamam pazartesi sabahı olacak. Uçak bileti al! Bu akşamı burada geçirmek zorunda olduğuma inanamıyorum. Parayı hazırla tatlım. San Diego merkez karakolundayım."

Kaşlarımı çatıp telefonumu ceketimin cebine tamamen kafam karışmış bir şekilde koydum. Tutuklanma mı? Ne için? Bütün insanlar arasından beni aradığma inanamıyordum. Veya sanırım inanabiliyordum. Başımı kaldırdığımda first class yolcuların binmeye başladıklarını gördüm. Çantamı alıp uçağa yöneldim.

San Diego'ya indiğimde araba kiralama gişelerine ilerledim. Hızlı bir şekilde arabadaydım ve park yerinden çıkıyordum. Beklerken polis karakolunu Google'da araştırdım ve sonra numarayı tuşladım. Birkaç kere yönlendirildikten sonra Dedektif Peterson'a bağlandım.

"Dedektif, ben Jake Madsen. Lauren Madsen annem olur. Tutuklandığına dair ondan bir mesaj aldım..."

"Evet, Bay Madsen," dedi resmi bir şekilde. "Annenizin tutuklanmasına sebep olan operasyondan başdedektifimiz sorumlu."

"Operasyon mu?" diye sorup inanamaz bir şekilde neşesiz bir kahkaha attım. "Bu kulağa ciddi geliyor. Şarabı fazla kaçırıp arabaya filan bindiğini düşünmüştüm."

"Hayır, Bay Madsen. Size telefonda cidden bilgi veremem ama eğer yakındaysanız şimdi sizinle seve seve buluşup annenizin davasının detaylarını açıklayabilirim."

Durakladım. "Aslında yakındayım. Artık şehirde yaşamıyorum ama şansa bugün buradayım. Eğer sizin için uygunsa hemen oraya gelebilirim." Bunun anlamı neydi? Umurumda mıydı ki? Söz konusu Lauren olunca değildi. Ama merak beni ele geçirmişti. Hem ya bu bana karşı açtığı davayı bir şekilde etkilerse?

"Şu an uygundur." Bana şu anda karakolda olduğunu söyleyip tarifi verdikten sonra aramayı sonlandırdık.

Ofisimi arayıp gecikeceğimi söyledim ve Dedektif Peterson'la buluşmaya gittim. Bu da neyin nesi olabilirdi? Operasyon mu? Duyduğum operasyonlar uyuşturucuyla ilgili veya bir adam internette tanıştığı kendinden küçük bir kızla buluştuğunda gazetecinin onları şaşırttığı durumlardı. Direksiyon elimde titredi ve yanımdaki şeride biraz fazla kırdım. Öfkeli bir korna beni kendime getirdi. Saf bir korku üzerime çöktü. *Ah, siktir. Hayır. Olamaz. Olamaz.* Olamazdı, değil mi? Aklımı boşaltarak polis karakoluna doğru sürdüm.

Oraya gittiğimde danışmaya Dedektif Peterson'ı sordum. Beş dakika sonra uzun boylu, orta yaşlı, gittikçe azalan sarı saçlara sahip ve yorgun bakışlı bir adam gelip elimi sıktı.

"Bay Madsen. Sizinle bu durumlar altında buluştu-

ğum için özür dilerim. Lütfen beni takip edin. Arkada boş bir ofis var.”

Başım la onaylayıp karakol boyunca onu takip ederken gençliğimde buraya düşmediğim için şanslı olduğumu düşünüyordum ama denemediğimden değildi. Yasal yaşın altında içki içme, alkol lü araç kullanma filan tam bir aptallıktı. Anıların kısa kısa aklıma gelmesiyle utan cın bana vurduğunu hissettim.

Beni karakolun en köşesindeki kasvetli, ufak bir ofise göt ürdü. İçinde bulunduğumuz odanın donukluğuyla camdan gözüken canlı mavi California havası inanılmaz bir zıtlık oluşt uruyordu.

Masasının ardına oturdu ve ben de ön kısımdaki kah-verengi koltuklara oturdum. “Dayanın” sloganına sahip posterin üzerinde meşhur bir kedinin resmi vardı. Bir şeyi komiğime gitti ve neredeyse kahkaha atacaktım ama kendimi tuttum.

“Bay Madsen, anneniz dün reşit olmayan bir oğlanla cinsel birliktelik ayarlarken, planlanmış bir operasyonla yakalandı. Hakkındaki suçlamalar şöyle: Reşit olmayan birini baştan çıkarmaya çalışmak ve cinsellik amacıyla reşit olmayan biriyle buluşmak için seyahat etmek.”

Etrafımdaki her şey üzerime geliyormuş gibiydi ve tek gördüğüm parlak bir ışık öbeğiydi. Gözlerimi bir an kapatıp kendimi toparladım ve hızla atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açarken Detektif Peterson devam etti. “Bay Madsen, size bu haberi verdiğim için çok üzgünüm. Konuştuğumuz kişinin anneniz olduğunu biliyorum.” Lafına devam etmeden önce bir an duraksadı. “Bu sizin için bir şok olabilir ve fazlasıyla rahatsız edici olduğunu hayal edebiliyorum. Ama bu tip suçluların,

sırlarını saklamakta oldukça iyi olduklarını anlamanız lazım. Ve çoğunlukla bu kadınların reşit olmayan oğlanlara karşı olan arzuları dışında bir hayatları oluyor. Çoğunlukla evliler ve kendi çocukları var... Onları tanıyan insanların, çok iyi tanıyanların bile, ne yaptıklarını duyduğunda şoke olmaları oldukça yaygın bir durum."

Elimi saçımda gezdirirken Dedektif Peterson konuşmaya devam etti. "Cinsel davaların da dahil olduğu birçok suçta bize yardımcı olan bir psikologla çalışıyoruz. Eğer onunla bu konuda konuşmak isterseniz görüşmenizi sağlayabilirim. Bu konuda uzmandır. Size biraz bilgi verebilir. Bazen bunun yardımı olabiliyor."

Başıyla onayladım ama sırf gösteriştendi. Çoktan bu konuda bilgi sahibiydim. Maalesef.

Sessiz kalıp düşüncelerimi toparlarken Dedektif Peterson beni inceliyordu. "Annem şansa sizin tuzak kurduğunuz bu sitede miymiş?"

Beni bir an inceledi. "Hayır. Bu tür konuşmaların yaşlı bir kadın ile reşit olmayan bir gencin arasında geçtiğine dair isimsiz bir şikâyet aldık. Bayan Madsen'ı ismiyle deşifre ettiği için ancak onu tanıyan biri olduğunu düşünüyoruz. Onun internet faaliyetleri hakkında belirli bilgileri vardı. Yaşları on üç ile on altı yaşları arasındaki beş tane oğlanla cinsel olarak uygun olmayan konuşmalarda bulunuyordu. Bu kişinin, konuşmalarına bakmamız için ihtiyacımız olan bilginin ne olduğunu tam bilmesi konusunda şanslıyız. Bilgiyi doğruladıktan sonra dahil olan oğlanla ve ailesiyle bağlantıya geçtik. Sonra polislerimizden biri internette oğlanlardan biriymiş gibi davranıp devam etmemiz için gereken bütün kanıtları aldı. Sadece tutuklandığı suçlar için değil, aynı zamanda hard diskindeki çocuk pornoları yüzünden de."

"Aman Tanrım." Kahvaltımın boğazımdan yukarı çıkmakla tehdit ettiğini hissediyordum.

"Jake, annenin hapse gireceğini sana söylediğim için üzgünüm. Çıktığındaysa cinsel suçlu olarak kayıtlara geçecek. Neyse ki oğlanlarla fiziksel bir şey olmadan önce yakalandı ama yine de yaptığı girişimler yüzünden yargılanacak." Bana, kötü haber vermeye alışmış birinin tecrübeli bakışlarıyla baktı. Empati ve uysallık karışımıydı.

"İsimsiz şikâyetçiye arıyor musunuz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bakacağımız hiçbir şey yok. İhbarı, ihtiyacımız olan bütün bilgileri zarfın içerisine koyup postalayarak yaptı. Eğer isimsiz ihbarların arkasındaki kişileri araştırmaya başlarsak çoğu insan bize bu ipuçlarını vermeye gönüllü olmaz. Bunu araştırmak için hiçbir sebebimiz yok."

Başımla onaylayıp ayağa kalkmaya başladım. O da aynı şekilde kalktı. "Dedektif, benimle yüz yüze buluştuğunuz için minnettarım. Buraya doğrudan gelmek istemezdim ama bu baş etmesi zor bir şey." Masanın üzerinden elimi uzattım. O da sıkı bir şekilde sıkıp iki kere salladıktan sonra bıraktı.

"Bunun şoke edici olduğunu biliyorum. Eğer aklınıza sonradan sorular gelirse beni aramaktan çekinmeyin. Eğer onu dışarı çıkarmayı planlıyorsanız mahkemeyi arayıp bu konudaki gerekli şeyleri öğrenebilirsiniz. Sorgulaması pazartesi sabahı olacak. Ama Jake, sana söyleyebilirim ki ona karşı delillerimiz kurşungeçirmez durumda."

Başımla onayladım ama onu dışarı çıkarmaya niyetim olmadığı için detay sormadım.

"Tekrar teşekkürler dedektif." Bana kartını uzatıp başını sallarken orayı terk ettim.

Ofisinden çıkıp karakolda dolanırken duygular içimde savaşıyordu. Lauren'in yaptığı şey karşısında iğrenerek midemin bulandığını hissediyordum. Başka bir on beş yaşında çocukla ilişkiye başlamak mı? Veya on üç yaşında? Tanrım. Kusmak üzereydim ve güçlüğü yutkundum. Ama içimde derinlerde bir şey *hınç* da hissetmişti. Sanki tam bu âna kadar hastalıklı olduğuna gerçekten inanamıyordum. Her zaman, benim olaya dahil olmamın, onun hastalıklı hale dönüşmesine *izin verdiğini* düşünmüş, benim dahil olmamdan önce de hastalıklı olduğunu düşünmemiştim. San Diego polis karakolunda yürürken son sekiz yıldır göğsümde olan bir yük sanki biraz daha hafiflemişti.

Arabama binip ön camdan boş bir şekilde baktım. Camı indirip ferahlatıcı sabah havasından derin bir nefes çektim.

Dedektifin bana söylediklerini düşünüp bilgileri aklımda döndürdüm. Siktir, ya isimsiz ihbarcı Lauren'in yaptıklarından haberdar olmasaydı? Elimle yüzümü ovuşturdum. Bir ergenin onunla buluştuğunu hayal ettim. *Aman Tanrım*. Eğer ihbar edeni arayabilseydim ona teşekkür ederdim. *Ama isimsiz ihbarcı mı?* Gerçekten mi? Kimin onu ismen deşifre edip bütün bu konuşmaları bilebileceğini merak ediyordum. Lauren'in birine bunları anlatma şansı yoktu. Sarhoş olup bir barda, reşit olmayan biriyle olan maceralarını anlatacak biri değildi. Birkaç dakika bunun üzerine düşünerek otururken aklımdan geçen düşünceler her yöne gidiyordu.

Eskiden bilgisayarlarla çalıştığımı duyduğuna şaşırabilirsin. Üstelik işimde epey iyiydim. Arada danışmanlık olarak hâlâ yapıyorum.

Donakaldım. Hayır, hayır. Bu oldukça çılgıncaydı.

Olamazdı. Kafamı toparlamak için salladım ve kendi saçma düşünceme gülecektim neredeyse. Ama bilgisayarlarla arası iyi biri onunkine ulaşmadıysa, polise bilgiyi nasıl vermiş olabilirdi? Lauren'ın internet etkileşimleri konusunda kim kayıt tutmak isterdi ki?

Dedektif Peterson, söz konusu konuşmalara bakabilmeleri için ihbarcının tam olarak hangi bilgilere ihtiyaçları olduğunu bildiği için şanslı olduklarını söylemişti.

O zaman ihbarcı sadece bilgisayarla arası iyi olan biri değil, aynı zamanda cinsel suçlar konusunda uzmandı ve polisle çalışıyordu; böylelikle davada ilerlemek için ne tür bilgilere ihtiyaçları olduklarını biliyordu, öyle mi?

Telefonumu ve Dedektif Peterson'ın çıkarken verdiği kartı kaptım. Telefonunu aradım ve cevap verdiğinde ona kim olduğumu söyledim. "Dedektif, bana annemin suçunun doğası konusunda bilgi verecek bir psikologla çalıştığınızı söylemişsiniz. Onu aramaya karar verirsem diye sizden numarasını alabilir miyim?"

"Ah, elbette. Bekleyin, kartı burada olacaktı." Bir yığın kâğıdı karıştırdığını duydum. "Tamamdır, buldum. İsmi Doktor Fox, bu da numarası." Numarayı söyledi ama yazmaya tenezzül etmedim. Zaten numarası bende vardı.

Ona teşekkür ettikten sonra telefonu ne hissedeceğimi bilemeyerek kapattım. Bunlardan hiçbiri tesadüf değildi.

Hareket etmeden otururken aklım düşüncelerle yarışıyordu ve iki tanıdık figürün arabadan çıktığını gördüm. Preston ve Christine. Arabalarının kapısını kapatıp caddenin karşısındaki karakola yürümeye başladılar. Arabadan çıkıp seslendim.

"Jake!" Christine yanıma koşup elimi tutarken gözleri sanki bende fiziksel bir yara olmalıymış gibi yüzümde

geziniyordu. "İyi misin? Lauren bugün Preston'ı onu dışarı çıkarması için aradı. Biz de sonra karakolu davaya bakan dedektifle konuşmak için aradık. Polislerden biri onunla konuştuğunu söyledi. Havaalanından buraya geldik doğrudan."

Preston bugün benimle aynı sebepten uçmuştu ve yapmamız gereken sunumlardan birinde yardım etmesi için Christine'i getirmişti.

"Evet. Az önce konuştum. Başka bir yere gidip bu konuda konuşabilir miyiz? Kahve filan alırsınız?"

Preston yanımıza gelip, "Evet, elbette Jake. Ama eğer istemezsen konuşmak zorunda değiliz. Sadece iyi olduğundan emin olmak için buradayız. Endişelendiğimiz kişi sensin," dedi.

Nefesim kesildi ve boğazımı temizleyip sanki teklif edilene kadar ihtiyacım olduğunun farkında olmadığım bir şeyi vermişler gibi hissettim. *Destek.*

"Teşekkürler. Minnettarım. Lauren'ı dışarı çıkaracak mısınız?" *Lütfen hayır de.*

"Hayır, yapmayacağım. Nedeni konusunda konuşmamıza gerek yok. Ama Jake, bilmeni isterim ki hayır, yapmayacağım." Bana imalı bir şekilde baktıktan sonra bakışlarını çevirerek konuşmaya devam etti. "Belki bir şekilde çıkar gene de ama kimin ona yardım edebileceğini bilmiyorum." İfadesi memnundu.

Hepimiz bir an sessizleştikten sonra arabayı işaret ettim. "Yakındaki bir yere sürüp sonra sizi arabanıza geri bırakabilirim."

Kiralık aracıma bindikten sonra gördüğüm ilk kafede durdum. Kahve ısmarlayıp oturdum.

Hepimiz içeceklerimizden birkaç yudum aldıktan sonra onlara dedektifin bana ne dediğini anlattım. Pres-

ton başını sallayıp yüzünde hüznü bir ifadeyle otururken, Christine dehşete düşmüş şekilde oturuyordu sadece. Kendi oğlunu mu düşünüyor, diye merak ettim.

“Bu şirkete kötü olarak yansımayacak, değil mi? Veya Phil’e?” Sorumu Preston’a yönelttim.

“Bunun olması için bir neden göremiyorum. Phil bir yıldan uzun bir süre önce vefat etti. Belli ki Lauren’ın yaptığı şeylerle hiçbir şekilde bağlantılı değildi. Aslında Lauren bunu yapmaya o öldükten sonra karar vermiş gibi gözüküyor şu durumda. Aksini sorgulamak için başka neden yok. Aynı zamanda şu an şirketi sen yönetiyorsun. Belli ki senin bununla bir alakası yok. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse avukatları durumdan haberdar ederim. Eğer biri sevmediğimiz bir şey yayınlarsa iftira davası açarız. Ve kazanırız.”

Başımınla onayladım.

“Bunun şirketi etkilemesini beklemiyorum. Ama eğer etkilerse Jake, bununla hep beraber yüzleşeceğiz, tamam mı?”

Bir an sessiz kalırken düşünceler aklımda dolanıyordu.

“En azından artık Phil’in vasiyetine itiraz etmesinden endişelenmeyeceğiz,” dedi Preston. “Davayı bırakmak zorunda kalacak. Daha önemli sorunları var,” diyerek üstünkörü bir kahkaha attı.

Preston ve Christine’le kahvelerimizi bitirene kadar bu konuyu konuştuk. Sonrasında Preston bana uçağa erken binip eve dönmemi söyledi. Belli ki bugün ofiste olacak durumda değildim. Teklifini kabul ettim. İkisini de teşekkür ederken desteklerinin benim açımdan önemini gördüklerini umuyordum. Onları arabalarına bıraktım.

Uzaklaşırlarken Christine durdu ve Preston’a biraz-

dan arabada onunla buluşacağını söylediğini duydum. Sonra durduğum yere yürüyüp, "Jake, sana Evie'yle işlerin nasıl gittiğini sormadım. Ona hatırlattın mı?" diye sorarak gülümsedi.

Gwen'in Evie'ye pençelerini geçirdiği boktan hayır gecesindeki konuşmamızdan bahsediyordu. Derin bir nefes alıp Christine'in gözlerinin içine baktım. "İşleri batırdım Christine. Bilmiyorum. Hâlâ üzerinde çalışmaktayım."

Başını eğip beni inceledi. "Eh, o zaman Cincinnati'ye dönmek için birden fazla sebebin var, değil mi?" Elini kalçalarına koydu. "Bu arada bir tavsiye, eğer seni dinlemezse düşüncelerini yaz. Kızlar mektuplardan hoşlanırlar." Göz kırptı ve sırtımdan edemedim. Bana kısacık sarıldıktan sonra Preston'ın yanına gitmek için acele etti.

Havaalanına döndüm ve şansa, bir saat sonra kalkan uçakta yer vardı. Oturup beklerken telefonumu çıkardım. Doktorun numarasını tuşladım. Cevap vermedi ama kısa bir mesaj bırakırken az önce belli ki beraber çalıştığı Detektif Peterson'la tanıştığımı ve beni aramasını söyledim.

Bir saat sonra uçaktaki koltuğumda otururken telefona yeni bir e-posta uyarısı geldi. Telefonu çıkardım ve uyarı bana uçak kalkmadan önce telefonu kapatmam gerektiğini hatırlattı.

E-postayı açtığımda doktordan geldiğini gördüm.

Leo,

Mesajını aldım ve arama nedenini anlıyorum. Cevap vermeden ne demek istediğimi anlamam istiyorum öncelikle.

Bazen insanlar öngörülemezdir. Ama çoğunlukla böyle değildirler. Yıllar boyunca kimin beni şaşırtıp

şaşırtmayacağını öğrenmekte oldukça iyi hale geldim. Belirli arzuları olan insanlar genellikle bunları bırakmazlar. Özellikle takıntılarının kaynağıyla olan ilişkileri daha da imkânsız hale gelirken. Bu insanlar genellikle o kişinin yerine geçecek birini ararlar. Bunu bilme şansın yoktu ve bunu senin omzuna bırakmayacaktım. Ama umarım, bunun neden gerçekleşmesine izin vermeyeceğimi görmüşsündür. Umarım neden durumu gözetleyip bilgimi araya girmek için kullandığının farkındasıdır.

Diğer insanlarla hayatın boyunca savaşın Leo. Üstelik sana kimse bunun soylu ve cesur olduğunu göstermediği veya öğretmediği halde. En çok ihtiyacın olduğu halde kimse senin uğruna savaşmak için orada değildi. Umarım bugün haddimi aşsam da bunu yapma sebebimi anlarsın.

Umuyorum ki savaşılmaya değer olduğun için uğruna mücadele verdiğimi görürsün.

Doktor

On dakika sonra uçak havaya yükselirken bulutlar arasında kaybolan parıltılı mavi sulara baktım camdan. Duygular boğazımı düğümlemekle tehdit ederken savaşma isteği öncekinden daha fazlaydı. Koltuğuma yaslanıp derin bir nefes alarak gözlerimi kapatırken doktorun beni ilk defa Leo diye çağırdığı aklıma geldi. Bir şekilde, hazır olduğumu biliyordu.

30. BÖLÜM

O akşam çok geç saatte eve döndüğümde eşofmanlarımı giyerek balkona çıktım. Orada olan iki sandalyeden birine oturup bacaklarımı kenara koyarak şehir ışıklarına baktım. Sadece oturup aklımın akıp gitmesine izin verdim. Nereden geldiğimi, evlatlık edinme sistemine düşmememe sebep olan bütün acınası şeyleri düşündüm. Annemi uzun bir süre düşündüm. Bu daha önce kendime izin vermediğim bir şeydi.

Birkaç defa bağımlılıktan kurtulmayı denemişti. İşe yaramamıştı ama denediği zamanlarda hayatı farklı olsaydı veya kendini mahkûm olduğu durumun üzerine birazcık da olsa çıkarabilseydi nasıl biri olacağına dair ufak fikirler edinmiştim. Babam dışarda olduğunda Seth ve benimle kurabiyeler pişirmeye çalıştı. "Annelerin" yapacağı bir şeyler yapmaya, o âna kadar olmakta başarısız olduğu biri olmamaya çalıştığı hissine kapılmıştı mı Çok fazla deniyordu. Mırıldanıyor, sürekli konuşuyordu. Ama umurumda değildi. En azından sonunda *deniyordu*. Kurabiyeler pişerken iskambil kartlarını çıkarıp bana nasıl poker oynandığını öğrenmek ister misin diye sor-du. Bana basit kuralları öğrettikten sonra ufak mutfak

masamızda Seth bizi izlerken kürdanına oynuyorduk. Annemin bize gerçek bir ilgi gösterdiği tek zamanlardı ve o kadar mutluydum ki gülümsememi durduramıyordum. Ama sonra bir şeyin kokusunu aldık. Siyah duman fırından dışarı çıkıyordu. Kurabiyeler yanıyordu. Onları bağırarak çıkardıktan sonra fırının üzerine fırlattı. Sonra bir şey gözlerinde öldü ve her zaman yaşadığı boş ve ulaşılamaz yere çekildi. "Her şeyi mahvediyorum," dedi ruhsuz bir şekilde. "Hiçbir şeyi düzgün yapamıyorum." Sonra kanepeye gidip öğlenin geri kalanında televizyon izlerken içki içti.

Anlamamıştı ama. Bütün olayı kaçırmıştı. Kurabiyeleri önemsemiyorduk. Sadece *onu* istiyorduk. O kadar fazla istiyorduk ki asla iyileşmeyen bir yara gibiydi. Ona kısa bir süreliğine sahip olmak bize arkasını dönmesini daha acılı hale getirmişti. Sonra kendimden nefret ettim çünkü kalmasını isteyecek kadar yeterli değildim.

Her zaman uzakta ve burnunun dibinde olan oğullarının yaşadığı korkuya karşı ilgisiz gözüküyordu. Her zaman kendime onu sevmediğimi söylerdim çünkü bana hiç sevgi göstermemişti. Ama gerçek şu ki onu seviyordum. Şimdi kendime itiraf edebilirdim. Onun da beni sevmesini çok istiyordum ama hiç sevmemi. Onun kendini, kendi özünü bırakmasına neden olan şeyi ilk defa merak ediyordum. Üvey babam bana her gün bağırırken yüzündeki boş bakışı hatırladığımda üzerime çöken acıyı hissetmeye izin verdim.

Ama burada, balkonumda yalnız otururken birden bizimle alakalı olmadığını açıkça anladım. Çoktan pes ettiğinden onun için yapacağımız hiçbir şey yeterli olmayacaktı. O kadar pes etmişti ki içi tamamen boştu, aynı Evie'nin yıllar önce anlattığı hikâyedeki gibi. Ama şimdi

bu boşluğun benimle değil, onunla ilgili olduğunu anlıyordum. Gecenin yarısı burada oturup gökyüzüne bakarken bir huzur hissi içime doğdu ve daha kolay nefes alabildim.

Babamı, her zaman kendini babam olarak çağırırsa da üvey babamı düşündüm. Bir yandan beni kendinin olarak görürken diğer yandan annem bir orospu olduğu için var olduğumu bana hatırlatma fırsatını kaçırmıyordu. Bunu içime atıp gerçeğim haline getirirken ne zaman zayıf olsam ve değersiz olduğumu kanıtlamak için bir sebep arasam onun kelimelerini tekrar ediyordum. Uzun bir süre düşündüm ve onu yanlış çıkarmak için o güçlü arzuya sahip olmadığımı fark ettim. Artık buna ihtiyacım yoktu. Artık bir şeyler kanıtlamam gereken tek insan Evie'ydi. Buna değecek tek kişi oydu.

Evie hakkında çok düşündüm. Geldiği yere rağmen olduğundan çok fazlası olduğu gerçeği karşısında hayran kalmıştım. Belki ben de öyleydim. Belki *ikimiz de* bizi yetiştiren veya bu durumda yetiştirmeyen insanlardan daha iyi olmuştuk.

Ve bu nadir olmalıydı. En az saatin aksi yönüne dönen sarmal çizgili salyangozlar kadar. Bu düşünce beni gülümsetti.

Bazı insanların bazı şeyleri kalplerinde bildiklerini ona söylemiştim. Belki ben de kalbimde birkaç şey biliyordum. Onun kadar değildi, ona yaklaşamazdım bile. Ama belki de eğer üzerinde çok çalışırsam sunabileceğim şeyler olabilirdi. Bu şansın bana verilmesini çok istiyordum. Bir zamanlar beni severek, bana inanarak beni kurtarmıştı. Tekrar bunu yapabilecek miydi? Her şeyden sonra bile? Tanrı'dan bunun cevabının evet olmasını diliyordum.

Lauren hakkındaki beklenmedik olayları düşünürken benim olduğum pozisyona başkasını sokmaya ne kadar yaklaştığı aklıma gelirken kendimi kötü hissediyordum. Ve doktorun benim için yaptığı... Hâlâ aklım almıyordu.

...umuyorum ki savaşılmaya değer olduğun için uğruna mücadele verdiğimi görürsün.

Güneş havada yükselirken gidip bir kâğıt, kalem ve üzerinde yazacak bir defter alarak tekrar balkona döndüm. Evie'ye bir mektup yazarak bütün düşüncelerimi kâğıda döktüm. Benim için değerini, benim için ne olduğunu ve onun için olmak istediğim her şeyi dökerek beni yine seçmesini istedim.

Katladıktan sonra zarfa koyunca bir şey aklıma geldi. Yatak odama gidip ilk çekmecemın arkalarına uzanarak bütün o yıllar boyunca sakladığım mektuba uzandım. Unutmaya başladığımda ne kadar şerefsiz bir insan olduğumu kendime hatırlatmak için kullandığım mektuptu. Kendime işkence etmek için mükemmel bir silah ve ona ihanetimin mükemmel bir hatırlatmasıydı. Bunu artık kendime yapacağımı düşünmüyordum. Umarım her şeyi biraz daha iyi anlamasını sağlayacaktı.

Ertesi sabah işe biraz daha geç gittim. Sonunda sabahın erken saatlerinde birkaç saat uykuya dalabilmişim. İşe giderken Evie'nin dairesine uğrayarak Maurice'in kapısını çaldım. Hızla kapıyı açarak bana şüpheli bir şekilde baktı. En çekici gülümsememle, bu verdiğim mektubu Evie'nin kapısının altından atabilir mi diye sordum. Bunları okumasını istiyordum ama hazır hissedene kadar benimle yüzleşmesini istemiyordum. Ta ki kendi bunu seçene kadar. Maurice başıyla onaylayıp kapıyı kapattı.

Kendimi ofisime kapattım. Gün boyunca birkaç kez doktorun sözleri aklımdan geçti. *Umuyorum ki savaşılma-*

ya değer olduğun için uğruna mücadele verdiğimi görürsün.

Artık gerçeği bildiği için Evie de böyle düşünecek miydi?

O akşamın ilerleyen saatlerinde sokağın aşağısından kahve almak için dışarı çıktım. Temiz hava almaya ve göndermeyi planladığım son birkaç e-postayı uyuklamadan yazmam için de kafeine ihtiyacım vardı.

Asansörden lobiye çıkarken Gwen'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. İçten içe yüzümü buruşturdum ama yönünü bana doğru çevirirken yüzüm ifadesizdi. Onun yüzündeki ifadeyse bir köpek balığının dişlerini yunus balığına geçirmeden önce yüzünde olduğunu hayal ettiğim cinsten bir şeydi. Öldürmek için geliyor.

"Merhaba Jake," dedi yüzünde sahte bir gülümsemeyle.

"Gwen," diye cevap verirken yanından geçip gittim.

"Spa'da Evie'yle karşılaştım," dedi hızlıca.

Durup ona döndüm. Evie'ye dövmemden bahseden oydu. Gerçi önemli değildi. Aslında bu şekilde olması en iyisiydi. Evie'nin, karşısına çıkmaya cesaret eden herkesi yemiş olan Gwen'le toplum içinde yüzleşmek zorunda kalması dışında elbette.

Ona düşünceli bir şekilde baktım. "Büyük ihtimalle sana teşekkür etmeliyim Gwen. Evie'nin dövmemi görmesi gerekiyordu ve ben çok uzun süre tereddüt ettim. Görmesi gerekiyordu çünkü dövmemdeki kız o. O bizim hikâyemiz."

Gwen geriye çekilirken kaşları çatıldı. "Ne? O sırtına dövmesini yaptırdığın kız mı?" Kaşlarını çatmaya devam ederek bir an durdu. "Her zaman kızın ölmüş olduğunu varsaymıştım."

Başımı salladım. "Hayır, ölü değil. Oldukça hayatta.

Oldukça fazla seviliyor. Ve Tanrı'ya tamamen benim olması için dua ediyorum. İyi bir yaşam geçirmen dileğiyle Gwen." Sonra dönüp uzaklaştım.

On beş dakika sonra kafeinimi almış ve daha fazla canlanmış hissederek binama döndüm. Evie mektubumu okudu mu, diye merak ettim. Ben dairesinden ayrıldıktan sonra ne düşündüğünü yüzüncü defa merak ettim. Bana cevap verecek mi, verecekse ne zaman yapacak diye meraktaydım. *Onun için savaş.* Ah, buna kesinlikle niyetliydim.

Sen uğrunda savaşılmaya değersin.

Belki o kısma gelmek üzereydim. Belki de çok uzun zamandır inandığım gibi kaybedilmiş bir bahis değildim.

Asansöre bindim ve ufak bir grup insanın benimle binmesini bekledim. Kapıların kapanmasını beklerken yanımdaki bir adam omzuma vurdu ve ona baktığımda arkamdaki camı işaret etti. Döndüğümde işte karşımdaydı. Aslan terbiyecim, Evie'm, aşkım. Bir an anlayamadım. Bana gülümseyerek ağız hareketleriyle, "Seni seçtim," dedi. Zaman yavaşlamış, etraftaki sesler solmuş gibiydi. Derin bir nefes aldım ve birden boğazımda biriken düğüm beni boğmakla tehdit etti.

Sen uğrunda savaşılmaya değersin.

"Asansörü durdurun!" diye bağırdım ve önümdekileri ititirdim. Kapılar çıkabileyim diye sonraki katta açıldı.

Sol tarafımdaki yürüyen merdivenlere koştum. Yanlış tarafa gitse de Evie'ye giden bir yoldu ve o yüzden binecektim. Küfrederek ve itekleyerek geçtiğimde bana kötü bakışlar atan insanları görmezden geldim. Üç-dört basamak birden zıplıyordum.

Sen uğrunda savaşılmaya değersin.

Zemine yakınken korkuluklardan zıpladığımda oda-

ğımın üzerinde olduğu, görebildiğim tek şey oydu.

Birbirimize çarptık ve onu kaldırıp etrafımda döndürürken yüzümü saçına bastırıp çaresizce saldırısına uğradığım duyguları kontrole almaya çalışıyordum. Neşe, şükran, umut, aşk. "Seni seçtim. Seni seçtim Leo. Her zaman," diye tekrarlamaya devam ediyordu.

Sen uğrunda savaşılmaya değersin.

İnsanların alkışları ve ısıkları neşe katmanını geçmişti. Etrafa baktığımda insanların bize baktığını gördüm. İnanamaz bir şekilde kahkaha attım ve yüzü aşkla dolu Evie'nin de sırttığını gördüm.

"Seni seviyorum Evie," derken sesim duygulardan kendi kulağıma bile boğuk gelmişti.

"Seni seviyorum Leo, benim sadık aslanım."

"Her şeyden sonra hâlâ buna inanıyor musun?" Gözlerinin içine bakıp inandığını gördüm.

Sen uğrunda savaşılmaya değersin.

Başıyla onayladı. "Hem de daha fazla. Benim için ateşin üzerinden atlama cesaretini gösterdin. Kendini diğer tarafta buldun, değil mi?"

Ona baktım ve haklı olduğunu düşündüm. Ateşin kendi korkum, kendi değersizlik hissim olduğunu düşündüm. "Sanırım buldum. Ama halkayı tutan sendin." *Bana her daim inanan sendin. Her zaman yeterli olduğumu düşünen sendin.*

"Bu en kolay kısmıydı, benim güzel oğlanım. Sana inanmak çaba gerektirmedi. Bu her zaman böyleydi."

Tanrım, bu güzel mi güzel kızı seviyordum. Sırttım. "Şimdi seni inime götürüp hırpalayacağım."

O da sırtarak karşılık verdi. "Evet, lütfen."

Elini elimin arasına aldım. Gelecek önümüzde uzanmış, ona güzel bir hayat verme sözü kalbime işlenmişti.

SONSÖZ

İki Ay Sonra

Leo elimi tutup öptü. Bana baktı ve ben de başımı koltuğa yaslayarak ona gülümsedim. Yola döndüğünde yüzünün güzelliğinin keyfini çıkardım.

Ofis binasının lobisindeki günün üzerinden iki ay geçmişti. Hayatımın en güzel iki ayıydı. Hem iyi hem de kötü zamanlar hakkında konuşarak, daha fazla âşık olarak, sadece biz olarak, aramızda sır, korku, suçluluk veya utanç olmadan geçirdik. Ona Jake'in aslanım, Leo'nunsa benim oğlanım olduğu konusunda takılıyordum. İkisini de seviyor, ikisine de ihtiyaç duyuyordum. Sadece bir tanesi, dönüştüğü bütün kişiliğe tekabül etmiyordu. Acımasız ve sadık adamım ile tatlı, nazik ve koruyucu oğlanım. İkisi de yaralıydı ama sonunda, hayatta en kötü deneyimlerin bile değerli hediyeler olabileceğini kabul etme gücünü bulmuşlardı.

Ah, aynı zamanda ikisi de sürekli beni hırpalamayı seviyordu ve bu güzel bir şeydi. Oldukça güzel bir şey. Leo'ya sııttım.

"Ne?" diye sordu.

"Sadece bu sabahı düşünüyordum," dedim daha fazla sırtarak.

Kıkırdayarak karşılık verdi. "Evet. Başlangıçta beraber duş almayı gerçekten atladık, değil mi? Kayıp zamanları telafi ettiğimize sevindim." Göz kırparak sırttı.

Kahkaha attım. "Kesinlikle. Peki, beni nereye götürüyorsun?" Başımı eğip ona şüpheci bir ifadeyle baktım. Arabaya bindiğimizde bana bir şey göstermek istediğini ama ne olduğunu söylemeyeceğini belirtmişti.

"Birazdan göreceksin."

Dönüşü yaptığında ikimiz de önümüze bakıyorduk ve işte o anda eskiden yaşadığım, evlatlık evimin olduğu caddeyi fark ettim. Hafifçe kaşlarımı çattım. *Burada ne yapıyoruz?*

Evin önüne çektiğinde Leo'ya baktım. Beni incelerken yüzünde gergin bir ifade vardı. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet. Tamamen," diye fısıldamadan önce bir an bile düşünmemiştim.

Motoru kapatırken gülümsüyordu. Öne eğilip beni yumuşak bir şekilde öptü. "Hadi, gel o zaman."

Arabadan çıkıp kapımı açmak için aracın diğer yanına döndü. Elimi elleri arasına aldı ve araçtan çıktım. Kapıyı kapamadan önce beni kendine çekti.

Soğuk bir aralık günüydü. "Seni seviyorum Evie," derken nefesi buhar şeklinde çıkıyordu.

Sıcak, kahverengi gözlerine bakıp, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Alnımı öpüp yumuşak bir şekilde, "Bunu duymaktan asla ama asla bıkmayacağım," dedi.

Sonra nazikçe beni çektiği ve eve doğru yürüdük. Berbat durumdaydı. Çöpler ön bahçeye yayılmıştı. Boya kı-

rıntıları her yerdeydi ve camlar kırıktı. Belli ki uzun bir süredir terk edilmiş durumdaydı.

Ön kapıyı iterek açtım ve içeri göz atınca anılar aklıma geldi. Bir anlığına, tekrar korkmuş bir genç kız gibi boşluğun beni tükettiğini hissettim. Ama sonra Leo elimi sıktı ve aşkla dolu gözlerine baktığımda iyiydim. *Ama beni neden buraya getirdi?*

Beni tekrar nazıkçe çekti ve onu ikinci katın merdivenlerine tırmanarak takip ettim. Beni nereye götürdüğünü artık biliyordum. Kalbim birden yerden zıplamıştı ve dudağımın kenarları tebessümle kıvrıldı. *Bizim çatımız.*

Cam kırıklarına dikkat ederek tırmandık ve yukarı çıktığımızda ellerimi ovuşturdum. Kollarını bana doladı ve birkaç dakika, hafif eğimli çatıda birbirimize sarılarak durduk sadece.

Beni bıraktığında oturmak için hareket ettim ama beni, "Hayır. Burada dur. Lütfen," diyerek durdurdu. Kafam karışmış şekilde ona baktım ama bir dizinin üzerine çöktüğünde anlamıştım ve nefesim boğazımda tıkanıp kaldı.

Leo'm cebine uzanıp bir yüzük kutusu çıkardı ve bana gördüğüm en güzel, vintage platin nişan yüzüğünü gösterdi. Büyülenmiş bir şekilde bir süre baktıktan sonra gözlerimi ona çevirdim. Yüzündeki ifadeyi görünce görüşüm buğulandı.

"Evelyn Cruise," deyip durduktan sonra titrek bir nefes alıp devam etti, "ömrünü benimle geçirir misin, diye sormak için seni buraya getirdim çünkü burası seni sonsuza kadar seveceğimi fark ettiğim yerd. Burası sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendiğim yerd. Ve burası dudaklarımın seninkilere ilk dokunduğu yerd." Bana gülümsedi. Kısmen kahkaha atarak, kısmen hıçkırarak ellerimi yanaklarına götürdüm. Ellerime sokuldu ve tek-

rar gözlerimin içine bakıp konuşmadan önce gülümsedi. "Karım olma şerefini bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyordu ve boğazımda o kadar büyük bir düğüm vardı ki konuşamıyordum. Başım la tekrar tekrar onaylayıp ben de Leo'yla beraber dizlerimin üzerine çöktüm ki gözyaşlarımla ve sürekli baş sallayışlarımla arasından onu öpebileyim. Öpüştük ve dudaklarıma doğru güldü. Sonunda ben de gülecek kadar kendimi toparlamıştım. Gülümseyerek kendini hafifçe çekti ama sonra tekrar konuşurken ciddileşti. "Duymaya ihtiyacım var bebeğim. Söylediğini duymama izin ver."

"Evet, evet, evet," diye fısıldadım daha fazla öpücüğün arasından. "Milyon defa evet. Sonsuza kadar evet." Yüzüğü parmağıma geçirirken gözyaşlarımla arasından gülümsedim.

Güzel yüzünü ellerimin arasma alarak tekrar dudaklarımızı birleştirdim. Bu öpüşme daha derinleşti, dillerimiz birbiriyle flörtleşip okşuyordu. Havanın etrafımızda parladığını hissettim ve öpüşü daha derinleştirebilirdiye başımı eğdim. İnleyip beni daha yakına çekti. Baş döndüren tadı ve vücudunun bana bastırılmış hissinde mest oldum.

Birden soğuk ve ıslak bir şey yanağıma düştü. Leo'dan çekildiğimden ikimiz de güçlölkle nefes alıyorduk. İkimiz de aynı anda yukarı baktık ve kar yağdığını fark ettiğimizde nefesim kesildi. Tekrar birbirimize bakıp inanamaz bir şekilde kahkaha attık. Gerçekten kar yağıyordu. Aynı ilk öpüştüğümüzde olduğu gibi. Ancak bu sefer veda etmiyorduk. Bu sefer beraber bir hayata başlıyorduk. Bu anın büyölü hali bana etki edince ağlamaya başladım.

Leo beni yakınına çekip yaşlarımı sildi. Birbirimize birkaç dakika sarıldıktan sonra başka birinin arazisinin çatısında dikildiğimiz aklıma geldi.

Ona baktım. "Şey, Leo, yüksek ihtimalle gitmeliyiz. Başkasının arazisine izinsiz girmiş olmuyor muyuz?"

Gülümseyip elimi tuttu ve beni eve doğru çekti. "Aslında hayır. Gel benimle. Sana göstermem gereken bir şey var."

Kafam karışmış bir şekilde onu alt kata kadar takip ettim. Eskiden oturma odasının olduğu yere beni yönlendirdi. Duvarda üzeri örtülmüş bir şey vardı. Örtüyü kaldırdı ve birkaç saniye baktıktan sonra *tekrar* ağlamamak için elimi ağzıma götürdüm.

Bir tabelaydı. "Willow Evi" yazıyordu üzerinde ve bu yazıyı, güzel bir söğüt ağacının etrafında koşup oynayan, altında kitap okuyan çocuklar çevrelemişti.

"Bu araziyi ve yanındaki boş bölgeyi satın aldım Evie," dedi sessizce. Tepkimi yakından inceleyerek kollarını bana doladı. "Evlatlık sistemindeki çocuklara, okuldan sonra veya hafta sonlarında gelebilecekleri bir toplum evi açabileceğimizi düşündüm. Ait olabilecekleri sabit ve değişmeyen bir yer verebileceğimizi. Senin yöneteceğini umuyordum."

Sıcacık, kahverengi gözlerine baktım ve o anda bu adama daha fazla âşık oldum. Bu mümkün olacağını düşünmediğim bir şeydi.

Dokuz Yıl Sonra

Camın önündeki saksıya son kasımpatıyı koyup ellerimle etrafına toprak dökerek doldurdum. Sonra sarı ve kırmızı renkli çiçeklerin arasında sarmaşığı ayarlayıp sarkık durmasını sağladım. Geriye çekilerek bahar çiçeklerinin güzelliğine baktım. Elimi temizledikten sonra bahçe malzemelerimi topladım. Çocuklarla günü ekerek ve bahçe temizliği yaparak geçirmiştik ve pencere önü saksısı bitiremediğimiz tek şeydi. Onlara bu akşam bitireceğime dair söz vermiştim.

İçeri girip tam ellerimi kurulumuşken Leo'nun bana seslendiğini duydum. Ön tarafa heyecanla koşturdum. "Merhaba bebeğim." Beni gördüğünde gülümsedi; her iki kolunda da kocaman balkabakları vardı.

"Merhaba." Sırıtıp yanına gittim ve öpüştük.

"Yeterince buldun mu?"

"Evet. Beş farklı markete gitmek zorunda kaldık ama en azından herkes için bir tane ayarlayabildim. Kamyonette elliden fazla var."

"Teşekkürler." Gülümseyip elimi yanağına koydum ve içinde kaybolmanın çok kolay olduğu gözlerine baktım.

“Rica ederim. Ama bebeğim? Bu balkabakları pek hafif sayılmaz. Onları nereye koymalıyım?” Bana sırtıyordu ama.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ah! Özür dilerim. Buraya. Buraya koy.” Bahar temalı plastik örtüyle dekore ettiğim büyük masayı işaret ettim. Pasaklı kabak çekirdekleri için mükemmeldi.

Leo iki balkabağını da üzerine bıraktı. “Oğlanlar hâlâ Bay Cooper’la mı?” diye sordum.

“Evet. Son balkabaklarını da aldıktan sonra oğlanları oraya bıraktım. Eve dönüşümüzde olanları alacağımızı söyledim. Balkabaklarıyla bayağı yardımcı oldular, Cole bile.”

Başımla onaylayıp gülümsedim. Oğullarımız, onlar için bir büyükbaba gibi olan adamla vakit geçirdiği için mutluydum.

Leo kabakları içeri getirirken son temizliği yaptım. Salona girdiğimde masa her boydan balkabağıyla doluydu. Yarın onları oyarak eğlenceli bir gün geçirecektik.

Nicole, Kaylee ve küçük erkek kardeşi Mikey yardım etmeye geliyordu. Nicole mutlu bir sürpriz yaparak üçüncü çocuklarına hamile kalmıştı. Onun çılgın topukluları ve kocaman hamile göbeğiyle dolaşmasının bana kalp krizi geçirteceğini biliyordum. Bana şapşal olmayı bırakmamı, eğer dediğimi yaptırabilseydim sırf hamile olduğu için giyecek olduğu demode ortopedik ayakkabıları giymesi için bir sebep olmadığını söyleyeceğini biliyordum.

Leo elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti. Peşinden giderken beni nereye götürdüğünü biliyordum. Arkadaki ufak odaya girdik. Camı açıp çatıya tırmanmama yardımcı oldu. Biraz kenara doğru yürüyüp otur-

dum. O da benim yanıma oturdu ve başımı omzuna yas-larken beni sıcak tutmak için yakınına çekti.

"Burası hayattaki en sevdiğim yer," diye kulağına fısıldadım.

Gülümseyerek kollarımı kaldırıp kendine doladı. "*Burası* hayattaki en sevdiğim yer," dedi gülümseyerek.

Boynuna sokuldum ve tenine doğru gülümserken oradan öptüm. Başımı tekrar omzuna yas-larken birlikte geceye doğru bakıyorduk.

Dokuz yıl önce Leo'm bana bu çatıda evlenme teklif etmişti. İki ay sonra yakın arkadaşlarımızın olduğu, seç-tiğimiz ailemiz eşliğinde ufak bir törenle evlenmiştik.

Düğümüzden sonra Leo bir inşaat firmasıyla anlaşmış ve tüm araziyi baştan yaratmıştı. Yıkıp baştan başlamak yerine onarmaya çalışmak ikimiz için de daha önemliydi. Evin çatısı tekrar yapılmıştı ama bunun dışında değişme-den, bizim olarak kalmıştı.

Birkaç ay sonra Willow Evi projesi hayata geçtiğinde kocamın elini tutarak onu çatımıza yönlendirip sıcak yaz semasının altında ona ilk çocuğumuzu beklediğimizi söy-ledim. Gözlerimin içine bakıp birkaç dakika donakaldık-tan sonra yüzüne çok sevdiğim gülümseme yayılmıştı. Tişörtümü kaldırıp karnımı defalarca öperken kahkaha atıyordum. Sonra yanağını oraya bastırdı ve bana bak-tı. Yüzünde benim güzel ama kendinden emin olmayan oğlumun ifadesini görmüştüm. Parmaklarımı saçında gezdirip, "Evet Leo, mükemmel bir baba olacaksın. Bazı insanlar bazı şeyleri kalplerinde bilir," diye fısıldadım.

Bana gülümsedikten sonra birden panikledi ve bariz bir şekilde beni geri sürükledi. "Ne yapıyorsun?" diye-rek kahkaha attım.

"Hamile karımın çatıya çıkmasına imkân yok," dedi.

“Bunun ne kadar güvenli olduğu umurumda değil.”

Sonrasında bebek Seth burada beşikte uyumuş ve eskiden odam olan üst katın sakın bir köşesinde oynamıştı.

Landon bu evi açtığımızdan bir yıl sonra mezun olduğunda ona müdürlük teklif etmiştik ve o da kabul etmişti. Olabildiğince burada olmama rağmen meşgul bir yeni anneydim ve yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Landon buraya hayatı, heyecanı, eğlenceyi getiriyordu ve herkes onu seviyordu. Nasıl sevmezlerdi ki zaten? Oldukça sevilesi biriydi.

Bundan birkaç yıl sonra Cole’a dokuz aylık hamileyken suyum çocuklarla yaptığım bir sanat projesini asarken gelmişti. Sonrasında Cole, ilk adımlarını Willow Evi’nin basamaklarında çocuklar ona tezahürat yaparken atmıştı.

Arkada çocukların sebze ekmeye ve zamanı gelince toplamaya yardım ettiği büyük bir bahçemiz vardı. Bir zamanlar yandaki boş olan yer şimdi ön tarafta basketbol sahasıyken arkadaki büyük, çimenli yer çocukların koşup oynaması içindi. Ortasına söğüt ağacı ekmiş ve etrafına birkaç piknik masası koymuştuk. Ağaç hâlâ ufaktı ama bir gün büyüyüp güçlenecek, dalları bükölüp rüzgârda salınacaktı. Bazen rüzgâr sert bazen de sıcak olabilirdi. Sağlam bir ağacın her şekilde iyi olacağını düşündüm.

İçeriye bir sanat merkezi, müzik odası ve kitaplarla yazmaya ayrılan kocaman bir kütüphane kurduk. Çocuklara hikâye anlattığım yerdi. Kendi kitabım yayımlandığında Leo yirmi tane kopya almıştı. Sadece başımı sallayıp gülmüştüm. Ama bazı çocukların kitaplara bakışını görüp gerçekten onlar gibi evlatlık olup olmadığını sorduklarında kalmalarına izin verdim. Çocuklara, durumlarının onları kısıtlamadığını, eğer ben hayallerime

ulaşma cesareti bulduysam bunu onların da yapabileceğini göstermek istiyordum.

Aynı zamanda bilgisayarlarımız ve ödevlerde yardımcı olan öğretmenlerimiz vardı. Gönüllülerin çocuklara nasıl yemek pişirilip hazırlanacağını öğrettikleri kocaman bir mutfağımız da.

Preston her yıl Willow Evi için bir bilim fuarı düzenliyordu ve kazanana bilim veya mühendislik alanında kullanılmak üzere üniversite bursu veriliyordu. Christine çocukları liseye başlarken tam zamanlı bir anne olmak için erken emekli olmuştu. O ve ailesi çoğunlukla gönüllü oluyordu ve oldukça yakınlaşmıştık. Christine benim için bir anne gibiydi. Bizim için de.

Bu çatıda plan yapmış, hayal kurmuş ve sevmiştik. Mutlu sonumuza giden maceranın dolambaçlı yollar, gizli tehlikeler ve acıdan oluştuğunu bilmiyorduk. Beraber olmamız gereken yola girebilmenin ne kadar sevgi, affetme gücü ve anlayış gerektiğini bilmiyorduk. Bildiğimiz şeyse, buradaydık çünkü ikimiz de savaşmaya istekliydik. Birbirimiz için, kendimiz için, bir yere ait olmaya ihtiyacı olan çocuklar için, aşk için savaşmaya niyetliydik. Ve bu, olduğumuz yere gelebilmemiz için katlandığımız onca acıya rağmen sonunda *aşkın kazandığı* anlamına geliyordu.



Teşekkürler

Kalbimin bir köşesinden en özel teşekkür Executive Profin Committee, Angela Smith ve Larissa Kahle'ye gidiyor. Kitabımı defalarca okuyup bana sürekli teşvik verdiğiniz ve Leo "şapşal bir anlatıcı" olduğunda bunu dürüst bir şekilde söylediğiniz için teşekkürler. Onun da size teşekkür ettiğini biliyorum.

Elbette aileme de teşekkür ediyorum, özellikle desteğini benden çekmeyen kocama.